FÖRSLAG

TILL

FÖRORDNINGAR

OM TAXERINGSMYNDIGHETER OCH FÖRFARANDET VID TAXERING,

OM INKOMST- OCH FÖRMÖGENHETSSKATT

ÄFVENSOM

ANGÅENDE BEVILLNING AF FAST EGENDOM SAMT AF INKOMST,

UTARBETADE ÅR 1909 INOM

KUNGL. FINANSDEPARTEMENTET

AF TILLKALLADE SAKKUNNIGA

JÄMTE

KUNGL. MAJ:TS OCH RIKETS KAMMARRÄTTS

DÄRÖFVER AFGIFNA

UNDERDÅNIGA UTLÅTANDE

TRYCKT HOS
P. PALMQUISTS AKTIEBOLAG, STOCKHOLM 1910

INNEHÅLL.

Sid.

Förslag till förordning om taxeringsmyndigheter och förfarandet vid taxering 3

Förslag till förordning om inkomst- och förmögenhetsskatt..... 38

Kompletteradt förslag till 17—20 §§ i förordningen om inkomst- och förmögenhetsskatt 67

Förslag till förordning angående bevillning af fast egendom samt af inkomst 70

Kammarrättens utlåtande 89

Förslag

till

Förordning om taxeringsmyndigheter och förfarandet vid taxering.

1 KAP.

Om taxeringsmyndigheter och om uppgifter till ledning vid taxering.

1 §.

För utgörande af bevillning samt inkomst- och förmögenhetsskatt verkställes taxering af skattskyldigs inkomst och förmögenhet samt af fast egendoms värde i den ordning, här nedan angifves, af taxeringsnämnder och pröfningsnämnder.

Om dessa nämnders sammansättning, befogenhet och åligganden stadgas i 2 kap. denna förordning.

2 §.

1 mom. Skyldighet att afgifva uppgift till ledning för egen taxering *(deklaration)* åligger utan särskild anmaning:

a) verk eller bolag, som är försedt med Kungl. Maj:ts oktroj eller blifvit registreradt såsom aktiebolag eller står under offentlig kontroll;

b) annan skattskyldig, som nästföregående år varit taxerad till inkomst- och förmögenhetsskatt eller ock samma år åtnjutit minst 1,000 kronors inkomst af beskaffenhet att böra taxeras till inkomst- och förmögenhetsskatt eller vid nästföregående års utgång ägt förmögenhet till värde af minst 6,000 kronor.

2 mom. Efter anmaning vare jämväl den, som icke på grund af bestämmelserna här ofvan har uppgiftsplikt, skyldig att afgifva deklaration.

3 §.

Deklaration skall afgifvas på heder och samvete samt i enlighet med det vid denna förordning fogade formuläret n:r 1 *dels* med afseende å nästföregående år angifva:

den fasta egendom här i riket, som den uppgiftspliktige ägt eller brukat, med upplysning om taxeringsvärdet därå;

de särskilda tjänster eller tjänsteuppdrag, som tillfört honom inkomst;

de särskilda slag af rörelse eller yrkesverksamhet, han drifvit, samt den eller de orter, där driften ägt rum; äfvensom

den inkomst, han åtnjutit af hvarje inkomstkälla;

dels ock, i fråga om uppgiftspliktig, som är skattskyldig för förmögenhet, upptaga:

hans förmögenhet vid slutet af nästföregående år, därest denna uppgått till värde af minst 6,000 kronor.

Deklaration skall särskildt angifva de afdrag från den sammanräknade inkomsten, som den uppgiftspliktige yrkar att få tillgodonjuta vid taxeringen; och skall i fråga om afdrag för förlust uppgifvas, å hvilken gren af hans verksamhet förlusten uppstått.

För inländskt aktiebolag eller solidariskt bankbolag uppgifves jämväl beloppet af inbetaladt aktie- eller lottkapital vid början af nästföregående år, såvidt kapitalet motsvarat verkligt, af delägarna gjordt tillskott.

I fråga om rörelse eller yrke, som drifvits inom två eller flera kommuner, skall deklarationen tillika angifva, huru enligt den uppgiftspliktiges mening inkomsten däraf bör med afseende å bevillningstaxeringen fördelas emellan de särskilda kommunerna.

Deklaration, som afgifves för utländsk försäkringsanstalt, skall upptaga, förutom här stadgad upplysning om fast egendom, antalet försäkringar och premiebeloppet för nästföregående år inom riket äfvensom beloppet af under samma tid utbetalade återförsäkringspremier.

Då räkenskapsår icke sammanfaller med kalenderår, skall deklarationen omfatta det räkenskapsår, som gått till ända närmast före den 1 mars det löpande året.

4 §.

Möter för skattskyldig, som nästföregående år brukat jordbruksfastighet inom riket med taxeringsvärde, ej öfverstigande 25,000 kronor, svårighet att uppgifva inkomsten af den fasta egendomen i enlighet med formuläret

n:r 1, må den skattskyldige till ledning för taxeringen af nämnda inkomst afgifva särskild deklaration enligt det vid denna förordning fogade formuläret n:r 2.

5 §.

För deklaration användes blankett enligt formulär, som vederbör; dock att deklaration, som afgifves på grund af anmaning enligt 2 § 2 mom., må, då densamma infordrats af ordförande i taxeringsnämnd, meddelas muntligen inför ordföranden.

6 §.

Vid deklaration för verk eller bolag, som är försedt med Kungl. Maj:ts oktroj eller blifvit registreradt såsom aktiebolag eller står under offentlig kontroll, så ock för annan uppgiftsskyldig, som enligt lag är pliktig föra handelsböcker, skall fogas bestyrkt afskrift af in- och utgående balansräkning samt vinst- och förlustkonto för den tid, deklarationen omfattar. Verk eller bolag, som nu är nämndt, bör tillika, så fort ske kan, till ledning för taxeringen aflämna bestyrkt afskrift eller tryckt exemplar af verkets eller bolagets revisionsberättelse för samma tid.

Uppgiftspliktig, som är delägare i vanligt handelsbolag, skall jämväl vid sin deklaration foga enahanda utdrag af bolagets räkenskaper.

7 §.

Ägare eller innehafvare af jordbruksfastighet vare, oafsedt den uppgiftsskyldighet, som eljes må åligga honom, efter anmaning pliktig att, då allmän fastighetstaxering skall äga rum, aflämna uppgift å blankett enligt det vid denna förordning fogade formuläret n:r 3 angående erlagd köpeskilling, så framt fastigheten af honom förvärfvats genom köp under tiden från och med det år, då allmän fastighetstaxering senast verkställdes, intill nästlidna års utgång, samt angående fastighetens enligt tillgängliga handlingar eller annorledes kända areal i åker, äng, skogs- och betesmark, hvarje ägoslag för sig, så ock angående årliga arrendet för utarrenderad fastighet.

Likaledes vare ägare eller innehafvare af annan fastighet än jordbruksfastighet efter anmaning skyldig att, då allmän fastighetstaxering skall äga rum, aflämna uppgift å blankett enligt formuläret n:r 3 om erlagd köpeskilling, som ofvan sagts, markens eller tomtens areal, därå uppförda byggnader och dessas brandförsäkringsvärde samt årliga hyressumman för uthyrd

egendom jämte hyresvärdet för outhyrda eller hyresfritt upplåtna eller af ägaren eller innehafvaren själf begagnade lägenheter.

Möter i fall, då uppgift infordrats af ordförande i taxeringsnämnd, svårighet för afgifvande af skriftlig uppgift, vare ägare eller innehafvare af fastighet medgifvet att själf eller genom ombud muntligen inför ordföranden lämna ifrågavarande meddelanden.

8 §.

1 mom. Skattskyldig, som har att afgifva deklaration, vare dessutom efter anmaning pliktig meddela annan för hans taxering erforderlig upplysning, som är af beskaffenhet att kunna af honom lämnas. Om sådan upplysning infordrats af taxeringsnämndens ordförande, må densamma meddelas muntligen inför ordföranden.

2 mom. En hvar är det i öfrigt obetaget att meddela de upplysningar, som kunna tjäna till ledning vid hans taxering.

3 mom. Deklaration eller annan uppgift eller upplysning, som jämlikt 5 §, 7 § eller 8 § 1 mom. meddelas muntligen, skall af taxeringsnämndens ordförande införas å blankett, som vederbör, samt bestyrkas med namnunderskrift af den, som meddelat uppgiften eller upplysningen.

9 §.

Skyldighet att afgifva deklaration eller annan uppgift, hvarom i denna förordning sägs, åligge för omyndig förmyndaren, för sådan frånvarande, för hvilken god man af domstol förordnats, gode mannen beträffande hvad han har under sin förvaltning samt för oskiftadt stärbhus den, som sitter i boet, ehvad han är delägare eller syssloman, eller, om stärbhuset skiftats, den som vid tiden för skiftet suttit i boet. Uppgiftsskyldighet i fråga om afliden persons inkomst och förmögenhet åligger den, som är pliktig afgifva uppgift för det oskiftade stärbhuset.

För annan än enskild person och oskiftadt stärbhus åligge uppgiftsskyldigheten vederbörande styrelse, förvaltning, syssloman eller ombud.

Om uppgiftsskyldighet ifrågakommer för bolag, som upphört, skall sådan skyldighet fullgöras af den, som, då bolaget upphörde, var uppgiftspliktig för bolaget. Detsamma gäller i fråga om andra juridiska personer.

10 §.

En hvar, som önskar upplysning rörande beskaffenheten af honom åliggande uppgiftsskyldighet eller sättet för dess fullgörande, äger att för sådant ändamål hänvända sig till vederbörande taxeringsnämnds ordförande.

11 §.

Till ledning vid taxeringen skola ytterligare följande uppgifter meddelas:

1:o) de år, då allmän fastighetstaxering skall verkställas:

a) af stadsdomstol och domare på landet:

uppgift å beloppet af den vid senaste försäljning betingade köpeskillingen för hvarje fast egendom, hvarå lagfart på grund af köp beviljats under tiden från och med det år, då allmän fastighetstaxering senast ägde rum, intill nästlidna års utgång; och bör i denna uppgift, hvilken skall angifva köpares och säljares namn samt köpeafhandlingens datum, tillika anmärkas, om försäljningen skett af föräldrar till barn, om och i så fall till hvilket belopp i köpeskillingen inbegripits godtgörelse för inventarier eller inbärgad gröda, om förbehåll gjorts angående undantagsförmåner samt om köpet skett å exekutiv eller konkursauktion;

b) af direktion för hypoteksinrättning:

uppgift å det värde, hvartill en hvar i hypoteksinrättningen till belåning anmäld fast egendom blifvit uppskattad vid värdering, som blifvit för dylikt låns erhållande anställd och godkänd under tiden från och med det år, då allmän fastighetstaxering senast ägde rum, intill slutet af nästlidna år;

2:o) hvarje år:

a) af styrelse för inländsk brandförsäkringsanstalt eller af syssloman för utländsk sådan anstalt:

uppgift rörande försäkringsvärdet å de under nästföregående år mot brandskada försäkrade byggnader, hvilka äro att hänföra till annan fastighet än jordbruksfastighet; börande denna uppgift meddelas särskildt för hvarje fastighet;

b) af styrelse för inländsk lifförsäkrings- eller lifränteanstalt eller af syssloman för utländsk sådan anstalt:

uppgift å en hvar, till hvilken under nästföregående år lifränta utbetalats, och å lifräntans belopp;

c) af statsdepartement och annan ämbetsmyndighet, vare sig statens, stads eller menighets, äfvensom af styrelse för allmän inrättning eller

stiftelse, där ämbets- eller tjänsteman, vaktbetjänt eller annan ägt utbekomma aflöning eller pension:

uppgift angående de af en hvar under nästföregående år uppburna aflöningsförmåner, af hvad slag de vara må, äfvensom angående pension; och bör, då med tjänstebefattning följt fri kost, boställe, bostad eller löningsjord eller inkomst af sportler, expeditionslösen, bötes- eller beslagsandelar eller andra obestämda eller extra inkomster, sådant särskildt anmärkas i uppgiften;

d) af förmyndarkammare eller gode män för tillsyn å förmynderskap:

uppgift angående sammanlagda beloppet af hvarje omyndigs i förmyndarräkning redovisade inkomst nästföregående år, så vidt detsamma uppgått till minst 500 kronor, och angående värdet af den omyndiges förmögenhet vid utgången af samma år, så framt värdet då uppgått till minst 6,000 kronor;

e) af styrelse för aktiebolag eller solidariskt bankbolag, som under nästföregående år lämnat utdelning till delägarna:

1) i fråga om solidariskt bankbolag och sådant aktiebolag, därifrån utdelning å aktie på grund af lag eller bolagsordning icke får uppbäras af annan än den, som i behörig ordning styrkt sin äganderätt till aktien:

uppgift å delägare, som uppburit eller ägt uppbära utdelningen, samt å utdelningens belopp,

2) i fråga om öfriga aktiebolag:

enahanda uppgift, som under 1) omförmäles, i den mån ägare af aktie är känd för styrelsen;

f) af kommanditbolag:

uppgift innehållande upplysningar enligt formuläret n:r 1 i de uti 3 § omförmälda hänseenden äfvensom om den en hvar delägare i bolaget tillkommande andelen af bolagets vinst och om värdet af hans lott i bolaget; och bör vid uppgiften fogas bestyrkt afskrift af in- och utgående balansräkning samt vinst- och förlustkonto för den tid, uppgiften afser;

g) af styrelse för verk eller bolag, som är försedt med Kungl. Maj:ts oktroj eller blifvit registreradt såsom aktiebolag eller står under offentlig kontroll, samt af annat bolag eller rederi, så ock af en hvar annan, som under nästföregående år varit taxerad till bevillning för inkomst af rörelse eller yrke till belopp af minst 5,000 kronor:

enahanda uppgift, hvarom i *c)* stadgas, angående lön- och arfvodestagares samt öfriga arbetares aflöningsförmåner äfvensom angående pensionstagares förmåner.

Efter anmaning vare ock en hvar annan än de här ofvan under *g)*

nämnda pliktig att aflämna uppgift angående lön- och arfvodestagares samt öfriga arbetares aflöningsförmåner.

Beträffande pension, lifränta eller gratifikation, som ej uppgår till 200 kronor, äger uppgiftsskyldighet icke rum, då för den, som åtnjutit dylik pension, lifränta eller gratifikation, annan inkomst icke tillika skall uppgifvas.

I öfrigt må icke vid afgifvande af uppgift uteslutas någon aflöningsförmån.

Vid fullgörandet af uppgiftsskyldighet, som omförmäles i 2:o) *b), c), d), e), f)* och *g)*, iakttages, att särskild uppgift upprättas för en hvar person, hvarom fråga är; och skall, där så kan ske, uppgiften innehålla personens fullständiga namn och bostadsadress.

12 §.

Blanketter till de deklarationer och andra uppgifter, som i 3, 4 och 7 §§ omförmälas, skola kostnadsfritt tillhandahållas hos ordförande i taxeringsnämnd samt därjämte i Stockholm hos öfverståthållarämbetet, i öfriga städer hos magistraten och å landet hos ordförande i kommunalnämnd.

13 §.

1 mom. Deklarationer, som afgifvas utan anmaning, skola aflämnas antingen direkt till ordföranden i taxeringsnämnden för den kommun, där den skattskyldige är mantalsskrifven eller taxeringen till inkomst- och förmögenhetsskatt eljes anses skola äga rum, eller ock i Stockholm till öfverståthållarämbetet och i öfriga orter till Kungl. Maj:ts befallningshafvande i det län, magistraten i den stad eller kronofogden i det fögderi, där den skattskyldige är mantalsskrifven eller taxeringen till inkomst- och förmögenhetsskatt eljes anses skola äga rum.

Enahanda gäller i fråga om aflämnande af de upplysningar, som enligt 8 § 2 mom. meddelas.

2 mom. De i 11 § föreskrifna uppgifterna aflämnas i enahanda ordning, som i 1 mom. här ofvan sägs; dock att uppgift, som afses i 11 § 1:o) och 2:o) *a)*, aflämnas å den ort, där fastigheten är belägen.

Uppgift, som afgifves enligt 11 § 2:o) *e)* och *f)* angående delägare, som icke är här i riket mantalsskrifven eller som är utländskt bolag, aflämnas å den ort, där det uppgiftspliktiga bolagets styrelse har sitt säte.

14 §.

Deklaration på grund af 2 § 1 mom. skall vara aflämnad före den 1 mars.

Möter för uppgiftspliktig, som enligt lag är skyldig föra handelsböcker eller är delägare i vanligt handelsbolag eller kommanditbolag, hinder att aflämna deklaration före den 1 mars, och göres före samma dag skriftlig anmälan om hindret hos ordföranden i taxeringsnämnden, må anstånd med deklarationens afgifvande åtnjutas; och skall i sådan händelse deklarationen aflämnas till ordföranden så fort ske kan och i hvarje fall före den 1 maj.

Uppgift, som enligt 11 § skall afgifvas utan anmaning, skall likaledes vara aflämnad före den 1 mars; dock må kommanditbolag åtnjuta anstånd under villkor och i den ordning ofvan stadgas.

Deklaration och annan uppgift eller upplysning, som på grund af anmaning skall afgifvas, aflämnas inom den tid, som i anmaningen förelägges; dock att den, som enligt lag är skyldig föra handelsböcker eller är delägare i vanligt handelsbolag eller i kommanditbolag må, därest uppgift från honom infordras af taxeringsnämndens ordförande å sådan tid, att enligt stadgandet i 15 § 1 mom. uppgiften bör afgifvas före april månads utgång, efter anmälan åtnjuta anstånd med uppgiftens aflämnande till nämnda tid.

15 §.

1 mom. Rätt till anmaning tillkommer ordförande i taxeringsnämnd och kronans ombud hos pröfningsnämnd.

Anmaning, som utfärdas af ordförande i taxeringsnämnd, skall innehålla föreläggande för den anmanade att, därest han afgifver uppgift skriftligen, aflämna densamma inom åtta dagar efter delfåendet eller, om han vill begagna sig af medgifven rätt att muntligen afgifva uppgift, för sådant ändamål inställa sig inför ordföranden å tid och ort, som i anmaningen angifvas. I anmaning, som utfärdas af kronans ombud hos pröfningsnämnd, skall tiden för uppgiftens aflämnande bestämmas till viss tid af minst fem dagar efter delfåendet. Härutöfver skall anmaning innehålla underrättelse om postadressen för den, som utfärdat anmaningen, äfvensom om den påföljd, som underlåtenhet att hörsamma anmaningen enligt 18 § medför.

Anmaning tillsändes den uppgiftspliktige i rekommenderadt bref med allmänna posten; dock må, där så finnes nödigt, för anmaningens delgifvande anlitas i Stockholm öfverståthållarämbetet, i öfriga städer magistraten och å landet länsmannen i orten, hvilka myndigheter det i sådant fall åligger att ofördröjligen mot bevis tillställa vederbörande anmaningen.

2 mom. Har deklaration på grund af 2 § 1 mom. icke afgifvits inom föreskrifven tid eller befinnes afgifven sådan deklaration ofullständig, bör taxeringsnämndens ordförande eller kronans ombud hos pröfningsnämnden, i händelse sådant finnes för taxeringen erforderligt, föranstalta därom, att deklaration infordras eller fullständigas, och äger han därvid förfara, på sätt i 1 mom. här ofvan stadgas. Afser anmaningen fullständigande af deklaration, skall densamma innehålla underrättelse, i hvilket afseende deklarationen befunnits ofullständig.

Hvad här är sagdt gäller ock för det fall, att den, som på grund af 2 § 2 mom. erhållit anmaning att afgifva deklaration, underlåtit ställa sig anmaningen till efterrättelse eller ock afgifvit ofullständig deklaration.

3 mom. Varder uppgift enligt 11 § icke inom föreskrifven tid aflämnad, äger taxeringsnämndens ordförande eller kronans ombud hos pröfningsnämnden att infordra densamma; och må härför anlitas biträde af Kungl. Maj:ts befallningshafvande, hvilken myndighet äger förelägga uppgiftspliktig, som icke är offentlig myndighet eller tjänsteman, lämpligt vite.

4 mom. För taxering eljes erforderlig uppgift skall, då begäran därom framställes, lämnas af vederbörande ämbetsverk eller inrättning; och äga härförutom ordförande i taxeringsnämnd och kronans ombud hos pröfningsnämnd att taga del af sådana hos domare eller domstol förvarade handlingar, som i beskattningsafseende kunna tjäna till ledning.

5 mom. Enligt denna paragraf infordrad uppgift eller upplysning, hvilken afgifves skriftligen, aflämnas till den, som infordrat densamma.

16 §.

Utom förut stadgad uppgiftsskyldighet åligger det i 2 § 1 mom. a) omförmäldt verk eller bolag, som nästföregående år idkat rörelse å annan ort än där styrelsen har sitt säte, att för sådan ort aflämna skriftlig uppgift, utvisande den skattskyldiges inkomst af rörelsen nästföregående år. Har skattskyldig, som nu nämnts, nästföregående år å två eller flera orter idkat rörelse, skall den skattskyldige å den eller dem af ifrågavarande orter, där han icke är pliktig erlägga inkomstskatt, aflämna skriftlig uppgift, utvisande inkomsten af rörelsen nästföregående år samt angifvande, huru enligt den skattskyldiges åsikt inkomsten bör för taxering fördelas på de särskilda orterna. Vid uppgiften skall fogas bestyrkt afskrift af in- och utgående balansräkning samt vinst- och förlustkonto för den tid, uppgiften afser. Bestyrkt afskrift eller tryckt exemplar af verkets eller bolagets

revisionsberättelse för samma tid bör ock till ledning för taxeringen, så fort ske kan, aflämnas.

Härjämte skall dylikt verk eller bolag, som å två eller flera orter drifvit rörelse af nedan angifven beskaffenhet, för hvarje sådan ort meddela upplysningar i följande hänseenden. Verk eller bolag, som drifvit bankrörelse, skall vid uppgifterna foga utdrag af de särskilda kontorens månadsrapporter, upptagande balansen å in- och utlåningsräkningarna vid hvarje månads slut. Verk eller bolag, som idkat järnvägsdrift, skall uppgifva hvarje stations trafikvärde i öfverensstämmelse med hvad därom är med afseende å bevillningstaxeringen särskildt stadgadt. Vidare skall verk eller bolag, som drifvit företag, hvilket afser att med hjälp af ledning tillhandahålla vatten eller elektrisk energi, uppgifva den eller de kommuner, där vatten eller elektrisk energi förbrukats, och bruttoinkomsten däraf inom hvarje särskild kommun.

Efter anmaning är en hvar annan, som idkat rörelse å ort, där han icke är skyldig erlägga inkomst- och förmögenhetsskatt, pliktig att för bevillningstaxeringen aflämna uppgift, som ofvan sägs, för hvarje dylik ort. Vid uppgift af den, som enligt lag är skyldig föra handelsböcker eller är delägare i vanligt handelsbolag, skola fogas räkenskapshandlingar, som i 6 § omförmälas.

Har rörelse, som i denna paragraf är sagd, idkats i två eller flera territoriella församlingar inom samma stad, skall uppgift upprättas för hvarje sådan församling, där rörelsen bedrifvits.

I fråga om tid och ställe för uppgifts aflämnande samt om anmaning skall hvad i 13, 14 och 15 §§ är stadgadt äga motsvarande tillämpning beträffande uppgift enligt denna paragraf.

17 §.

Samtliga i detta kapitel omförmälda deklarationer samt andra uppgifter och upplysningar, som afgifvas skriftligen, må jämväl kunna i betaldt bref med allmänna posten insändas.

18 §.

1 mom. Varder deklaration, som skall afgifvas på grund af 2 § 1 mom., ej aflämnad inom den i 14 § omförmälda tiden eller hafva vid de-

klaration, som afgifves för i 6 § afsedd uppgiftspliktig, icke fogats de i samma paragraf påbjudna räkenskapshandlingar, vare den skattskyldige förlustig rätten att öfverklaga taxering, för hvilken deklarationen skolat ligga till grund.

2 mom. Samma påföljd inträder, därest i 6 § omförmäldt verk eller bolag, som fått emottaga revisionsberättelse för senaste räkenskapsår, ej hörsammar anmaning att till ledning för taxeringen aflämna bestyrkt afskrift eller tryckt exemplar af sådan berättelse.

3 mom. Hörsammar ej skattskyldig, som i 2 § 2 mom. afses, anmaning, eller hörsammas ej anmaning att fullständiga deklaration, som befunnits vara ofullständig, vare den skattskyldige förlustig rätten att öfverklaga taxering, för hvilken deklarationen skolat ligga till grund.

4 mom. Hörsammas ej anmaning att afgifva deklaration, som bort på grund af 2 § 1 mom. afgifvas, vare, förutom påföljden af talans förlust, den uppgiftspliktige förfallen till böter, svarande emot en tiondedel af den inkomst- och förmögenhetsskatt, som påföres den skattskyldige.

Har den, som först efter anmaning är pliktig afgifva deklaration, underlåtit att hörsamma gjord anmaning, vare han förfallen till enahanda bötesstraff, där han jämväl underlåter att hörsamma förnyad anmaning, som enligt 15 § 2 mom. ägt rum.

5 mom. Fullgöres icke uppgiftsskyldighet, som i 16 § är stadgad, skola enahanda påföljder, som här ofvan i denna paragraf för hvarje särskildt fall föreskrifvas, äga rum beträffande den taxering, för hvilken den ifrågavarande uppgiften skolat ligga till grund; skolande i sådant fall böter beräknas i förhållande till den bevillning, som påföres den skattskyldige på grund af den taxering, hvarom fråga är.

6 mom. Underlåter ägare eller innehafvare af fastighet att afgifva uppgift eller lämna meddelande, som affordrats honom enligt 7 §, vare han förlustig rätten att fullfölja talan i fråga om taxeringsvärdet å fastighet, som uppgiften eller meddelandet skolat afse.

7 mom. Kan någon antagas hafva haft giltig anledning för underlåtenhet att afgifva uppgift å viss ort eller gitter han för annan underlåtenhet visa giltig ursäkt, äge här stadgad påföljd icke rum.

8 mom. Gör uppgiftspliktig sig skyldig till försummelse, som i denna paragraf omförmäles, eller aflämnas icke enligt 8 § 1 mom. infordrad upplysning, skall anteckning därom verkställas i taxeringslängden.

19 §.

Vid underlåtenhet att behörigen fullgöra hvad i 11 § stadgas vare den försumlige, därest han är offentlig tjänsteman, underkastad ansvar såsom för annat tjänstefel, men böte eljes tjugufem kronor.

20 §.

Har någon i deklaration eller annan uppgift eller upplysning, som af honom afgifvits till ledning vid taxering, mot bättre vetande lämnat oriktigt meddelande, böte från och med tjugufem till och med ettusen kronor. Om genom det oriktiga meddelandet föranledts, att skattskyldig icke blifvit taxerad eller blifvit för lågt taxerad, må böterna kunna bestämmas till högst tre tusen kronor.

21 §.

Utan hinder af att uppgift uteblifvit och med rätt att pröfva, i hvad mån afgifven uppgift är af beskaffenhet att böra läggas till grund för taxeringen, äga taxerings- och pröfningsnämnderna att bestämma och fastställa skattskyldigs taxering.

22 §.

Taxering till efterbeskattning äger rum i fall och i den ordning, som särskildt stadgas.

23 §.

1 mom. Granskning af de skattskyldigas deklarationer må verkställas endast af följande personer, nämligen vederbörande beskattningsnämnds ordförande med biträde i hvarje särskildt fall af den ledamot, beskattningsnämnden utser, den af Kungl. Maj:ts befallningshafvande förordnade ledamoten i taxeringsnämnd samt kronans ombud hos pröfningsnämnd.

För innehållet i deklaration må icke inom beskattningsnämnd lämnas vidare redogörelse än som för taxeringen oundgängligen erfordras, och må deklaration ej heller utan den skattskyldiges skriftligen afgifna samtycke i beskattningsnämnds protokoll intagas i vidare mån, än som på grund af föreskriften i 2 mom. påkallas.

Deklaration skall tillhandahållas de ämbets- och tjänstemän, hvilka i och för sin befattning med taxeringen eller på grund af stadgandet i 57 § 1 mom. tredje stycket böra erhålla del däraf, och skall, där besvär fullföljas, jämväl biläggas besvärshandlingarna. I öfrigt må deklaration icke vara för någon tillgänglig, utan att den uppgiftsskyldige skriftligen medgifvit deklarationens offentliggörande; dock att deklarationer må, på sätt Konungen förordnar, för statistisk bearbetning utlämnas till den ämbetsmyndighet, åt hvilken Konungen uppdrager utförandet af sådan bearbetning.

Efter taxeringsårets utgång skola deklarationerna med de undantag, hvartill stadgandena i nästföregående stycke föranleda, hos Kungl. Maj:ts befallningshafvande behörigen förvaras, intill dess fem år förflutit, hvarefter de förstöras.

2 mom. Om af skattskyldig lämnad deklaration icke följes vid hans taxering, skola skälen därför tydligen angifvas genom anteckning af taxeringsnämnden å deklarationen och af pröfningsnämnden i dess protokoll, och skall tillika underrättelse i hvad mån afvikelse skett och om skälen därför i rekommenderadt bref med allmänna posten, så fort ske kan, kostnadsfritt tillsändas den skattskyldige under i deklarationen uppgifven adress.

3 mom. Hvad i 1 och 2 mom. är sagdt om deklaration, gäller äfven beträffande annan af skattskyldig till ledning för egen taxering lämnad uppgift eller upplysning.

4 mom. Uppgifter, som aflämnats enligt 7 §, skola, utom i fall, där besvär fullföljas, efter taxeringsårets utgång öfverlämnas till taxeringsnämndens ordförande för att hos honom förvaras.

2 KAP.

Om beskattningsnämndernas sammansättning, befogenhet och åligganden.

1:o) *Taxeringsnämnderna.*

24 §.

Hvarje kommun skall i allmänhet utgöra ett taxeringsdistrikt. I Stockholm äger öfverståthållarämbetet att bestämma antalet af de taxeringsnämnder, som där skola tillsättas, och det distrikt, hvarje taxeringsnämnd

skall omfatta. För annan stad, hvarest flera taxeringsnämnder erfordras, äger Kungl. Maj:ts befallningshafvande att, efter magistratens hörande, bestämma taxeringsnämndernas antal och taxeringsdistrikten. På landet må Kungl. Maj:ts befallningshafvande fördela större kommuner i två eller flera taxeringsdistrikt äfvensom förena två eller flera mindre kommuner till ett taxeringsdistrikt.

25 §.

Taxeringsnämnd utgöres af ordförande samt ett antal af minst fyra, högst elfva ledamöter.

Ordföranden och en ledamot förordnas af Kungl. Maj:ts befallningshafvande. Sådant förordnande meddelas för en tid af högst fem år, Kungl. Maj:ts befallningshafvande dock obetaget att återkalla detsamma.

Öfriga ledamöter utses för hvarje år.

I stad skola dessa ledamöter väljas af stadsfullmäktige eller, där stadsfullmäktige icke finnas, af allmän rådstuga.

På landet skola de väljas af kommunalstämma. Äro två eller flera kommuner förenade till ett taxeringsdistrikt, skola för hvarje kommun väljas högst fem ledamöter, med iakttagande likväl att antalet valda ledamöter i taxeringsnämnden icke må i något fall öfverstiga tio.

Vid samma tillfälle, som ledamöter i taxeringsnämnden väljas, skall äfven förrättas val af suppleanter, motsvarande minst hälften af de valda ledamöternas antal, samt ordningen suppleanterna emellan bestämmas. För öfrigt bör vid val af både ordinarie ledamöter och suppleanter tillses, att, så vidt möjligt är, såväl ägare af jordbruksfastighet och annan fastighet som näringsidkare, arbetare och andra inkomsttagare komma att äga säte och stämma i taxeringsnämnden.

Valbar till ledamot eller suppleant i taxeringsnämnd är en hvar i orten boende person, som under året näst före det, då taxeringen sker, inom taxeringsdistriktet erlagt bevillning eller inkomst- och förmögenhetsskatt eller som i egenskap af arrendator af fast egendom i distriktet är kommunalt röstberättigad.

26 §.

1 mom. Genom utfärdad allmän kungörelse lämnar Kungl. Maj:ts befallningshafvande före november månads utgång hvarje år underrättelse om de särskilda taxeringsdistrikt, i hvilka länet blifvit för nästkommande år

indeladt, och om de personer, som komma att inom distrikten såsom ordförande leda och hvilka af Kungl. Maj:ts befallningshafvande förordnats att såsom ledamöter deltaga i taxeringsnämndernas arbeten för samma år, hvarjämte Kungl. Maj:ts befallningshafvande meddelar föreskrift om det antal ledamöter i taxeringsnämnden, som skall väljas inom hvarje distrikt, och om hvad i öfrigt bör iakttagas vid dessa val. I kungörelsen erinras vederbörande om skyldigheten att aflämna de uppgifter, som skola meddelas med afseende på den förestående taxeringen, samt om påföljden för uraktlåtenhet därutinnan. Tillika meddelas underrättelse så väl om tid och ställe för uppgifternas aflämnande samt hvarest uppgiftsblanketter erhållas, som ock därom, att skattskyldig, hvilken önskar upplysning rörande beskaffenheten af honom åliggande uppgiftsskyldighet och sättet för dess fullgörande, äger att för sådant ändamål hänvända sig till vederbörande taxeringsnämnds ordförande.

2 mom. Val af ledamöter och suppleanter i taxeringsnämnden skall förrättas före den 15 januari; och bör genast efter valförrättningens slut den, som därvid fört ordet, om valet underrätta ej mindre de valde än äfven ordföranden i taxeringsnämnden.

Besvär öfver dylikt val må anföras hos Kungl. Maj:ts befallningshafvande senast före klockan tolf å femtonde dagen efter valets förrättande eller, om då är helgdag, å nästa söckendag därefter; och gälle i öfrigt om dylikt vals öfverklagande i tillämpliga delar hvad i kommunalförfattningarna är stadgadt angående besvär emot kommunala myndigheters beslut.

Öfver Kungl. Maj:ts befallningshafvandes i anledning af besvären meddelade beslut må klagan icke föras.

27 §.

Magistratsperson, kronofogde, häradsskrifvare eller länsman må ej utan laga förfall kunna afsäga sig förordnande att vara ordförande eller ledamot i taxeringsnämnden.

En hvar annan vare skyldig att, såvida han är inom taxeringsdistriktet boende och icke de fem nästföregående åren deltagit i taxeringsarbetet inom distriktet eller är af laga förfall hindrad, emottaga uppdrag att vara ordförande eller ledamot i taxeringsnämnden.

28 §.

Erforderligt antal exemplar af denna förordning och de öfriga författningar, som skola af taxeringsnämnden tillämpas, bör genom Kungl. Maj:ts

befallningshafvandes försorg öfverlämnas i stad till magistraten och på landet till ordföranden i kommunalstämman för att genast efter valet tillhandahållas en hvar af taxeringsnämndens valda ledamöter och suppleanter. Exemplar af nämnda författningar skola jämväl tillställas nyutsedd ordförande och af Kungl. Maj:ts befallningshafvande förordnad ledamot i taxeringsnämnden.

I Stockholm tillhandahållas nämnda författningar vederbörande ordförande, ledamöter och suppleanter i taxeringsnämnderna omedelbart af öfverståthållarämbetet.

29 §.

1 mom. För hvarje taxeringsdistrikt eller, där distrikt består af mera än en kommun, för hvarje kommun skola i enlighet med denna förordning bifogade formulär föras särskilda taxeringslängder dels öfver taxeringen af fast egendom, för hvilken bevillning erlägges, och af sådan staten samt kommuner och menigheter, allmänna undervisningsverk och barmhärtighetsinrättningar med flere tillhörig fast egendom, för hvilken bevillning icke erlägges (fastighetslängder), dels ock öfver taxeringen till inkomstbevillning samt inkomst- och förmögenhetsskatt (inkomstlängd).

2 mom. Före januari månads utgång skola till taxeringsnämndens ordförande aflämnas, på landet af kommunalstämmans ordförande och i stad, utom Stockholm, genom magistratens försorg, de i 36 § 4 mom. och 47 § 3 mom. omförmälda afskrifterna af taxeringslängder och pröfningsnämndens särskilda längder för nästföregående år.

3 mom. Till taxeringsnämndens ordförande skall å landet häradsskrifvaren och i stad, utom Stockholm, vederbörande tjänsteman senast den 25 mars, vid bot af tre kronor för hvarje öfverskjutande dag, hafva aflämnat dels på mantalslängden för nästföregående år grundade fastighetslängder, upptagande samtliga inom taxeringsdistriktet belägna fastigheter, å hvilka särskilda taxeringsvärden skola sättas, äfvensom fastigheternas ägare eller i fall, då innehafvare är skattskyldig för fastighet, innehafvaren, dels ock tryckta blanketter till inkomstlängden.

30 §.

Taxeringsnämndens sammanträden skola hållas inom staden eller distriktet å tid och ställe, som af ordföranden bestämmas. För landet utsedd taxeringsnämnd må äfven kunna sammanträda i närbelägen stad.

Inträffar för ledamot förfall för inställelse vid utsatt sammanträde,

bör sådant ofördröjligen anmälas för ordföranden, så att före sammanträdet suppleant hinner tillkallas.

Taxeringsnämnds vid utlyst sammanträde närvarande ledamöter äga att, om det för taxeringsförrättningens fortgång erfordras och utsedd suppleant för tillfället icke finnes att tillgå, inkalla annan till ledamot valbar person att i förrättningen deltaga.

Taxeringsnämnderna böra hafva afslutat sina arbeten, i länen senast den 15 maj och i Stockholm senast den 15 juni.

31 §.

1 mom. Taxeringsnämnds ordförande är föredragande hos nämnden och har särskildt följande åligganden:

a) att tillhandahålla blanketter, som i 12 § omförmälas, samt på begäran meddela skattskyldig erforderliga upplysningar rörande beskaffenheten af den honom åliggande uppgiftsskyldigheten och sättet för dess fullgörande äfvensom att å blankett införa enligt 5, 7 eller 8 § muntligen meddelade upplysningar;

b) att samla, ordna, numrera och granska för taxeringen aflämnade uppgifter och anmälningar, vidtaga åtgärder för föreskrifna uppgifters införskaffande samt, då så erfordras, tillse, att genom infordrande af upplysningar ledning vinnes för taxering af jämväl sådana skattskyldiga, hvilka icke äro pliktiga att utan särskild anmaning aflämna uppgifter, äfvensom att, då anledning till tillämpning af 19 § förekommer, därom göra anmälan hos Kungl. Maj:ts befallningshafvande för den åtgärd, som må på nämnda myndighet ankomma;

c) att i vederbörlig längd på behöriga ställen anteckna uppgifternas nummer samt uppgifna salu-, hypoteks- och brandförsäkringsvärden å fastigheter, äfvensom, därest skattskyldig gjort sig skyldig till försummelse, hvarom i 18 § förmäles, därom göra anteckning; och åligger det därjämte ordföranden att meddela kronans ombud hos pröfningsnämnden särskild förteckning å sådana försumliga;

d) att om utsatt tid och ställe för taxeringsnämndens sammanträde ofördröjligen ej allenast underrätta ledamöterna i taxeringsnämnden, utan äfven på lämpligt sätt och i god tid meddela de skattskyldiga inom taxeringsdistriktet underrättelse;

e) att föra ordet vid taxeringsnämndens sammankomster samt därvid tillhandahålla och meddela ledamöterna alla i och för taxeringen erhållna

uppgifter och upplysningar, med den inskränkning, hvartill stadgandena i 23 § föranleda;

f) att vid taxeringen efter sorgfällig beredning göra de anmärkningar och framställningar, hvartill han för en behörig taxering finner sig äga anledning;

g) att föra protokoll angående de ärenden, där sådant erfordras; börande protokollet justeras inför nämnden och justeringen bestyrkas genom å protokollet tecknadt intyg af två ledamöter;

h) att, då inkommen uppgift å inkomst afser skattskyldig, som ej skall taxeras inom distriktet, så ock då uppgift, som afgifvits af annan skattskyldig än i 2 § 1 mom. *a*) omförmäldt verk eller bolag, utvisar, att skattskyldig skall taxeras jämväl å annan ort än inom distriktet, afsända uppgiften eller transumt af densamma i erforderliga delar till vederbörande taxeringsnämnds ordförande och i senare fallet därom verkställa anteckning å uppgiften;

i) att i rekommenderadt bref med allmänna posten, så fort ske kan, tillsända skattskyldig, hvilkens uppgift icke blifvit vid hans taxering följd, underrättelse att och i hvad mån afvikelse skett samt om skälen därför;

k) att noga tillse, att de skattskyldigas till ledning för egen taxering aflämnade uppgifter, ehvad de afse pågående eller redan verkställd taxering, icke varda för obehöriga tillgängliga, för hvilket ändamål sådana uppgifter, då de icke för taxeringen erfordras, böra förvaras under säkert lås, äfvensom att, då han afgått från befattningen, till sin efterträdare aflämna samtliga i enlighet med stadgandet i 23 § 4 mom. hos honom förvarade handlingar;

l) att på begäran af uppgiftspliktig utan lösen meddela bevis om mottagande af uppgift; samt

m) att, då sådant påfordras, afgifva förklaring öfver besvär angående taxering.

2 mom. Den af Kungl. Maj:ts befallningshafvande förordnade ledamoten i taxeringsnämnden åligger särskildt att, i den mån sådant af ordföranden påkallas, biträda honom i det förberedande taxeringsarbetet.

32 §.

Det åligger taxeringsnämnden att införa:

i fastighetslängderna de taxeringsvärden, hvilka blifvit af nämnden åsatta vederbörande fastigheter, och

i inkomstlängden de skattskyldigas namn samt dels, i afseende å inkomstbevillningen, uppskattad inkomst, beloppet af medgifvet bevillningsfritt afdrag och den beskattningsbara inkomsten, dels ock, i fråga om inkomst- och förmögenhetsskatten, taxeradt belopp, antalet barn, därför nedsättning äger rum, sammanlagda beloppet af medgifven nedsättning, skatteprocent i förekommande fall och det belopp, efter hvilket skatt utgår; och bör taxeringsnämnden därvid följa den inom samma ort senast upprättade mantalslängden.

Där vid taxering till inkomst- och förmögenhetsskatt jämväl förmögenhet legat till grund för taxeringen, skall taxeringsnämnden å skattskyldigs deklaration angifva särskildt den inkomst och särskildt den förmögenhetsdel, som ingår i det taxerade beloppet. Har skattskyldig icke aflämnat deklaration, skall i fall, hvarom nu nämnts, anteckning om beloppet af sådan förmögenhetsdel göras i inkomstlängdens anteckningskolumn.

Finner taxeringsnämnd skäligt att vid taxeringen medgifva afdrag på grund af höga lefnadskostnader å orten, skall sådant beslut antecknas å titelbladet till inkomstlängden.

Där taxeringsnämnd beslutar lindring eller skattefrihet för skattskyldig, hvilkens skatteförmåga på grund af särskilda förhållanden är väsentligen nedsatt, skola skälen därför i hvarje särskildt fall angifvas i inkomstlängdens anteckningskolumn.

Beslut, som taxeringsnämnd jämlikt förordningen angående försäljning af brännvin meddelar i fråga om beräkning af det litertal brännvin, för hvilket försäljningsafgift skall erläggas, intages i taxeringsnämndens protokoll.

Finnes inom distriktet municipalsamhälle, skola de inom detta samhälle förekommande fastigheter äfvensom de skattskyldiga, som där taxeras till inkomstbevillning eller inkomst- och förmögenhetsskatt, i längderna särskildt angifvas och sammanföras. Om af fastighet endast en del faller inom municipalsamhällets område, skall i anteckningskolumnen anmärkas, huru stor del af fastighetens hela värde belöper å denna del af fastigheten, likasom, därest af inkomst af rörelse eller yrke en del härflutit från municipalsamhället, motsvarande anteckning skall göras i inkomstlängden.

I stad böra taxeringsnämnderna till längdernas upprättande och kompletterande åtnjuta nödigt biträde af vederbörande uppbörds- eller annan därtill utsedd tjänsteman.

Taxeringslängderna underskrifvas af taxeringsnämndens ordförande och ledamöter.

33 §.

Beslut må icke kunna fattas af taxeringsnämnd, som omfattar blott en kommun eller en del däraf, därest icke ordföranden och minst två valda ledamöter äro närvarande, ej heller af taxeringsnämnd, omfattande två eller flera kommuner, med mindre, utom ordföranden, en vald ledamot från hvarje kommun är tillstädes.

Uppstå skiljaktiga meningar bland taxeringsnämndens ledamöter och måste omröstning för frågans afgörande anställas, skall denna vara öppen och den mening blifva gällande, hvilken flertalet biträdt, eller, om rösterna utfalla lika, den, som länder till den skattskyldiges förmån. Kan denna grund ej tillämpas, gälle den mening, ordföranden biträder. Det åligger ordföranden att i de fall, då hans mening icke gjort sig gällande, uti vederbörande längds anteckningskolumn särskildt upptaga den taxering, han ansett böra bestämmas; och är det jämväl hvar och en af de öfriga ledamöterna obetaget att få sin särskilda mening till protokollet antecknad, såvida densamma, skriftligen affattad, till taxeringsnämndens ordförande aflämnas.

Anser ordföranden, att taxeringsnämnden i ett eller annat hänseende icke iakttager de föreskrifter, som gälla för taxeringen, eller icke verkställer taxeringen i öfverensstämmelse med upplysta och bestyrkta förhållanden, åligger det honom att sådant genast anmärka. Dylik anmärkning äfvensom nämndens i anledning däraf meddelade yttrande skola i protokollet intagas.

34 §.

Landshöfdingen i länet är berättigad att deltaga i taxeringsnämnds öfverläggningar men icke i besluten.

35 §.

Taxeringsnämnds sammankomster hållas inom slutna dörrar; dock är skattskyldig berättigad att inför nämnden företräda för att meddela upplysningar rörande taxeringen, i hvad den honom angår.

Så vidt utan hinder för taxeringsförrättningens fortgång sig göra låter, bör begärd upplysning om den af taxeringsnämnden skattskyldig påförda taxeringen honom på stället meddelas.

36 §.

1 mom. Senast fem dagar efter det taxeringsnämndens förrättningar afslutats, skall taxeringsnämndens ordförande på landet till häradsskrifvaren och i stad till vederbörande tjänsteman öfverlämna de upprättade taxeringslängderna, behörigen summerade, jämte mantalslängden med tillhörande uppgifter och öfriga handlingar äfvensom taxeringsnämndens protokoll; och böra därvid jämväl fogas de enligt 29 § taxeringsnämndens ordförande tillhandakomna afskrifterna af taxeringslängder och pröfningsnämndens särskilda längder för föregående året.

Inom samma tid skall taxeringsnämndens ordförande till Kungl. Maj:ts befallningshafvande insända de deklarationer samt andra skriftliga uppgifter och upplysningar, som aflämnats till ledning vid taxeringen.

2 mom. Efter emottagandet af taxeringslängderna åligger det på landet häradsskrifvaren och i stad vederbörande tjänsteman ej mindre att ofördröjligen uträkna och i taxeringslängderna införa de afgifter, som på grund af taxeringsnämndernas beslut skola påföras, än äfven att genom granskning af taxeringslängderna efterforska möjligen förelupen misskrifning eller annan oriktig anteckning och till kronans ombud hos pröfningsnämnden skriftligen framställa de anmärkningar, hvartill granskningen gifvit anledning.

3 mom. Före den 20 juni skola taxeringslängderna med sammandrag och mantalslängderna jämte tillhörande handlingar äfvensom afskrifterna af taxeringslängder och pröfningsnämndens särskilda längder för föregående året insändas till Kungl. Maj:ts befallningshafvande i länet, på landet omedelbart af vederbörande häradsskrifvare och i stad genom magistratens försorg. Vid underlåtenhet härutinnan är den tjänsteman, hvilkens försumlighet föranledt inträffadt dröjsmål, förfallen till böter af tre kronor för hvarje dag, hvarmed ofvan bestämda tid öfverskrides.

4 mom. Afskrifter af taxeringslängderna, i hvad de angå hvarje särskild kommun på landet, skola jämväl före den 20 juni af häradsskrifvaren, vid bot af tre kronor för hvarje öfverskjutande dag, tillställas vederbörande kommunalstämmas ordförande, hvilken det åligger att under viss bestämd och vederbörligen kungjord tid, som icke må understiga fjorton dagar, på lämpligt och därvid äfven tillkännagifvet ställe hålla afskrifterna de skattskyldiga till handa. Afskrifterna böra sedermera af ordföranden förvaras för att, på sätt i 29 § stadgas, öfverlämnas till ordföranden i påföljande årets taxeringsnämnd.

I stad skola genom magistratens försorg afskrifter af taxeringslängderna för hvarje särskildt taxeringsdistrikt i samma ordning hållas de skattskyldiga till handa samt påföljande år öfverlämnas till vederbörande ordförande i det årets taxeringsnämnder.

5 mom. Hvad i denna paragraf är stadgadt äger icke tillämpning å Stockholms stad.

37 §.

1 mom. Där ordföranden i taxeringsnämnden, utan att vara hindrad af laga förfall, icke vidtager erforderliga åtgärder för taxeringsnämndens sammanträde eller underlåter att inom föreskrifven tid aflämna taxeringsnämndens längder och öfriga handlingar, vare han förfallen till böter af femtio kronor. Infinner han sig icke å den af honom för taxeringsnämndens sammanträde utsatta ort och tid, böte tjugufem kronor. Ledamot i taxeringsnämnden eller tillkallad suppleant, som utan laga förfall från sammanträdet uteblifver, böte tio kronor.

2 mom. Kan af någon anledning taxeringsförrättningen icke företagas eller fortgå, bör anmälan därom af taxeringsnämndens ordförande göras hos Kungl. Maj:ts befallningshafvande, som då vidtager den åtgärd, förhållandet anses påkalla.

38 §.

Innan taxeringsnämnden upplöses, skall nämnden bland sina medlemmar föreslå två personer till ledamöter i årets pröfningsnämnd, hvarvid bör tillses, att, så vidt möjligt är, en är fastighetsägare och den andre inkomsttagare; skolande förslaget i nämndens protokoll intagas och bestyrkt utdrag af protokollet i denna del af nämndens ordförande ofördröjligen insändas till Kungl. Maj:ts befallningshafvande.

39 §.

Skattskyldig, som icke åtnöjes med vederbörande taxeringsnämnds beslut, i hvad honom rörer, och som ej till följd af stadgandet i 18 § förlorat rätt till talan, så ock vederbörande kommun, municipalsamhälle eller vägstyrelse, som är missnöjd med taxeringsnämnds beslut, så vidt det angår bevillningstaxeringen, må däri söka ändring hos pröfningsnämnden genom besvär, hvilka, skriftligen affattade, skola, vid påföljd att besvären eljes icke varda upptagna till pröfning, ingifvas till Kungl. Maj:ts befallnings-

hafvande senast före klockan tolf på dagen i länen den 15 juli och i Stockholm den 31 augusti eller, om då är helgdag, nästföljande dag; och böra de skattskyldiga genom den i 42 § omförmälda kungörelsen härom erinras.

Finnas i stad två eller flera territoriella församlingar, hvilka hvar för sig enligt kyrkostämmas beslut af sina medlemmar uttaga särskilda på bevillningen grundade afgifter, tillkommer sådan församling samma besvärsrätt som kommun.

2:o) *Pröfningsnämnderna.*

40 §.

För hvarje län och för Stockholms stad tillsättes årligen en pröfningsnämnd, som har att granska taxeringarna samt pröfva och afgöra anförda besvär eller framställda anmärkningar i anledning af taxeringsnämndernas beslut.

Denna nämnd sammanträder för länen i residensstaden och för Stockholms stad i Stockholm å tid, som utsättes af Kungl. Maj:ts befallningshafvande och bestämmes sålunda, att nämndens arbeten må vara afslutade i hvarje län senast den 10 augusti och i Stockholm senast den 31 oktober.

41 §.

Pröfningsnämnd skall bestå af minst tio, högst tjugufem ledamöter, hvilka Kungl. Maj:ts befallningshafvande äger utse bland de af taxeringsnämnderna därtill föreslagna personerna. Bland ledamöterna i pröfningsnämnden bör, så vidt möjligt är, minst hälften och i Stockholms stad minst en fjärdedel vara ägare af fast egendom; och böra nämndens ledamöter så utses, att nämnden, så vidt förhållandena medgifva, kommer att utgöras af ett efter beskattningens belopp och mängden af de skattskyldiga skäligen lämpadt antal dels näringsidkare och dels andra inkomsttagare, samt att inom nämnden icke saknas tillförlitlig kännedom om länets särskilda delar, dessas ekonomiska tillstånd och hufvudsakliga näringar.

Kungl. Maj:ts befallningshafvande utser i enahanda ordning jämväl suppleanter, till antal motsvarande minst hälften af antalet ordinarie ledamöter i nämnden.

42 §.

Uti därom utfärdad kungörelse uppgifver Kungl. Maj:ts befallningshafvande dem, som blifvit utsedda till ledamöter och suppleanter i pröfningsnämnden, samt underrättar länets invånare om tid och ställe för nämndens sammanträde; och åligger det Kungl. Maj:ts befallningshafvande att i god tid låta ett exemplar af denna kungörelse tillställas en hvar af nämndens ledamöter och suppleanter, hvarjämte genom Kungl. Maj:ts befallningshafvandes försorg förteckning öfver de inkomna besvärsskrifterna med kortfattad redogörelse för de i besvären gjorda yrkandena bör, så fort ske kan, öfversändas till ledamöterna och suppleanterna; dock att sådan förteckning icke erfordras för Stockholms stads pröfningsnämnd.

Möter för ledamot i pröfningsnämnd hinder att tillstädeskomma, bör anmälan därom ofördröjligen ingifvas till Kungl. Maj:ts befallningshafvande, som därefter inkallar vederbörande suppleant.

Den, som blifvit utsedd till ledamot i pröfningsnämnd eller inkallad i stället för ordinarie ledamot, men utan vederbörligen anmäldt laga förfall icke infinner sig vid nämndens sammankomst, skall böta tjugufem kronor.

43 §.

Vid pröfningsnämndens sammankomster skall landshöfdingen i länet vara ordförande, med rättighet att deltaga i nämndens öfverläggningar, men icke i dess beslut i annat fall än nedan sägs. Är landshöfdingen hindrad att bevista sammankomst, äge nämnden att genom val med slutna sedlar bland sina ledamöter utse ordförande; och bör vid sådant val ordet föras af den till lefnadsåren äldste bland nämndens ledamöter.

Uppstå under pröfningsnämndens öfverläggningar skiljaktiga meningar bland nämndens ledamöter och måste till följd däraf omröstning anställas, skall omröstningen vara öppen och den mening blifva gällande, hvilken flertalet bland ledamöterna biträdt, eller, om rösterna utfalla lika, den, som länder till den skattskyldiges förmån. Kan denna grund ej tillämpas, gälle den mening, som biträdes af ordföranden.

44 §.

Såsom kronans ombud och för upplysningars meddelande böra landskamreraren samt för Stockholm kamreraren vid öfverståthållarämbetets afdelning för uppbördsärenden öfvervara pröfningsnämndens sammankomster,

med skyldighet att göra de anmärkningar och framställningar, hvartill de för iakttagande af kronans rätt och i öfrigt för en behörig taxering finna sig äga anledning.

För granskning af afgifna taxeringsuppgifter, taxeringslängderna och hos pröfningsnämnden anförda besvär må, om och i den mån Kungl. Maj:ts befallningshafvande pröfvar sådant nödigt, landskamrerare erhålla ledighet från öfriga med tjänsten förenade göromål under tiden efter det taxeringshandlingarna från häradsskrifvare eller magistrater, enligt stadgandet i 36 §, till Kungl. Maj:ts befallningshafvande inkommit och till dess pröfningsnämndens sammanträde afslutats.

45 §.

Kungl. Maj:ts befallningshafvande äger, där så anses erforderligt, kalla taxeringsnämnds ordförande att, för upplysningars meddelande, före och under pröfningsnämndens sammanträde infinna sig å den ort, där nämnden sammanträder.

46 §.

Protokollet vid pröfningsnämndens sammankomster föres och de af nämndens beslut föranledda anteckningarna i taxeringslängderna samt i den uti 47 § omförmälda särskilda längden verkställas af den eller de personer, som Kungl. Maj:ts befallningshafvande därtill förordnat. Sådant förordnande får icke meddelas åt någon, som i annan egenskap skall vara tillstädes hos pröfningsnämnden.

Justering af det hos pröfningsnämnden förda protokollet skall verkställas inför nämnden eller senast fjorton dagar efter nämndens sista sammankomst inför ordföranden jämte kronans ombud och minst två af nämnden därtill utsedda ledamöter, hvilka skola inställa sig på ordförandens kallelse. Justeringen bestyrkes genom ett af nämndens ordförande och två ledamöter å protokollet tecknadt intyg.

47 §.

1 mom. Alla pröfningsnämndens beslut skola upptagas i nämndens protokoll, där jämväl, i händelse skattskyldig underlåtit att afgifva honom enligt 15 § af kronans ombud hos nämnden affordrad uppgift eller upplysning, anteckning om sådan försumlighet bör ske. Taxering, som till

följd af pröfningsnämndens beslut tillkommit eller blifvit fastställd annorlunda än taxeringsnämnden bestämt, skall antecknas i vederbörande taxeringslängd och jämväl upptagas i särskild längd, däruti de protokollsparagrafer, som innehålla dylika beslut, böra angifvas. Kronoombudet åligger att med sin underskrift å såväl taxeringslängderna som den särskilda längden vitsorda enligt pröfningsnämndens beslut införda förändringar eller gjorda tillägg.

2 mom. Inom tre veckor efter pröfningsnämndens sista sammankomst skola, utom hvad Stockholms stad angår, taxeringslängder jämte tillhörande handlingar med undantag af deklarationer samt andra uppgifter och upplysningar, som af skattskyldiga aflämnats till ledning för egen taxering, taxeringsnämndernas protokoll samt de hos pröfningsnämnden förda längderna genom Kungl. Maj:ts befallningshafvandes försorg öfversändas till vederbörande häradsskrifvare eller magistrat för debiteringens verkställande.

De i 36 § 3 mom. omförmälda afskrifterna af taxeringslängder och pröfningsnämndens särskilda längder för föregående året skola hos Kungl. Maj:ts befallningshafvande kvarstanna för att där förvaras.

3 mom. Senast den 15 september skall häradsskrifvaren vid bot af tre kronor för hvarje dag, hvarmed den sålunda bestämda tiden öfverskrides, tillställa veberbörande kommunalstämmors ordförande afskrifter af de hos pröfningsnämnden förda längderna, i hvad de angå hvarje särskild kommun på landet. Dessa afskrifter skola hållas de skattskyldiga till handa under viss tid af minst fjorton dagar, hvarom kungörelse bör på vanligt sätt ofördröjligen utfärdas. I kungörelsen böra upptagas namn på och hemvist för de skattskyldiga, i afseende å hvilkas taxering pröfningsnämnden vidtagit ändring.

I stad, utom Stockholm, skola genom magistratens försorg afskrifter af pröfningsnämndens längder, såvidt staden rörer, i samma ordning hållas de skattskyldiga till handa.

4 mom. I Stockholm skall utdrag af pröfningsnämndens protokoll, i hvad det innehåller beslut om ny taxering eller förhöjning i den af taxeringsnämnden verkställda taxeringen, senast den 10 november vederbörande skattskyldig tillställas.

48 §.

I Stockholm skall öfverståthållarämbetet fullgöra de åligganden, som med hänsyn till pröfningsnämnden och eljes i fråga om taxeringen inom öfriga delar af riket tillhöra Kungl. Maj:ts befallningshafvande.

Vid Stockholms stads pröfningsnämnds sammankomster må, då öfverståthållaren icke är tillstädes, underståthållaren i hans ställe vara ordförande.

49 §.

1 mom. Öfver pröfningsnämnds beslut må besvär anföras af kronans ombud äfvensom i den mån, 39 § stadgar, af vederbörande kommun, territoriella stadsförsamling, municipalsamhälle och vägstyrelse.

Skattskyldig, som ej enligt 18 § förlorat rätt till talan, må öfver pröfningsnämnds beslut, i hvad honom rörer, anföra besvär i följande fall, nämligen

a) om han hos pröfningsnämnden öfverklagat taxeringsnämndens beslut och hans talan därstädes icke bifallits,

b) om pröfningsnämnden, utan att klagan därstädes förts af den skattskyldige, ändrat den af taxeringsnämnden åsatta taxeringen, samt

c) om hans deklaration eller i fråga om bevillningstaxeringen uppgift, som omförmäles i 16 §, icke blifvit af taxeringsnämnden följd, utan att underrättelse, som i 23 § 2 mom. föreskrifves, blifvit afsänd i Stockholm före den 1 augusti och annorstädes före den 15 juni.

I det under *b)* omförmälda fallet må dock talan allenast föras, om höjning skett, angående nedsättning samt, om sänkning skett, angående höjning intill det af taxeringsnämnden åsatta beloppet.

I fall, som i *c)* här ofvan afses, må ändring sökas, allenast i den mån taxeringen bestämts annorlunda än den skattskyldige uppgifvit.

Besvären skola, ställda till kammarrätten, ingifvas till Kungl. Maj:ts befallningshafvande i det län, där taxeringen skett, före klockan tolf å sista helgfria dagen i december månad det år, taxeringen ägt rum, vid påföljd att besvären eljes icke varda upptagna till pröfning.

2 mom. Sedan öfver inkomna besvär förklaringar från vederbörande infordrats och tillsedt blifvit, att vid besvärshandlingarna varda fogade såväl utdrag af taxeringslängd och beskattningsnämndernas protokoll, såvidt den öfverklagade taxeringsfrågan angår, som ock de till nämnderna i frågan ingifna handlingarna, insänder Kungl. Maj:ts befallningshafvande skyndsamligen till kammarrätten samtliga handlingarna med de upplysningar och erinringar, som besvären anses påkalla.

Så snart ofvan stadgade besvärstid gått till ända, öfversänder Kungl. Maj:ts befallningshafvande till kammarrätten förteckning å anförda besvär.

50 §.

Den, som taxerats till inkomst- och förmögenhetsskatt å ort, där han icke är mantalskrifven eller eljes skattskyldig för dylik skatt, eller taxerats till bevillning för samma inkomst å mer än en ort eller eljes till bevillning å ort, där han icke varit i sådant afseende skattskyldig och ej heller mantalsskrifven, äge att häröfver hos kammarrätten anföra besvär, hvilka, vid påföljd att besvären eljes icke varda upptagna till pröfning, skola inom natt och år, efter det att utskylder honom affordrats, ingifvas till Kungl. Maj:ts befallningshafvande i län, inom hvilket taxering skett, hvarefter med ärendet förfares i enahanda ordning, som i 49 § 2 mom. stadgas.

Hvad sålunda är föreskrifvet gäller jämväl för det fall, att någon obehörigen upptagits såsom skattskyldig för fast egendom.

3:o) *Allmänna föreskrifter.*

51 §.

Ordförande eller ledamot i taxeringsnämnd samt ledamot i pröfningsnämnd må endast den vara, som råder öfver sig och sitt gods samt är i besittning af medborgerligt förtroende. De åtnjuta i och för utöfningen af sitt uppdrag enahanda skydd och säkerhet, som rikets grundlagar tillförsäkra riksdagsman.

52 §.

1 mom. Ordförande och ledamot i beskattningsnämnd skola vid fullgörandet af sina uppdrag ställa sig till ovillkorlig efterrättelse de föreskrifter, taxerings- och skatteförfattningarna innehålla, samt, efter samvetsgrann pröfning af meddelade uppgifter och för öfrigt upplysta eller kända förhållanden, efter bästa förstånd samt på heder och samvete bestämma och fastställa taxeringen, så att densamma varder i möjligaste måtto jämlik och rättvis.

2 mom. Ordförande eller ledamot i beskattningsnämnd, kronans ombud hos pröfningsnämnd och beskattningsnämnd biträdande tjänsteman få icke, utom vid vederbörande nämnds sammanträde och jämväl då endast med iakttagande af hvad i 23 § stadgas, yppa innehållet af skattskyldigs

meddelade uppgift eller upplysning; och må under öfverläggningarna inom nämnd lämnade upplysningar och yttrade åsikter rörande enskildas ekonomiska ställning icke på något sätt utspridas. Den häremot bryter vare, därest han på grund af tjänstebefattning erhållit kännedom om det yppade förhållandet, underkastad ansvar såsom för tjänstefel och straffes eljes med böter från och med tjugufem till och med femhundra kronor.

Har skada uppkommit genom sådant yppande af hvad som bort hållas hemligt, vare den felande därjämte skyldig till fullo godtgöra skadan.

3 mom. Ordförande och ledamot i beskattningsnämnd skall afträda, så väl då fråga förekommer om hans egen, hans hustrus, föräldrars, barns eller syskons taxering, som ock då fråga är om taxering af bolag eller förening, hvars styrelse han tillhör, eller af skattskyldig, af hvilken han uppbär aflöning.

4 mom. Ofvanstående 1, 2 och 3 mom. skola vid hvarje taxeringsnämnds och pröfningsnämnds första sammankomster uppläsas.

53 §.

Den, som på grund af sådant förordnande om statistisk bearbetning af aflämnade uppgifter, som i 23 § 1 mom. sägs, erhållit del af dylik uppgift, får ej utom tjänsten yppa något af uppgiftens innehåll. Vid öfverträdelse häraf vare den skyldige förfallen till ansvar och ersättningsskyldighet, som i 52 § 2 mom. omförmäles.

54 §.

1 mom. Utom traktamente och reseersättning m. m., hvarom här nedan sägs, utgår i länen godtgörelse för bestyr med taxeringsarbetet i följande ordning, nämligen till

ordförande i taxeringsnämnd:

arfvode med tjugufem kronor samt därutöfver ersättning med tio öre för hvarje granskad deklaration, tre kronor för hvarje påbörjad sida i protokoll, en krona de år, då allmän fastighetstaxering äger rum, och eljes femtio öre för hvarje påbörjad dubbelsida i fastighetslängd samt tre kronor på landet och två kronor i stad för hvarje påbörjad dubbelsida i inkomstlängd;

af Kungl. Maj:ts befallningshafvande förordnad ledamot i taxeringsnämnd:

ett belopp, som efter förslag af Kungl. Maj:ts befallningshafvande fastställes af pröfningsnämnden till högst en fjärdedel af hvad sammanlagdt för året utgår till ordföranden i vederbörande taxeringsnämnd enligt ofvan angifna grunder;

längdförare hos taxeringsnämnd i stad:

en krona för hvarje påbörjad dubbelsida i fastighetslängd och två kronor för hvarje påbörjad dubbelsida i inkomstlängd;

protokolls- eller längdförare hos pröfningsnämnd:

ett belopp, som efter förslag af Kungl Maj:ts befallningshafvande bestämmes af pröfningsnämnden men som ej må öfverstiga tre kronor för hvarje påbörjad dubbelsida i den särskilda längden och tre kronor för hvarje påbörjad sida i protokoll; varande häruti inbegripen ersättning jämväl för de anteckningar, som skola verkställas i taxeringslängderna.

2 mom. Till de i 1 mom. omförmälda personerna utgår traktamente med åtta kronor om dagen i följande fall, nämligen till

ordförande i taxeringsnämnd:

för hvarje dag, då ordförande, som är bosatt utom taxeringsdistriktet, deltagit i något taxeringsnämndens sammanträde å annan ort än ordförandens vanliga boningsort, äfvensom för hvarje dag, då ordföranden efter kallelse af Kungl. Maj:ts befallningshafvande varit tillstädes i residensstaden för upplysningars meddelande före eller under pröfningsnämndens sammanträde; samt

en hvar af öfriga i 1 mom. angifna personer:

för hvarje dag, han närvarit vid vederbörande nämnds sammanträde.

Till *ledamot i pröfningsnämnd,* som icke är bosatt å nämndens sammanträdesort, utgår traktamente med tio kronor om dagen för hvarje dag, han deltagit i pröfningsnämnds sammanträde, äfvensom då ledamot efter kallelse af ordföranden inställt sig för att närvara vid protokollsjusteringen.

3 mom. Resekostnadsersättning tillkommer:

ordförand i taxeringsnämnd:

för resa till och från taxeringsnämnds sammanträdesort i fall, då ordföranden är bosatt utom taxeringsdistriktet, äfvensom för resa till pröfningsnämnds sammanträdesort, då ordföranden efter kallelse af Kungl. Maj:ts befallningshafvande infunnit sig för upplysningars meddelande före eller under pröfningsnämndens sammanträde;

af Kungl. Maj:ts befallningshafvande förordnad ledamot i taxeringsnämnd samt ledamot i pröfningsnämnd:

för resa till och från vederbörande nämnds sammanträdesort.

Resekostnadsersättning utgår icke i annat fall än att vederbörandes boningsort är en annan än sammanträdesorten samt beräknas, då resan sker med skjuts, efter tre kronor milen, och då resan sker på ångfartyg eller järnväg, med ett belopp motsvarande i förra fallet afgiften för enkel hyttplats eller, då hytt ej förekommer, en salongsplats och i senare fallet afgiften för plats i första klassens vagn eller, då sådan ej finnes, andra klassens.

4 mom. Till gäldande af förut icke omförmälda, af pröfningsnämnds arbeten föranledda utgifter, såsom ersättning för biträde åt kronans ombud vid förberedande göromål, nödiga tryckningskostnader samt godtgörelse för uppassning hos pröfningsnämnden, äger annan pröfningsnämnd än Stockholms stads efter förslag af Kungl. Maj:ts befallningshafvande använda erforderligt belopp.

5 mom. Till gäldande af kostnaderna för taxeringsarbetet i *Stockholms stad* må disponeras ett belopp, som motsvarar hvad vid tillämpning af de i 1 och 2 mom. angifna grunderna skulle utgå för taxeringsbestyr vid beskattningsnämnderna därstädes, och därutöfver högst 20,000 kronor. Sålunda tillgängliga medel må enligt Stockholms stads pröfningsnämnds efter förslag af öfverståthållarämbetet meddelade beslut användas till ersättning åt ordförandena och de af öfverståthållarämbetet förordnade ledamöterna i taxeringsnämnderna, arfvode åt kronans ombud samt godtgörelse för anteckningar under beskattningsnämndernas sammankomster, för protokollsföringen hos pröfningsnämnden och för det i samband med taxeringsförrättningarna för öfrigt lämnade biträde, så ock till bestridande af kostnaderna för tryckning af blanketter till taxeringslängder och de utgifter, som afses i 4 mom.

6 mom. Häradsskrifvare och vederbörande tjänsteman i stad äga att för de afskrifter af taxeringslängderna, som enligt 36 § 4 mom. och 47 § 3 mom. skola aflämnas, undfå ersättning med femtio öre för hvarje påbörjad dubbelsida.

7 mom. Till den, hvilken i anledning af landskamrerare jämlikt 44 § beviljad ledighet från vissa tjänstegöromål förordnas att samma göromål förrätta, skall utgå godtgörelse, motsvarande landskamrerares tjänstgöringspenningar.

8 mom. I fråga om de i denna paragraf omförmälda ersättningarna iakttages, att hvarje dubbelsida i förd längd i allmänhet bör upptaga minst tjuguåtta rader med namn å eller uppgifter angående fastigheter eller för

inkomst samt hvarje sida i protokoll minst tjuguåtta rader text; skolande, hvad Stockholms stad angår, dubbelsida i längd anses motsvara tjuguåtta längdförda taxeringar.

55 §.

De i 54 § omförmälda ersättningarna skola utbetalas för länen af Kungl. Maj:ts befallningshafvande och för Stockholm af statskontoret efter granskning af därå ingifna rekvisitioner.

56 §.

Statskontoret åligger att efter rekvisition utlämna till öfverståthållarämbetet och Kungl. Maj:ts befallningshafvande i länen erforderligt antal exemplar af taxerings- och skatteförfattningarna äfvensom blanketter till deklarationer, uppgifter enligt 7 §, anmaningar och bevis om mottagande af uppgift samt till Kungl. Maj:ts befallningshafvande i länen blanketter till taxeringslängder för att genom dessa myndigheters försorg vederbörande tillställas. För Stockholms stad ombesörjer öfverståthållarämbetet tryckning och tillhandahållande af blanketter till taxeringslängder.

57 §.

1 mom. Åtal för förseelse, som i 52 § 2 mom. eller 53 § omförmäles, anhängiggöres vid allmän domstol.

Då till följd af uraktlåtet fullgörande af de i denna förordning meddelade föreskrifterna eller af annan orsak fråga eljes uppstår om tillämpning af stadgadt bötesansvar, skall af vederbörande kronoombud, ordförande eller ledamot i taxeringsnämnd eller annan behörig person anmälan därom göras hos Kungl. Maj:ts befallningshafvande, som, efter pröfning af härvid förekommande förhållanden, förordnar om uttagandet af de böter, hvartill någon finnes hafva gjort sig förfallen, samt vidtager de åtgärder, som anmäld försummelse eller uteblifven verkställighet af hvad i denna förordning stadgas för öfrigt kan påkalla.

Förseelse, som i 20 § sägs, är föremål för allmänt åtal, men förseelse, som i 52 § 2 mom. eller 53 § omförmäles, må ej af allmän åklagare åtalas, där ej målsägande angifvit densamma till åtal.

2 mom. Den, som icke åtnöjes med Kungl. Maj:ts befallningshafvandes beslut, hvarigenom han på grund af ofvan åberopade stadganden blifvit fälld till böter, äger att, med iakttagande af hvad i allmänhet är stadgadt angående dylika utslags öfverklagande, öfver det meddelade beslutet anföra besvär hos kammarrätten, hvilka besvär, vid påföljd att de eljes icke varda upptagna till pröfning, böra ingifvas till Kungl. Maj:ts befallningshafvande före klockan tolf å trettionde dagen efter erhållen del af samma beslut eller, om då är helgdag, å nästa söckendag därefter, hvarefter med ärendet förfares, som i 49 § 2 mom. stadgas.

3 mom. Böter, som ådömas enligt denna förordning, tillfalla kronan. Saknas tillgång till böternas gäldande, skola de förvandlas efter allmän strafflag.

58 §.

Af taxeringsnämnd eller pröfningsnämnd behandlad taxeringsfråga må icke, till följd af gjord anmärkning eller anförda besvär eller af annan anledning, återförvisas till förnyad behandling. Ej heller må förklaringsskyldighet nämnd åläggas.

59 §.

1 mom. Inom kammarrättens revisionsafdelning må vid granskning af kronoräkenskaperna anmärkning visserligen framställas beträffande den af vederbörande tjänsteman för skattskyldig uträknade skatt äfvensom till rättelse däraf, att oriktig person upptagits såsom skattskyldig för fast egendom, men däremot i afseende å verkställd taxering, allenast så vidt den afser frihet från eller lindring i skatt; ägande kammarrätten i anledning af sålunda framställd anmärkning föreskrifva erforderlig rättelse.

2 mom. Om kammarrätten vid pröfning af anförda besvär i taxeringsmål finner, att taxering verkställts å orätt ort eller underlåtits eller ej skett till riktigt belopp å rätt ort, äger kammarrätten, efter vederbörandes hörande, vidtaga erforderlig rättelse i taxeringen å ort, som vederbör; dock att skattskyldigs hela taxering i sådant fall icke må höjas utöfver hvad beskattningsnämnderna bestämt, därest besvären icke innefatta yrkande om sådan höjning. Jämväl må, om någon af kammarrätten befrias från skatt på den grund, att annan person bort uppföras till utgörande af densamma, kammarrätten öfverflytta taxeringen å denne. Äro makar hvar för sig taxerade, äger kammarrätten, där ändring göres i den enes taxering, äfven att i den andres taxering vidtaga af ändringen påkallad rättelse i fråga om frihet från eller lindring i skatt.

60 §.

Den, som icke åtnöjes med kammarrättens utslag i taxeringsmål, äger att däri hos Konungen söka ändring genom besvär, hvilka, vid påföljd att besvären eljes icke varda upptagna till pröfning, skola före klockan tolf å sextionde dagen efter erhållen del af utslaget eller, om då är helgdag, å nästa söckendag därefter ingifvas till finansdepartementet tillika med bevis om dagen, då klaganden erhöll del af utslaget.

61 §.

1 mom. Besvär, om hvilka i denna förordning förmäles, må jämte tillhörande handlingar kunna, under iakttagande af stadgad tid och ordning, på klagandens eget äfventyr i betaldt bref med allmänna posten insändas till den myndighet, till hvilken besvären skola enligt förordningen ingifvas.

2 mom. Den, som vill anföra besvär öfver beskattningsnämnds beslut, är berättigad att, då han i sådant afseende anmäler sig hos vederbörande myndighet eller tjänsteman, kostnadsfritt erhålla för dylikt besluts öfverklagande erforderligt utdrag af taxeringslängd samt af nämndens protokoll; och må ej heller lösen fordras för andra protokollsutdrag och expeditioner, som till följd af vederbörande nämnders beslut böra utfärdas.

62 §.

I de städer, där magistrat ej finnes, skola alla åligganden, som enligt denna förordning böra fullgöras af nämnda myndighet, tillhöra stadsstyrelsen.

63 §.

1 mom. Sammandrag af taxeringslängderna, upprättade i öfverensstämmelse med härvid fogadt formulär, skola årligen för Stockholms stad före den 15 november samt för annan stad och för fögderi före den 1 oktober insändas till Kungl. Maj:ts befallningshafvande.

2 mom. På grund af dessa sammandrag och sedan de vid deras granskning anmärkta förhållanden blifvit förklarade eller rättade, böra i Stockholms stad af därvarande uppbördsverk och i hvarje län af landskontoret uppgöras särskilda sammandrag öfver Stockholms stads och länets hela taxering och påförda statsskatt; och skola sistnämnda sammandrag,

därtill tryckta blanketter genom statskontorets försorg tillhandahållas vederbörande tjänstemän, af Kungl. Maj:ts befallningshafvande till nämnda verk insändas före den 1 december.

3 mom. Så snart de till statskontoret inkomna sammandragen hunnit därstädes granskas och med enahanda sammandrag för de nästföregående åren jämföras, bör ett generalsammandrag för hela riket inom statskontoret upprättas samt genom detta verks försorg utgifvas från trycket och utdelas med allmänna tidningarna.

Denna förordning träder i kraft den 1 januari 19 , dock att 26 § tillämpas från och med den 1 november 19 .

Förslag

till

Förordning om inkomst- och förmögenhetsskatt.

1 KAP.

Allmänna bestämmelser.

1 §.

Till staten erläggas inkomstskatt och förmögenhetsskatt enligt bestämmelserna i denna förordning. Dessa skatter utgå på grund af taxering, som verkställes i den ordning och med ledning af de uppgifter, hvarom särskildt är stadgadt.

2 §.

1 mom. Skattskyldigheten för inkomst enligt denna förordning afser den inkomst, som åtnjutits under det nästföregående kalenderåret eller, då räkenskapsår icke sammanfaller med kalenderår, det räkenskapsår, som gått till ända närmast före den 1 mars det år, taxeringen sker.

2 mom. Skattskyldigheten för förmögenhet afser likaledes nästföregående år, och skall för taxeringen fastställas värdet af förmögenheten den 31 december nästföregående år eller för fall, som i 1 mom. senast omförmäles, vid utgången af det räkenskapsår, som där är sagdt.

2 KAP.

Om skyldighet att erlägga inkomstskatt.

3 §.

1 mom. Skyldig att erlägga inkomstskatt är:

a) svensk medborgare, som är eller bör vara i riket mantalsskrifven:

för den inkomst, han åtnjutit, vare sig här eller från utrikes ort;

b) svensk medborgare, som icke är eller bör vara i riket mantalsskrifven:

för den inkomst, han härifrån åtnjutit;

c) utlänning:

för inkomst af här belägen fast egendom eller af näring, som här bedrifvits, för härifrån uppburen lön eller pension samt för utdelning å aktier i svenska aktiebolag och å lotter i solidariska bankbolag;

skolande utlänning, som på grund af vistelse här i riket för annat ändamål än idkande af studier är eller bör vara härstädes mantalsskrifven, erlägga inkomstskatt jämväl för annan inkomst, som af honom här förvärfvats eller härifrån åtnjutits, äfvensom för inkomst, som, utifrån införd, af honom här användts.

2 mom. Inkomstskatt erlägges vidare af:

a) inländska aktiebolag, solidariska bankbolag och sådana bolag, som enligt särskild författning äro skyldiga att afstå sin vinst, samfund, stiftelser, verk och inrättningar, föreningar för ekonomisk verksamhet och andra inländska juridiska personer:

för all inkomst, vare sig den förvärfvats här eller utom riket; äfvensom

b) utländska aktiebolag och andra utländska bolag:

för inkomst af här belägen fast egendom eller af näring, som bolaget här bedrifvit, samt för utdelning å aktier i svenska aktiebolag.

4 §.

Vanliga handelsbolag, kommanditbolag, enkla bolag och rederier, som ej äro aktiebolag, taxeras icke, utan hänföres deras inkomst till de särskilda delägarnas inkomst med belopp, som för en hvar motsvarar hans andel af bolagets inkomst.

5 §.

1 mom. Från inkomstskatt frikallas, i den mån här nedan sägs:

a) medlem af konungaättén:

för af staten anvisadt anslag samt för inkomst af kapital;

b) olönad svensk konsul:

för annan inkomst än den, han härifrån åtnjutit;

c) främmande makts härvarande beskickning och konsulat tillhörande person jämte betjäning:

om han icke är svensk medborgare:

för annan inkomst än inkomst af här belägen fast egendom eller af näring, som han här bedrifvit, samt härifrån uppburen lön eller pension; dock att person tillhörande olönadt konsulat icke är frikallad från utgörande af inkomstskatt på utdelning å aktier i svenska aktiebolag och å lotter i solidariska bankbolag;

om han är svensk medborgare:

för den inkomst, han åtnjutit af sin tjänst hos den främmande makten;

d) utlänning eller i utlandet bosatt svensk undersåte, hvilken gifvit eller medverkat vid offentlig föreställning, som afses i förordningen angående bevillningsafgifter för särskilda förmåner och rättigheter den 23 oktober 1908:

för inkomst af föreställning, för hvilken dylik afgift utgjorts eller befrielse från afgift jämlikt förordningens 4 § 10 mom. åtnjutits; samt

e) lappallmogen:

för inkomst af renskötsel.

2 mom. Följande juridiska personer erlägga icke inkomstskatt:

a) staten;

b) landsting, hushållningssällskap, kommuner och andra menigheter;

c) kyrkor, akademier och vetenskapliga samfund, allmänna undervisningsverk, stipendiefonder, pensionsanstalter, sjuk- och fattigvårdsinrättningar jämte andra fromma stiftelser;

d) allmänna hypoteksbanken, konungariket Sveriges stadshypotekskassa, allmänna hypotekskassan för Sveriges städer och hypoteksföreningar;

e) järnkontoret, så länge kontorets vinstmedel användas till allmänt nyttiga ändamål och kontoret icke lämnar utdelning åt sina delägare; samt

f) sparbanker, som afses i lagen den 29 juli 1892, och sådana inländska ränte- och kapitalförsäkringsanstalter, hvilka afse att bereda vinst endast åt insättare.

3 KAP.

Om grunderna för taxering af inkomst.

6 §.

Såsom inkomst enligt denna förordning skola, med undantag och efter afdrag, som här nedan i detta kapitel stadgas, taxeras skattskyldigs samfällda årsintäkter i penningar eller penningars värde, vare sig de härflutit af fast egendom, af kapital eller af arbete.

Förmån af bostad äfvensom hvad skattskyldig för sin och sin familjs räkning direkt tillgodogjort sig från egen jordbruks- eller annan näring eller eljes af förnödenheter och varor, som han fört i handel eller tillverkat, skola följaktligen äfven räknas såsom inkomst.

7 §.

Vid den uppskattning, som för taxeringen äger rum, hänföras:

1:o) till inkomst af *fast egendom:*

a) inkomst, som af ägare, med ägare likställd innehafvare eller brukare åtnjutits under form af hyresfri bostad eller arrende eller hyra;

b) inkomst af å fast egendom här i riket bedrifvet jordbruk med dess binäringar;

c) inkomst af skogsbruk här i riket;

d) inkomst, som förvärfvats genom upplåtelse åt någon af rätt att i visst afseende tillgodogöra sig eller nyttja fast egendom eller del däraf eller genom försäljning af vissa egendomens beståndsdelar, såsom torf, sten, grus, lera o. d.;

e) frälseränta och annan afgäld af fast egendom, därunder inbegripet krono- och kyrkotionde eller ersättning därför, som åtnjutits af patronus ecclesiæ; samt

f) inkomst, som åtnjutits från fast egendom i utlandet;

2:o) till inkomst af *kapital:*

a) ränta af utlånade eller i räntebärande obligationer nedlagda eller hos penningförvaltande verk eller enskilda insatta penningar;

b) utdelning å aktier i inländska aktiebolag eller å lotter i solidariska bankbolag; samt

c) utdelning å aktier i utländska aktiebolag;

3:o) till inkomst af *arbete:*

a) inkomst af tjänst eller pension;

b) inkomst af rörelse eller yrke, så vidt den icke enligt hvad här ofvan är sagdt skall upptagas såsom inkomst af fast egendom;

c) vinster af tillfällig natur, därunder inbegripen vinst å icke yrkesmässig afyttring af fast eller lös egendom, som förvärfvats genom köp eller byte och varit i säljarens ägo, om det är fast egendom, under mindre än tio år och eljes under mindre än fem år;

d) all annan skattepliktig intäkt, som ej är att hänföra till inkomst af fast egendom eller af kapital.

8 §.

Såsom inkomst taxeras icke:

hvad som förvärfvats genom giftorätt, arf eller testamente eller i hemföljd, morgongåfva eller fördel af oskiftadt bo eller ock genom gåfva; dock taxeras såsom inkomst periodiskt understöd, därför gifvaren enligt bestämmelserna här nedan i detta kapitel är berättigad till afdrag;

vinst å icke yrkesmässig afyttring af fast eller lös egendom, som tillfallit säljaren annorledes än genom köp eller byte eller ock af honom förvärfvats genom köp eller byte och varit i hans ägo, om det är fast egendom, tio år eller därutöfver och eljes fem år eller därutöfver;

ersättning för skada till följd af olycksfall i arbete enligt lagen den 5 juli 1901 jämte därmed sammanhängande författningar, så ock hvad som eljes på grund af sjuk- eller olycksfallsförsäkring tillfallit den försäkrade eller hans stärbhus;

kapital, som på grund af lif- eller kapitalförsäkring tillfallit den försäkrade eller hans stärbhus.

9 §.

Vid uppskattning af inkomst ur inkomstkälla, som i 7 § omförmäles, må afdrag ske för alla utgifter för inkomstens förvärfvande och bibehållande, såsom

arrende- eller hyresafgift;

frälseränta och annan afgäld, som det ålegat någon att utgöra såsom ägare af fast egendom;

utgifter för fast egendoms brukande och skötsel samt för underhåll af fastighet och inventarier;

aflöning, kost och öfriga utgifter för de i skattskyldigs verksamhet använda biträden och arbetare;

kontors- och andra förvaltningskostnader; äfvensom

kostnad för utöfning af vetenskap, konst eller handaslöjd;

så ock för afgifter till pensions-, änke- och pupill-, understöds- eller annan kassa, i hvilken det ålegat någon på grund af hans tjänst att vara delägare.

För värdeminskning å byggnader, grufvor, inventarier och annan dylik egendom, som användts i skattskyldigs näring, må afdrag ske i den ordning, som angifves i de vid denna förordning fogade särskilda anvisningarna.

10 §.

Skattskyldig äge vidare rätt till afdrag för:

ränta å gäld;

undantagsförmåner och hvad som eljes utgifvits på grund af åtagande eller annan förpliktelse att tid efter annan utgifva visst belopp i penningar eller varor;

sådan förlust å skattskyldigs verksamhet, som ej är att hänföra till kapitalförlust; samt

försäkringspremier, som utbetalats för den skattskyldiges eller hans hustrus lif-, kapital-, lifränte-, olycksfalls- eller sjukförsäkring äfvensom för pupillförsäkring, dock högst 200 kronor.

Svensk medborgare, som icke är i riket mantalsskrifven, äfvensom utlänning är ej berättigad till afdrag för försäkringspremier samt äge åtnjuta annat afdrag, hvarom här är fråga, endast för så vidt afdraget hänför sig till inkomst, för hvilken skatt skall här erläggas, eller verksamhet, som här utöfvats.

11 §.

Vid taxering af inkomst må afdrag icke ske:

för den skattskyldiges utskylder samt hans lefnadskostnader och därtill hänförliga utgifter, däri inbegripet hvad den skattskyldige till annan utbetalat såsom bidrag till dennes undervisning eller uppfostran eller eljes på grund af lagligen åliggande försörjningsplikt eller hvad han till understöd åt hemmavarande familjemedlemmar utgifvit;

för ränta å den skattskyldiges eget, i hans fasta egendom eller näring nedlagda kapital;

för hvad som användes till fast egendoms förbättring, tillökning af inventarier eller kapitalafbetalning å skuld.

Har förening, som sträckt sin verksamhet utom medlemmarnas krets, lämnat sina kunder, vare sig de tillhört föreningen eller icke, pristillägg, rabatt eller annan sådan utdelning i förhållande till gjorda köp eller försäljningar, må afdrag för dylik utdelning icke äga rum, där ej utdelningen skett i omedelbart samband med köp eller försäljning, hvarpå utdelningen grundats.

4 KAP.

Om skyldighet att erlägga förmögenhetsskatt.

12 §.

Skyldiga att erlägga förmögenhetsskatt äro:

a) svenska medborgare, som äro eller böra vara i riket mantalsskrifna, samt

b) föreningar och samfund, hvilkas medlemmar icke på grund af medlemskapet äga del i föreningens eller samfundets förmögenhet, äfvensom stiftelser, samtliga dock endast för så vidt de jämlikt 2 kap. äro skyldiga att erlägga inkomstskatt:

för all den förmögenhet, de äga, vare sig här eller å utrikes ort;

c) svenska medborgare, som icke äro eller böra vara i riket mantalsskrifna, samt utlänningar och utländska bolag:

för förmögenhet, som är här i riket nedlagd.

Medlem af konungaätten är frikallad från utgörande af förmögenhetsskatt.

Olönad svensk konsul är skattskyldig allenast för förmögenhet, som är här i riket nedlagd.

5 KAP.

Om grunderna för taxering af förmögenhet.

13 §.

Såsom förmögenhet taxeras skattskyldigs tillgångar, i den mån de öfverstiga hans skulder.

Vid taxeringen skola såsom tillgångar upptagas:

1:o) fast egendom;

2:o) lös egendom, såsom

a) lefvande och döda inventarier;

b) grufvor, fartyg;

c) råämnen, varor och dylik lös egendom;

d) penningar, aktier, lotter i solidariska bankbolag, andelar i bolag, föreningar för ekonomisk verksamhet och rederier, som ej äro aktiebolag, fordringar, obligationer och andra värdepapper;

e) lifförsäkring samt blandad lif- och kapitalförsäkring;

f) patent- och förlagsrätter;

g) rätt till skogsafverkning å annans mark samt rätt till stenbrott eller därmed jämförlig rätt att i visst afseende tillgodogöra sig annans fasta egendom;

h) tomträtt äfvensom besittningsrätt till fast egendom, där innehafvaren ej enligt 15 § skall anses såsom ägare, så vida rättigheten är utan vederlag eller mot visst belopp en gång för alla upplåten för innehafvarens lifstid eller för tid, hvaraf vid nästföregående års utgång återstodo minst fem år;

i) rätt till ränta, afkomst af fast egendom eller annan stadigvarande förmån, som icke afses i 2:o) *h*), så vida rättigheten är förhandenvarande och bestämd att tillgodonjutas för den berättigades lifstid eller för tid, hvaraf vid nästföregående års utgång återstodo minst fem år.

Såsom tillgångar skola icke upptagas:

möbler, husgeråd, smycken och andra lösören, som äro afsedda för skattskyldigs och hans familjs personliga bruk;

konstverk, bok-, konst- och därmed jämförliga samlingar, så framt ej ägaren med dem drifver handel eller yrkesmässigt håller dem för allmänheten tillgängliga;

lifförsäkring samt blandad lif- och kapitalförsäkring, såvidt försäkringens värde vid nästföregående års utgång icke uppgått till 6,000 kronor;

kapitalvärdet af pension eller annan förmån, hvilken åtnjutes på grund af ett förutvarande tjänsteförhållande;

rätt till ränta, afkomst eller förmån, som är bestämd att tillgodonjutas för den berättigades lifstid, där värdet af hvad han årligen må i sådant afseende åtnjuta understiger 300 kronor;

rätt till förmögenhet, hvaraf en annan för närvarande åtnjuter afkastningen.

14 §.

Till skuld hänföres kapitalvärdet af förpliktelse, hvilken innefattar skyldighet att för tid, som är beroende af varaktigheten af en eller flera

personers lif, eller för tid, som icke understiger fem år, utgifva visst belopp i penningar eller varor. Enahanda gäller, där förpliktelsen afser upplåtelse för tid, som nu är sagd, af annan förmån, hvilken kan i penningar uppskattas.

Skattskyldig, som i 12 § *c*) sägs, har rätt till afdrag allenast för sådan skuld, som häftar vid hans här i riket nedlagda förmögenhet.

15 §.

I afseende på skyldighet att erlägga förmögenhetsskatt skall såsom *ägare* anses:

a) innehafvare af fideikommissegendom, af jordegendom, hvilken besittes med stadgad åborätt eller är af allmän myndighet eller af stiftelse till begagnande mot lifstidsstädja upplåten, och af sådan ofri tomt, hvarifrån innehafvaren ej må skiljas, så länge han erlägger tomtören eller utan att vederbörlig lösen gifves;

b) efterlefvande make, som på grund af inbördes testamente besitter förmögenhet, så ock den, som på grund af testamente eller annorledes är för sin lifstid berättigad åtnjuta afkastningen af förmögenhet, hvartill äganderätten tillagts hans bröstarfvinge eller bröstarfvinges afkomling.

16 §.

Till grund för uppskattningen af förmögenhet lägges, med iakttagande af här nedan meddelade närmare bestämmelser, saluvärdet af de i förmögenheten ingående tillgångar, som utgöra föremål för taxering.

Fast egendom, frälseränta inbegripen, som nästföregående år varit åsatt taxeringsvärde, upptages till detta värde; dock att, om sådant värde då icke varit åsatt eller omständighet inträffat, som enligt bevillningsförordningen kan under en taxeringsperiod påkalla förändrad värdering, fastigheten upptages till det taxeringsvärde, som under löpande året bestämmes.

Fordran, som ej är förfallen och därå ränta ej skall gäldas före förfallodagen, uppskattas till det belopp, som efter en räntefot af fem för hundra om året utgör fordringens närvarande värde. Detta värde beräknas enligt den vid denna förordning fogade tabellen I. Annan fordran upptages till det belopp, hvarå den lyder. Osäker fordran upptages icke.

Lifförsäkring samt blandad lif- och kapitalförsäkring uppskattas till sitt återköpsvärde.

Annan för evärldlig tid utgående ränta, afkomst eller förmån än frälseränta uppskattas till tjugu gånger det belopp, hvartill den uppgått nästföregående år.

Kapitalvärdet af på lifstid eller viss tid utgående ränta, afkomst eller förmån uppskattas efter det belopp, rättigheten motsvarat nästföregående år, och en räntefot af fem för hundra om året enligt de vid denna förordning fogade tabellerna II, III och IV.

Kapitalvärdet af förpliktelse, därför afdrag enligt 14 § äger rum, bestämmes efter den grund, som gäller för uppskattningen af kapitalvärdet af motsvarande fordran eller rättighet. Är förpliktelsen beroende af varaktigheten af flera personers lif sålunda, att förpliktelsen upphör vid den först aflidnes frånfälle, bestämmes kapitalvärdet efter den äldstes lefnadsålder. Fortfar däremot förpliktelsen oförändrad till den sist aflidnes frånfälle, beräknas värdet efter den yngstes ålder.

6 KAP.

Om beräkning af inkomst- och förmögenhetsskatt.

17 §.*)

Inkomstskatt och förmögenhetsskatt utgå i en summa efter ett med afseende på inkomstens och förmögenhetens storlek *taxeradt belopp*.

Inkomsten ingår däri med sitt enligt de i 3 kap. angifna grunderna uppskattade belopp.

För beskattning af förmögenheten upptages i det taxerade beloppet en del af förmögenhetens till procent beräknade afkastning eller således en ndedel af den uppskattade förmögenheten.

Inkomsten och en ndedel af förmögenheten utgöra följaktligen tillsammans det taxerade beloppet. Detta utföres i fulla hundratal kronor, så att öfverskjutande belopp, som icke uppgår till fullt hundratal, bortfaller.

18 §.*)

Skyldighet att erlägga inkomst- och förmögenhetsskatt inträder för svensk medborgare, som är här i riket mantalsskrifven, när det enligt 17 § taxerade beloppet eller, i fråga om äkta makar, de för dem båda taxerade

*) Jämför sid. 67.

beloppen sammanräknade uppgå till 0,000 kronor; dock att skattskyldigheten inträder vid ett taxeradt belopp af 000 kronor, när detta grundar sig på sådan för beskattning af förmögenhet verkställd beräkning, som i 17 § omförmäles.

Om det taxerade beloppet understiger 0,000 kronor, utgår för skattskyldig, som nu är nämnd, inkomst- och förmögenhetsskatten med följande procent af det taxerade beloppet, nämligen:

för	ett	taxeradt	belopp,	ej	öfverstigande	0,000	kronor,						med	0,0 %
»	»	»	»	öfverstigande	0,000	kronor	men	ej	0,000	kronor,		»	0	%
»	»	»	»	»	0,000	»	»	»	0,000	»		»	0,0	%
»	»	»	»	»	0,000	»	»	»	0,000	»		»	0,0	%
»	»	»	»	»	0,000	»	»	»	0,000	»		»	0,0	%
»	»	»	»	»	0,000	»	»	»	0,000	»		»	0,0	%

För annan enskild skattskyldig än svensk medborgare, som är här i riket mantalsskrifven, samt för andra juridiska personer än inländska aktiebolag och solidariska bankbolag inträder skatteplikten, så snart det taxerade beloppet uppgår till 000 kronor. Inkomst- och förmögenhetsskatten utgår för dessa skattskyldiga med procent af det taxerade beloppet, så vidt detta understiger 0,000 kronor.

Om det taxerade beloppet uppgår till eller öfverstiger 0,000 kronor, utgår för skattskyldiga, som i denna paragraf afses, inkomst- och förmögenhetsskatten med en krona för hvarje fullt hundratal af ett belopp, som beräknas efter följande grunder:

0,000 kronor af det taxerade beloppet ökas med 000 %,
den del af det taxerade beloppet, som öfverstiger

0,000	kronor	men	icke	0,000	kronor,	ökas	med	000	%
0,000	»	»	»	00,000	»	»	»	000	%
00,000	»	»	»	00,000	»	»	»	000	%
00,000	»	»	»	00,000	»	»	»		

dock att det beräknade belopp, hvarefter skatten skall utgå, icke må i något fall öfverstiga gånger det taxerade beloppet, allt på sätt den vid denna förordning fogade progressionstabellen närmare utvisar.

19 §. *)

1 mom. Å ort, där lefnadskostnaderna äro synnerligen höga i jämförelse med hvad de äro inom riket i allmänhet, må det taxerade beloppet minskas, för skattskyldig, hvilkens taxerade belopp icke öfverstiger 0,000 kronor, med högst 000 kronor, och för den, hvilkens taxerade belopp öfverstiger 0,000 kronor men icke 0,000 kronor, med högst 000 kronor. Afdrag, som nu är nämndt, skall gälla för orten i dess helhet.

2 mom. Skattskyldig, hvilkens taxerade belopp icke öfverstiger 0,000 kronor, äger vidare erhålla nedsättning i det taxerade beloppet med 000 kronor för hvarje af honom på grund af försörjningsplikt underhållet barn, hvars ålder vid början af det år, taxeringen sker, understiger femton år. För barn, som själf åtnjuter inkomst, äger dock skattskyldig tillgodonjuta afdrag, allenast såvida och i den mån barnets inkomst understiger 000 kronor.

3 mom. I enskilda fall, då skattskyldigs skatteförmåga är på grund af särskilda förhållanden (långvarig sjukdom, underhåll af närstående, stark skuldsättning, olyckshändelse och dylikt), väsentligen nedsatt, må skattskyldig, hvilkens taxerade belopp icke öfverstiger 0,000 kronor, erhålla nedsättning i detta belopp med högst hälften. Om det taxerade beloppet icke öfverstiger 0,000 kronor, må undantagsvis i fall, där särdeles ömmande omständigheter förekomma, fullständig befrielse från skatt medgifvas. Dock må den omständigheten, att skattskyldig har barn under femton år att försörja, ej gälla såsom grund för afdrag eller befrielse enligt detta moment.

4 mom. Det belopp, som återstår, sedan de i denna paragraf medgifna afdragen ägt rum, utföres i fulla tiotal kronor, så att öfverskjutande belopp, som icke uppgår till fullt tiotal, bortfaller. Inkomst- och förmögenhetsskatt för det sålunda utförda beloppet utgår efter den procent, som enligt 18 § gäller för det taxerade beloppet i dess helhet.

5 mom. Afdrag, hvarom i denna paragraf är fråga, må tillgodonjutas allenast af svensk medborgare, som är i riket mantalsskrifven.

20 §. *)

Inkomstskatt af inländskt aktiebolag eller solidariskt bankbolag utgår dels med kronor öre för hvarje hundratal kronor af den taxerade inkomsten, dels ock därutöfver

*) Jämför sid. 68—69.

för det belopp af inkomsten, som öfverstiger fyra men icke åtta procent af bolagets kapital, med för hvarje hundratal kronor af nämnda inkomstbelopp,

för det belopp af inkomsten, som öfverstiger åtta men icke tolf procent af kapitalet, med för hvarje hundratal kronor af inkomstbeloppet,

för det belopp af inkomsten, som öfverstiger tolf men icke femton procent af kapitalet, med för hvarje hundratal kronor af inkomstbeloppet, samt

för det belopp af inkomsten, som öfverstiger femton procent af kapitalet, med för hvarje hundratal kronor af inkomstbeloppet.

Med kapital förstås det bolagets aktie- eller lottkapital, som varit inbetaldt vid början af nästföregående år eller, om kapitalet nästföregående år undergått förändring, medelstorleken däraf under samma år; och skall såsom inbetaldt kapital anses bolagets inregistrerade eller anmälda aktie- eller lottkapital, i den mån detsamma motsvarar verkligt, af delägarna gjordt tillskott; skolande dock i hvarje fall aktie- eller lottkapital, som intill den 1 juli 1897 hos vederbörande myndighet inregistrerats eller anmälts såsom inbetaldt, såsom sådant tillskott anses.

7 KAP.

Om efterbeskattning.

21 §.

Har någon i uppgift eller upplysning, som afgifvits till ledning vid taxering, lämnat oriktigt meddelande eller har uppgiftspliktig underlåtit aflämna uppgift eller infordrad upplysning, och har däraf föranledts, att inkomst eller förmögenhet icke blifvit taxerad eller blifvit för lågt taxerad, skall, då sådant kommer till vederbörandes kännedom, särskild inkomst- och förmögenhetsskatt genom taxering påföras den skattskyldige till belopp, som genom berörda förfarande undandragits.

Efterbeskattning på grund af denna paragraf må icke ske senare än fem år efter det år, då inkomsten eller förmögenheten rätteligen bort taxeras. Har den skattskyldige aflidit, påföres skatten hans dödsbo; dock att sådan påföring icke må ske senare än ett år efter utgången af det kalenderår, under hvilket bouppteckning blifvit ingifven för registrering eller förrättad af vederbörande domstol eller magistrat. Stärbhuset svare

icke för skatten med mera än tillgångarna i boet. Är boet skiftadt, påföres bodelägare icke mera än hvad af skatten belöper å hans lott och i intet fall mera än hans lott i boet utgör.

8 KAP.

Om beskattningsort m. m.

22 §.

1 mom. Enskild skattskyldig taxeras enligt denna förordning:

å den ort, där han författningsenligt är eller bör vara mantalsskrifven.

Afliden persons inkomst och förmögenhet taxeras:

å den ort, där den aflidne senast författningsenligt varit eller bort vara mantalsskrifven.

2 mom. Skattskyldig, som afses i 3 § 2 mom., taxeras enligt denna förordning:

å den ort, där vederbörande styrelse eller förvaltning har sitt säte eller där syssloman eller ombud är bosatt.

3 mom. I fall, då de här ofvan gifna reglerna icke äga tillämpning, sker taxeringen:

å den ort, där inkomsten hufvudsakligen förvärfvats eller, om taxeringen uteslutande afser förmögenhet, å den ort, där förmögenheten hufvudsakligen varit nedlagd;

dock att utrikes boende, här i riket icke mantalsskrifven skattskyldig, som åtnjutit lön från svenska statsverket, taxeras i Stockholms stad och Nikolai församling.

23 §.

1 mom. För afliden här i riket mantalsskrifven svensk medborgares inkomst och förmögenhet må taxeringsmyndighet kunna medgifva befrielse från inkomst- och förmögenhetsskatt, därest behållningen i boet ej öfverstigit 10,000 kronor samt den aflidne efterlämnat änka, oförsörjda barn eller andra stärbhusdelägare, som varit beroende af honom för sin försörjning.

2 mom. För inkomst- och förmögenhetsskatt, som påföres för afliden persons inkomst och förmögenhet, svare stärbhuset icke med mera än tillgångarna i boet. Är boet skiftadt, svare bodelägare icke för mera än hvad af skatten å hans lott belöper och i intet fall med mera än hans lott i boet utgör.

24 §.

1 mom. Är skattskyldig gift, skall i hans taxering enligt denna förordning inbegripas jämväl hustruns inkomst och förmögenhet; dock att i fall, där hustrun haft inkomst eller förmögenhet, som rättsligen varit från mannens förvaltning undantagen, hustrun skall taxeras därför.

Skulle i senare fallet afdrag, hvartill endera maken enligt 10 § är berättigad, öfverstiga dennes inkomst, må öfverskjutande beloppet afräknas från den andra makens behållna inkomst.

Afdrag enligt 19 § skall i fall, hvarom här sägs, bestämmas efter de för bägge makarna taxerade beloppen sammanräknade och fördelas på hvardera maken efter förhållandet mellan dennes taxerade belopp och summan af de för båda makarna taxerade beloppen.

Hafva makar blifvit särskildt taxerade, skall skatt ändock beräknas efter de för dem båda taxerade beloppen sammanräknade och påföras makarna efter storleken af hvarderas taxerade belopp.

2 mom. Skattskyldig taxeras för hemmavarande omyndigt barns förmögenhet, så framt icke barnet själf skall taxeras till inkomst- och förmögenhetsskatt.

25 §.

Hvad i afseende å skatteplikt är i denna förordning stadgadt om enskild skattskyldig gälle ock beträffande oskiftadt dödsbo efter honom. Beskattningsort är i sådant fall den ort, där enligt 22 § den aflidnes inkomst och förmögenhet skolat taxeras.

Såsom utländska bolag skola i denna förordning anses jämväl utländska försäkringsanstalter och föreningar äfvensom andra här i riket icke hemmahörande juridiska personer.

26 §.

Utan hinder af bestämmelserna i 3 § äger Konungen att, under förutsättning af ömsesidighet, med annat lands regering ingå öfverenskommelse, hvarigenom medborgare i det andra landet befrias från skattskyldighet här i riket för annan inkomst än inkomst af här belägen fast egendom eller af näring, som han här bedrifvit.

Sådan öfverenskommelse skall upphöra att gälla sex månader efter därförut skedd uppsägning.

Särskilda anvisningar till ledning vid taxeringen.

1:o).

Inkomst af fast egendom.

I. Värdet af *bostadsförmån*, som ägare, med ägare likställd innehafvare eller brukare af fast egendom åtnjuter å fastigheten, beräknas med ledning af i orten gällande hyrespris eller i saknad af tillfälle till sådan jämförelse efter annan grund, som taxeringsmännen finna tillämplig.

Uppskattningen hänför sig till den del af fastigheten, som faktiskt tages i anspråk såsom bostad för den skattskyldige och hans familj jämte betjäning eller eljes af den skattskyldige användes för ändamål, som närmast afse hans bekvämlighet och trefnad, såsom gästrum, lusthus, stall för lyxhästar, sommarvilla, jaktstuga o. d. Plantering, parkanläggning o. d. tagas ock i betraktande vid inkomstens uppskattning.

I skattskyldigs inkomst inberäknas icke hyresvärdet af lägenheter, som begagnas såsom bostad af den i hans näring anställda tjänste- och arbetspersonalen, likasom å andra sidan afdrag icke får göras för hyresvärdet såsom omkostnad. I den mån sådan personal är anställd för den skattskyldiges och hans familjs egen uppassning och bekvämlighet, tages däremot, såsom ofvan är angifvet, vid uppskattningen af hans inkomst hänsyn till hyresvärdet å ifrågavarande lägenheter.

Om och i den mån den skattskyldige använder egen fastighet för rörelse e. d., upptages hyresvärdet däraf icke vid inkomstberäkningen.

II. Till *inkomst af jordbruk med dess binäringar* räknas den inkomst, som förvärfvas:

genom försäljning (ej realisation) af jordbrukets, ladugårdens och trädgårdens produkter äfvensom af kreatur;

genom mejerihandtering och annan handtering, som är att anse såsom binäring till jordbruket samt uteslutande eller hufvudsakligen afser förädling af det egna jordbrukets eller egendomens produkter;

genom körslor samt uthyrning af dragare, maskiner och annan arbetskraft; äfvensom

genom direkt tillgodogörande för den skattskyldiges och hans familjs räkning af egendomens afkastning, härunder inbegripet hvad som åtgår för sådan tjänstepersonal, som användes till personlig uppassning; skolande värdet häraf beräknas med ledning af ortens gällande försäljningspris. Syssel-

sättes tjänare både för den skattskyldiges eller hans familjs personliga uppassning och i hans näring, upptages såsom inkomst endast skälig andel af hvad som för tjänaren tillgodogöres. Enahanda gäller i fråga om afdrag, som här nedan sägs, för lön och underhåll åt sådan tjänare.

Såsom kostnader för jordbruksfastighets brukande och skötsel komma särskildt i betraktande utgifter för:

lön och underhåll åt arbetspersonal, i den mån den användes för jordbruket och dess binäringar, därvid dock afdrag ej får ske för underhåll, som bestrides med fastighetens produkter, och ej heller för lön och underhåll åt den skattskyldiges hemmavarande barn, som deltaga i arbetet med egendomens skötsel, så framt de icke särskildt taxeras för inkomsten;

nyanskaffning (ej nyuppsättning) af lefvande och döda inventarier, i den mån nyanskaffningen icke ersatts med köpeskillingen för försålda eller värdet af i byte erhållna inventarier; ägande i följd häraf skattskyldig icke att under form af afskrifning göra afdrag för den värdeminskning å *jordbruksinventarier*, som förorsakas af slitning eller nötning;

underhåll af byggnader och andra anläggningar samt inventarier;

inköp af utsäde, foder och gödningsämnen o. d.; samt

försäkring af arbetspersonalen, byggnader, förråd och andra för jordbruket och dess binäringar (ej för personligt behof) afsedda inventarier.

Vidare må för den värdeminskning, som *byggnader* årligen undergå genom slitning, afdrag äga rum, motsvarande en efter hvarje byggnads beskaffenhet och användning lämpad andel af dess värde.

Kostnad för sådana arbeten, som afse *grundförbättring* af egendom genom nybyggnad, nyodling, torrläggning o. d., får icke afdragas vid taxering af inkomst af jordbruk.

III. Till *inkomst af skogsbruk* hänföres den inkomst, som någon förvärfvar dels genom tillgodogörande för egen räkning af skogseffekter från fastighet, som af honom äges, arrenderas eller innehafves med sådan rätt, att han enligt VI här nedan anses såsom likställd med ägare, eller genom försäljning af sådana skogseffekter (inkomst af skogsafverkning), dels ock genom upplåtelse af afverkningsrätt till skog.

Till de utgifter, därför vid beräkning af inkomst af skogsbruk afdrag må äga rum, räknas kostnader för skogsodling, hyggesrensning, markberedning, afdikning af produktiv skogsmark samt annan sådan utgift för skogens bevarande och återväxt, äfvensom i fråga om skogsafverkning dessutom kostnader för virkets fällning och tillredning, utdrifning, flottning o. d. Däremot må, i enlighet med hvad under II här ofvan sagts, kostnad för

grundförbättring, såsom torrläggning af å skogen varande mossar och andra sankmarker, som icke äro att hänföra till produktiv skogsmark, sänkning af vatten o. d., icke afdragas.

Vid uppskattning af inkomst af skogsbruk må fastighetens ägare vidare åtnjuta afdrag för den värdeminskning, skogen genom afverkning eller upplåtelse af afverkningsrätt lidit i förhållande till dess för ägaren gällande *ingångsvärde*. Med ingångsvärde förstås, då ägaren förvärfvat fastigheten genom köp, den del af köpeskillingen för fastigheten, som kan anses hafva vid köpet belöpt på därå växande skog, eller, då fastigheten af den skattskyldige förvärfvats genom annat fång än köp, det belopp, hvarmed den växande skogen kan anses hafva ingått i det fastighetsvärde, efter hvilket enligt gällande stämpelförfattningar stämpelplikten med afseende å fastighetsförvärfvet beräknats. För åtnjutande af afdrag, som nu är nämndt, skall den skattskyldige i sin deklaration angifva hela sin behållna intäkt af afverkningen eller upplåtelsen utan dylikt afdrag samt särskildt uppgifva det afdrag, han i ifrågavarande afseende påyrkar.

Afdrag för minskning i skogens ingångsvärde äger dock icke rum i fråga om skog, som tillgodogjorts för husbehof.

Exempel. A försäljer år 1912 från sin fastighet skog på rot för en köpeskilling af 15,000 kronor. Vid taxeringen år 1913 gör han genom köpehandling om fastigheten eller på annat sätt trovärdigt, att af köpeskillingen för fastigheten, som inköpts för 100,000 kronor, ett belopp af 40,000 kronor belöpt å den växande skogen och alltså utgör dennas ingångsvärde, samt visar därjämte, att skogen efter upplåtelsen af afverkningsrätt har ett värde af allenast 30,000 kronor. Vid inkomstberäkningen är A således berättigad att göra afdrag för skillnaden mellan sistnämnda två belopp eller 10,000 kronor, och skall följaktligen hans inkomst af skogsbruk upptagas till 5,000 kronor.

I nu nämnda fall har alltså skogens ingångsvärde amorterats med 10,000 kronor, i följd hvaraf vid nästkommande afverkning eller upplåtelse A äger tillgodonjuta afdrag i förevarande afseende, allenast om och i den mån skogens värde genom afverkningen eller upplåtelsen sjunkit under 30,000 kronor. Har genom skogseld, naturhändelse eller dylikt växande skog å fastigheten dessförinnan förstörts eller skadats, skall skogens ingångsvärde anses amorteradt jämväl med det belopp, hvarmed skogen i dess helhet genom förstörelsen eller skadan nedgått i värde.

Om skogsägaren använder afverkadt virke i egen *förädlingsrörelse*, taxeras skogsinkomsten i samband med inkomsten af rörelsen. Beräk-

ningen af skogsinkomsten sker äfven i sådant fall med tillämpning af här ofvan gifna regler.

IV. Såsom inkomst af fast egendom upptages jämväl hvad som eljes tillfaller ägaren såsom ersättning för upplåtelse åt någon af rätt att i visst afseende tillgodogöra sig eller nyttja egendomen eller del däraf, såsom sten-, torf-, grus- och lertäkt o. d., jakt, fiske, rätt att begagna vattenkraft, rätt att framdraga ledningar öfver egendomen, rätt att begagna upplags- eller lastageplats o. s. v., så ock hvad som förvärfvas genom omedelbar afyttring af vissa egendomens beståndsdelar, såsom sten, torf, grus, lera o. d., samt genom jakt eller fiske, som af ägaren eller för hans räkning bedrifves.

V. I fråga om rätt till afdrag vid taxering af inkomst af *annan* fastighet än jordbruksfastighet komma särskildt i betraktande kostnader för reparation, brandförsäkring, aflöning till vice värd (portvakt, gårdskarl), vattenledning, renhållning, belysning m. m., i den mån dessa kostnader åligga husägaren såsom sådan.

VI. Likställd med ägare anses *innehafvare* af fideikommissegendom, af jordegendom, hvilken besittes med stadgad åborätt eller är af allmän myndighet eller af stiftelse till begagnande mot lifstidsstädja upplåten, af jordegendom, som är anslagen till boställe eller eljes på lön, af skogsområde, som blifvit upplåtet till bergshandteringens understöd, till sågverk eller kanalbolag, af sådan ofri tomt, hvarifrån innehafvaren ej må skiljas, så länge han erlägger tomtören eller utan att vederbörlig lösen gifves, af område, som är upplåtet med tomträtt, samt af lägenhet, som är afsöndrad från annan egendom till besittning på viss tid eller på lifstid.

2:o).

Inkomst af tjänst eller pension.

Till inkomst af tjänst eller pension hänföras:

inkomst och förmån af allmän eller enskild tjänst, därunder inbegripet särskildt tjänsteuppdrag, såsom aflöning, arfvode, traktamente, sportler m. m.;

stadigvarande arbetsanställning eller annat stadigvarande uppdrag;

pension, lifränta och undantagsförmån;

periodiskt understöd, så framt det icke lämnas såsom bidrag till mottagarens undervisning eller uppfostran.

Värdet af bostadsförmån, som tjänstinnehafvare åtnjuter å jordegendom, hvilken är honom anslagen till boställe eller eljes på lön, upptages, på sätt

i 1:o) här ofvan är angifvet, under inkomst af fast egendom. I andra fall räknas tjänstinnehafvares bostadsförmån under inkomst af tjänst eller pension. Har tjänstinnehafvare utgifvit ersättning för bostadsförmån, upptages såsom inkomst allenast det belopp, hvarmed hyresvärdet kan anses öfverstiga nämnda ersättning.

För uppskattning af bostadsförmåns värde gälla de under 1:o) bestämda beräkningsgrunderna.

Lön och annan inkomst, som utgår i spannmål eller persedlar, upptages med det kontanta belopp, den efter ortens medelpris utgör.

3:o).

Öfriga inkomster af arbete.

[7 § 3:o) *b*, *c* och *d*)]

Härunder upptagas:

a) inkomst af rörelse eller yrke, såsom:

bergsbruk, kalk- och stenbrott jämte därtill hörande verk och inrättningar;

skogsafverkning å annans mark på grund af särskild upplåtelse och handel med rätt till sådan afverkning;

fabriker, mekaniska verkstäder;

kvarnar, sågverk och andra för varors tillverkning eller förädling anlagda inrättningar, hvilka ej drifvas såsom binäring till jordbruk;

handtverk;

handels-, penning- och försäkringsrörelse;

järnvägs- och kanaldrift, skeppsrederi och sjöfart samt all annan transport- eller kommunikationsverksamhet;

gasverk, företag, som afser att med hjälp af ledning tillhandahålla vatten eller elektrisk energi;

vetenskaplig, konstnärlig och litterär verksamhet samt lärare-, läkare- och sakförareverksamhet, för så vidt den ej utöfvas på grund af tjänstebefattning;

äfvensom all annan *yrkesmässig* verksamhet;

b) inkomst af tillfälligt uppdrag, som ej är att hänföra till tjänsteuppdrag eller yrkesmässig verksamhet, såsom:

uppdrag att ombesörja försäljning af annans egendom, att verkställa utredning af dödsbo eller att förrätta boupptecknig eller arfskifte, samt alla andra inkomstbringande uppdrag af mindre stadigvarande natur;

c) sådana skattepliktiga intäkter, som ej böra hänföras under annan rubrik, såsom realisationsvinster, lotterivinster, inkomst af patent- och därmed jämförliga rättigheter o. d.

Till inkomst af rörelse eller yrke räknas ock värdet af hvad skattskyldig för sin egen, sin familjs och betjänings räkning direkt tillgodogör sig af förnödenheter och varor, som han för i handel eller tillverkar, eller eljes från afkastningen af den näring, som af honom drifves.

Vid taxering af inkomst af rörelse eller yrke inräknas icke i inkomsten *hyresvärdet* af egen fastighet, som användes för rörelsen eller yrket, likasom å andra sidan afdrag icke får göras för hyresvärdet såsom omkostnad.

Enahanda gäller, där i rörelse eller yrke förädlas produkter från eget jordbruk eller skogsbruk.

4:o).

Inkomst från bolag m. m.

Såsom beskattningsbar utdelning från aktiebolag eller solidariskt bankbolag upptages det belopp, som delägaren nästföregående år uppburit eller ägt uppbära i utdelning från bolaget, utan hänsyn till hvilka bolagets tillgångar som användts till utdelningen. Har aktie eller banklott under nästföregående år bytt ägare, upptages utdelningen såsom inkomst för den, som varit ägare af den till aktien eller banklotten hörande kupongen vid den tidpunkt, då utdelningen blef tillgänglig för lyftning. Under inkomst, hvarom här är fråga, hänföres jämväl utdelning till kommanditlottägare i solidariskt bankbolag.

Delägare i handelsbolag, kommanditbolag, enkelt bolag och rederi, som ej är aktiebolag, beskattas för den del af bolagets vinst *nästföregående år*, som på honom belöper, huru denna än må hafva af bolaget användts och oberoende af hvad han må hafva lyftat af bolagets under nämnda år eller tidigare förvärfvade vinst.

5:o).

Vissa afdrag vid inkomstens uppskattning.

Afdrag är medgifvet:

1) för alla omkostnader för inkomstens förvärfvande och bibehållande.

Afdrag får således ej göras för omkostnader, som hänföra sig till den skattskyldiges person, såsom lefnadskostnader i allmänhet, hyra för egen bostad, utskylder o. d.

Däremot är afdrag medgifvet för allt, som kan inrymmas under be-

greppet driftkostnader. Dit höra t. ex. kostnader för hyra och underhåll af arbetslokaler, för lön och underhåll af arbetspersonal, förvaltningskostnad, accis, ränta å lånt rörelsekapital, resekostnader och ökning i lefnadskostnader, då skattskyldig för sin verksamhet måste vistas utom hemorten o. s. v. I sistnämnda fall får dock icke afdragas högre belopp än därför utgående ersättning, såvidt sådan blifvit anvisad. Såsom driftkostnad räknas icke den skattskyldiges eget arbete eller ränta å hans eget kapital, äfven om han i sina räkenskaper belastar sin affär med utgifter härför. Ej heller må afdrag äga rum för lön och underhåll åt hemmavarande barn, som deltaga i rörelsen eller yrket, så framt de icke särskildt taxeras för sin inkomst däraf.

Äfven indirekta kostnader, som hänföra sig till den skattskyldiges verksamhet, få afdragas. Hit hör värdeminskning, som äfven med noggrannt underhåll och aktsam vård drabbar byggnader och inventarier, hvilka användas i den skattskyldiges verksamhet, likasom ock den värdeminskning å grufvor, stenbrott o. d., som uppkommer genom utnyttjandet däraf. Afdrag härför får vid taxering ske under form af viss efter värdeminskningen afpassad årlig afskrifning; dock att i fråga om inventarier, som användas i jordbruksnäring, gäller hvad under 1:o) här ofvan är stadgadt.

Vidare må afdrag ske

2) för vissa utgifter, som icke stå i direkt sammanhang med den skattskyldiges verksamhet, men som han gjort för att trygga sig och sin familj i händelse af olycksfall, sjukdom eller dödsfall. Härunder falla pensionsafgifter, premier för lifförsäkring o. d. Rätten till afdrag för försäkringspremier är emellertid begränsad till 200 kronor, hvilket belopp afser den utgift, som den skattskyldige verkligen fått vidkännas för försäkringen, d. v. s. hvad som återstår efter afdrag af den återbetalning af premier, hvilken under året tilläfventyrs ägt rum under form af vinstutdelning e. d. Om vinstutdelningens belopp skulle öfverstiga hvad såsom premie för ifrågavarande slags försäkring under året utbetalats, anses öfverskottet vara beskattningsbar inkomst.

Slutligen äger afdrag rum

3) för vissa utgifter, som minska den skattskyldiges skatteförmåga och hvilka få afdragas från den sammanräknade inkomsten, nämligen ränta å all slags gäld, om räntan ej afdragits såsom driftkostnad, förlust, som ej är att anse såsom kapitalförlust, undantagsförmåner och årligt understöd eller andra sådana utbetalningar, som grunda sig på en rättslig eller frivilligt åtagen förpliktelse utöfver den genom lag ålagda försörjningsplikten. Hvad som utgifvits till hemmavarande familjemedlemmar får icke afdragas.

6:o)

Uppskattning af förmögenhet.

Såsom förmögenhet taxeras öfverskottet af *tillgångar utöfver skulder* (13 §).

Skattskyldigheten afser för svenska medborgare, som äro här i riket mantalsskrifna, äfvensom för föreningar, samfund och stiftelser, hvilka äro skattskyldiga enligt 12 § *b*), *all* deras förmögenhet. För annan skattskyldig omfattar skatteplikten endast sådan förmögenhet, som är här i riket *nedlagd* (12 §). Med här i riket nedlagd förmögenhet förstås sådan förmögenhet, som består af fast egendom här i riket eller utgör beståndsdel af anläggnings- eller driftskapital för företag, som här i riket bedrifves, äfvensom aktier eller andelar i sådant företag. Den omständigheten, att här i riket icke mantalsskrifven svensk medborgare, utlänning eller utländskt bolag placerar förmögenhet i svenska obligationer eller i inteckningar i här belägen fast egendom eller har medel innestående på depositionsräkning i bankinrättning här i riket eller eljes här har fordringar, som icke grunda sig på affärsverksamhet, hvilken af honom ensam eller jämte annan här drifves, medför icke skattskyldighet; ej heller den omständigheten, att han under vistelse här i riket medför värdepapper eller annan lös egendom eller att han här i annans vård anförtrott sådan egendom.

Huruvida egendom, fast eller lös, lämnar afkastning eller icke, är i och för sig ej afgörande för frågan, om egendomen skall räknas såsom tillgång. Sålunda skall vid taxering af förmögenhet medräknas jämväl obebyggda tomter äfvensom aktier och dylika värdepapper, utan hinder däraf att de för tillfället icke lämna afkastning.

Fordran skall för att anses såsom tillgång vara säker och därjämte förhandenvarande. Är fordran för sin tillkomst gjord beroende af ett villkor, som är *ovisst*, vare sig i den meningen, att det är osäkert, om den såsom villkor bestämda tilldragelsen skall komma att inträffa, eller i den meningen, att det visserligen är säkert, *att* tilldragelsen skall inträffa, men ovisst *när*, skall fordringen icke medräknas. Däremot har den omständigheten, att fordran, som löper utan ränta, ännu ej är förfallen till betalning, betydelse endast för beräkningen af dess närvarande värde (16 §).

I tillämpliga delar gäller hvad nu är sagdt äfven om *skuld*. Sålunda skall t. ex. utfästelse att såsom för egen skuld ansvara för annans förbindelse icke räknas såsom skuld, förrän betalningsskyldighet faktiskt inträdt.

De under 13 § 2:o) *f*) och *g*) upptagna rättigheterna skola, i motsats till de under 2:o) *h*) och *i*) omförmälda, räknas såsom tillgångar oberoende af deras större eller mindre varaktighet. Rättigheterna under 2:o) *g*), hvarunder jämväl inbegripas jakt- och fiskerättigheter, skola vara upplåtna såsom *självständiga* rättigheter. Sålunda afses icke t. ex. rätt, som i förevarande hänseende kan tillkomma arrendator af fast egendom.

Patent- och förlagsrätter taxeras såsom förmögenhet i *utöfvarens* hand. Tillkommer utöfningen flera personer, skall rätten till den utsträckning, hvari den af en hvar af dem får utöfvas, räknas såsom tillgång för honom. Årlig eller på annat sätt bestämd stadigvarande afgift (royalty o. d.), som någon vid öfverlåtelse af patent- eller förlagsrätt betingat sig, utgör förmån, hvarom förmäles i 13 § 2:o) *i*) och taxeras under där gifna förutsättningar. Detsamma gäller om afgift, som utgår till innehafvare af viss yrkesrätt såsom ersättning för det han själf afstår från utöfningen af sin rätt.

Såsom förmögenhet räknas icke rätt till firmanamn (rätten till en upparbetad affär), varumärke, mönsterskydd, tidnings titel o. d.

Bestämmelsen under 13 § 2:o) *h*), att besittningsrätt till fast egendom, som upplåtits mot visst belopp en gång för alla, skall räknas såsom tillgång, afser att täcka jämväl det fallet, att därjämte årligen erlägges en viss mindre afgift.

Föreskriften i 13 § 2:o) *i*), att rätten till ränta, afkomst af fast egendom eller annan stadigvarande förmån skall, där den ej är bestämd att tillgodonjutas för den berättigades lifstid, vara upplåten för tid, hvaraf vid nästföregående års utgång återstodo minst fem år, för att kunna taxeras såsom förmögenhet, skall anses uppfylld, äfven då viss tid icke blifvit bestämd, men det med visshet kan antagas, att rättigheten faktiskt kommer att hafva en varaktighet af minst fem år.

Fast egendom, som nästföregående år varit åsatt taxeringsvärde, upptages till detta värde, dock att, om sådant värde då icke varit åsatt eller omständighet inträffat, som enligt bevillningsförordningen kan under en taxeringsperiod påkalla förändrad värdering, fastigheten upptages till det taxeringsvärde, som under löpande året bestämmes. Eljes gäller såsom allmän grund för uppskattning af egendom *saluvärdet*, hvarmed förstås det pris, som kan antagas hafva vid utgången af nästföregående kalenderår eller, då räkenskapsår icke sammanfaller med kalenderår, vid utgången af det räkenskapsår, som gått till ända närmast före den 1 mars det år, taxeringen sker, varit påräkneligt för egendomen vid en försäljning af densamma under normala förhållanden. Till ledning för beräkningen af detta värde lämpar

sig i främsta rummet det pris, som vid skedd försäljning af egendomen eller därmed jämförlig egendom uppnåtts, eller, där egendomen varit föremål för anbud om köp, bindande anbud, som i sådant afseende af vederhäftig köpare afgifvits; dock att, där tillfälliga omständigheter, såsom tvångsförsäljning eller plötslig realisation, försäljning till nära anhörig, högre värdesättning på grund af rent privata hänsyn o. d., kunna antagas hafva inverkat på köpeskillingen eller köpeanbudet, vederbörlig hänsyn skall tagas till graden af denna inverkan.

Värdepapper, som noteras å inländsk eller utländsk börs, upptages till det noterade värdet, så framt omständigheterna föranleda till att detta verkligen motsvarar pris, som under normala förhållanden kan antagas hafva varit påräkneligt vid försäljning.

Lager af råämnen eller varor värderas såsom helhet utan hänsyn till påräknelig vinst vid försäljning i detalj.

Jämväl beträffande *rättigheter* i allmänhet gäller såsom regel, att de skola taxeras till sitt saluvärde. För de under 13 § 2:o) *i*) upptagna rättigheterna är enligt 16 § detta värde deras kapitalvärde, beräknadt på där angifvet sätt. Föreligga i fråga om andra rättigheter ej under form af erlagd köpeskilling, afgifvet anbud om köp eller eljes sådana omständigheter, på grund hvaraf säker vägledning kan vinnas för en direkt uppskattning af rättighets saluvärde, utrönes dess årliga värde, därvid afdrag göres för afgift, som kan ifrågakomma för rättighetens utöfvande. Därefter sker kapitalisering, på sätt som gäller i fråga om de i 13 § 2:o) *i*) omförmälda rättigheterna.

Kontant hushållskassa vid årsskiftet upptages icke, likasom å andra sidan vid samma tid oreglerade hushållsskulder för året ej få såsom skuld afdragas.

7:o)

Om efterbeskattning.

Genom efterbeskattning enligt 21 § skall inkomst- och förmögenhetsskatt påföras till det belopp, hvarmed den förut erlagda skatten understiger det skattebelopp, som bort påföras, därest inkomsten eller förmögenheten i rätt tid taxerats till riktigt belopp.

Exempel:

Tabell I

utvisande kapitalvärdet efter en räntefot af 5 %, af en efter förloppet af nedanstående antal år till betalning förfallen fordran å 100 kronor, därå ränta ej skall gäldas före förfallodagen.

Antal år	Kapitalvärde	Antal år	Kapitalvärde	Antal år	Kapitalvärde	Antal år	Kapitalvärde
1	95,24	26	28,12	51	8,31	76	2,45
2	90,70	27	26,78	52	7,91	77	2,34
3	86,38	28	25,51	53	7,53	78	2,22
4	82,27	29	24,29	54	7,17	79	2,12
5	78,35	30	23,14	55	6,83	80	2,02
6	74,62	31	22,04	56	6,51	81	1,92
7	71,07	32	20,99	57	6,20	82	1,83
8	67,68	33	19,99	58	5,90	83	1,74
9	64,46	34	19,04	59	5,62	84	1,66
10	61,39	35	18,13	60	5,35	85	1,58
11	58,47	36	17,27	61	5,10	86	1,51
12	55,68	37	16,44	62	4,86	87	1,43
13	53,03	38	15,66	63	4,62	88	1,37
14	50,51	39	14,91	64	4,40	89	1,30
15	48,10	40	14,20	65	4,19	90	1,24
16	45,81	41	13,53	66	3,99	91	1,18
17	43,63	42	12,88	67	3,80	92	1,12
18	41,55	43	12,27	68	3,62	93	1,07
19	39,57	44	11,69	69	3,45	94	1,02
20	37,69	45	11,13	70	3,29	95	0,97
21	35,89	46	10,60	71	3,13	96	0,92
22	34,18	47	10,09	72	2,98	97	0,88
23	32,56	48	9,61	73	2,84	98	0,84
24	31,01	49	9,16	74	2,70	99	0,80
25	29,53	50	8,72	75	2,58	100	0,76

Tabell II

utvisande kapitalvärdet, efter en räntefot af 5 %, af en under nedanstående antal år utgående, vid slutet af hvarje år till betalning förfallen ränta (afkomst, förmån) å 1 krona.

Antal år	Kapitalvärde	Antal år	Kapitalvärde	Antal år	Kapitalvärde	Antal år	Kapitalvärde
1	0,95	26	14,38	51	18,34	76	19,91
2	1,86	27	14,64	52	18,42	77	19,53
3	2,72	28	14,90	53	18,49	78	19,56
4	3,55	29	15,14	54	18,07	79	19,58
5	4,33	30	15,37	55	18,63	80	19,60
6	5,08	31	15,59	56	18,70	81	19,62
7	5,79	32	15,80	57	18,76	82	19,63
8	6,46	33	16,00	58	18,82	83	19,65
9	7,11	34	16,19	59	18,88	84	19,67
10	7,72	35	16,37	60	18,93	85	19,68
11	8,31	36	16,55	61	18,98	86	19,70
12	8,86	37	16,71	62	19,03	87	19,71
13	9,39	38	16,87	63	19,08	88	19,73
14	9,90	39	17,02	64	19,12	89	19,74
15	10,38	40	17,16	65	19,16	90	19,75
16	10,84	41	17,29	66	19,20	91	19,76
17	11,27	42	17,42	67	19,24	92	19,78
18	11,69	43	17,55	68	19,28	93	19,79
19	12,09	44	17,66	69	19,31	94	19,80
20	12,46	45	17,77	70	19,34	95	19,81
21	12,82	46	17,88	71	19,37	96	19,82
22	13,16	47	17,98	72	19,40	97	19,82
23	13,49	48	18,08	73	19,43	98	19,83
24	13,80	49	18,17	74	19,46	99	19,84
25	14,09	50	18,26	75	19,48	100	19,85

Utgår beloppet i stället vid början af hvarje år, erhålles kapitalvärdet genom att öka närmast föregående tal med 1.

Tabell III

utvisande kapitalvärdet, efter en räntefot af 5 %, af en lifränta eller annan förmån, som vid slutet af hvarje år under en persons af *mankön* lifstid utgår med belopp eller till värde af 1 krona (grundad å Statistiska Centralbyråns dödlighetstabell för årtiondet 1891—1900).

Ålder	Kapitalvärde	Ålder	Kapitalvärde	Ålder	Kapitalvärde	Ålder	Kapitalvärde
0	14,99	30	15,54	60	9,58	90	1,70
1	16,70	31	15,43	61	9,29	91	1,58
2	17,07	32	15,31	62	8,99	92	1,43
3	17,23	33	15,19	63	8,68	93	1,34
4	17,32	34	15,05	64	8,38	94	1,27
5	17,37	35	14,91	65	8,07	95	1,23
6	17,38	36	14,77	66	7,77	96	1,19
7	17,37	37	14,62	67	7,45	97	1,14
8	17,34	38	14,48	68	7,14	98	1,06
9	17,30	39	14,32	69	6,83	99	1,01
10	17,24	40	14,15	70	6,52	100	1,00
11	17,18	41	13,98	71	6,21	101	0,93
12	17,10	42	13,81	72	5,89	102	0,72
13	17,01	43	13,62	73	5,59	103	0,36
14	16,92	44	13,44	74	5,29		
15	16,82	45	13,24	75	4,98		
16	16,72	46	13,04	76	4,69		
17	16,63	47	12,83	77	4,40		
18	16,55	48	12,62	78	4,13		
19	16,46	49	12,40	79	3,87		
20	16,39	50	12,18	80	3,61		
21	16,32	51	11,95	81	3,36		
22	16,26	52	11,71	82	3,12		
23	16,19	53	11,46	83	2,91		
24	16,11	54	11,30	84	2,71		
25	16,03	55	10,95	85	2,53		
26	15,94	56	10,69	86	2,34		
27	15,85	57	10,42	87	2,15		
28	15,76	58	10,15	88	1,96		
29	15,65	59	9,87	89	1,81		

Utgår lifräntan i stället vid slutet af hvarje halfår, ökas kapitalvärdet med 0,25. Utgår den vid slutet af hvarje kvartal, ökas det med 0,375. Utgår den vid början af hvarje år, ökas det med 1.

Tabell IV

utvisande kapitalvärdet, efter en räntefot af 5 %, af en lifränta eller annan förmån, som vid slutet af hvarje år under en persons af *kvinnkön* lifstid utgår med belopp eller till värde af 1 krona (grundad å Statistiska Centralbyråns dödlighetstabell för årtiondet 1891—1900).

Ålder	Kapitalvärde	Ålder	Kapitalvärde	Ålder	Kapitalvärde	Ålder	Kapitalvärde
0	15,41	30	15,84	60	10,09	90	1,96
1	16,82	31	15,74	61	9,79	91	1,82
2	17,17	32	15,64	62	9,49	92	1,69
3	17,32	33	15,53	63	9,17	93	1,58
4	17,40	34	15,41	64	8,85	94	1,47
5	17,46	35	15,29	65	8,53	95	1,38
6	17,48	36	15,17	66	8,21	96	1,29
7	17,47	37	15,04	67	7,89	97	1,21
8	17,45	38	14,90	68	7,59	98	1,17
9	17,42	39	14,76	69	7,24	99	1,15
10	17,37	40	14,62	70	6,92	100	1,14
11	17,31	41	14,47	71	6,61	101	1,09
12	17,24	42	14,31	72	6,28	102	0,94
13	17,17	43	14,15	73	5,98	103	0,68
14	17,11	44	13,97	74	5,66	104	0,33
15	17,02	45	13,79	75	5,36		
16	16,95	46	13,60	76	5,07		
17	16,88	47	13,40	77	4,78		
18	16,80	48	13,19	78	4,50		
19	16,73	49	12,97	79	4,23		
20	16,66	50	12,75	80	3,97		
21	16,59	51	12,52	81	3,73		
22	16,52	52	12,28	82	3,48		
23	16,44	53	12,04	83	3,25		
24	16,37	54	11,79	84	3,03		
25	16,29	55	11,52	85	2,82		
26	16,21	56	11,25	86	2,62		
27	16,13	57	10,97	87	2,43		
28	16,04	58	10,68	88	2,27		
29	15,94	59	10,39	89	2,12		

Utgår lifräntan i stället vid slutet af hvarje halfår, ökas kapitalvärdet med 0,25. Utgår den vid slutet af hvarje kvartal, ökas det med 0,375. Utgår den vid början af hvarje år, ökas det med 1.

Kompletteradt förslag till 17—20 §§ i förordningen om inkomst- och förmögenhetsskatt.*)

17 §.

Inkomstskatt och förmögenhetsskatt utgå i en summa efter ett med afseende på inkomstens och förmögenhetens storlek *taxeradt belopp*.

Inkomsten ingår däri med sitt enligt de i 3 kap. angifna grunderna uppskattade belopp.

För beskattning af förmögenheten upptages i det taxerade beloppet en tredjedel af förmögenhetens till fem procent beräknade afkastning eller således en sextiondedel af den uppskattade förmögenheten.

Inkomsten och en sextiondedel af förmögenheten utgöra följaktligen tillsammans det taxerade beloppet. Detta utföres i fulla hundratal kronor, så att öfverskjutande belopp, som icke uppgår till fullt hundratal, bortfaller.

18 §.

Skyldighet att erlägga inkomst- och förmögenhetsskatt inträder för svensk medborgare, som är här i riket mantalsskrifven, när det enligt 17 § taxerade beloppet eller, i fråga om äkta makar, de för dem båda taxerade beloppen sammanräknade uppgå till 800 kronor; dock att skattskyldigheten inträder vid ett taxeradt belopp af 100 kronor, när detta grundar sig på sådan för beskattning af förmögenhet verkställd beräkning, som i 17 § omförmäles.

Om det taxerade beloppet understiger 6,000 kronor, utgår för skattskyldig, som nu är nämnd, inkomst- och förmögenhetsskatten med följande procent af det taxerade beloppet, nämligen:

för	ett	taxeradt	belopp,	ej öfverstigande	900	kronor	.....		med	0,4	%
»	»	»	»	öfverstigande	900	»	men ej	1,100 kronor	»	0,6	%
»	»	»	»	»	1,100	»	»	» 1,400 »	»	0,8	%
»	»	»	»	»	1,400	»	»	» 1,700 »	»	1	%
»	»	»	»	»	1,700	»	»	» 2,000 »	»	1,2	%
»	»	»	»	»	2,000	»	»	» 2,500 »	»	1,4	%
»	»	»	»	»	2,500	»	»	» 3,000 »	»	1,6	%
»	»	»	»	»	3,000	»	»	» 3,600 »	»	1,8	%
»	»	»	»	»	3,600	»	»	» 4,500 »	»	2	%
»	»	»	»	»	4,500	»	.....		»	2,25	%.

*) Jämför sid. 47—50.

För annan enskild skattskyldig än svensk medborgare, som är här i riket mantalsskrifven, samt för andra juridiska personer än inländska aktiebolag och solidariska bankbolag inträder skatteplikten, så snart det taxerade beloppet uppgår till 100 kronor. Inkomst- och förmögenhetsskatten utgår för dessa skattskyldiga med 2,25 procent af det taxerade beloppet, så vidt detta understiger 6,000 kronor.

Om det taxerade beloppet uppgår till eller öfverstiger 6,000 kronor, utgår för skattskyldiga, som i denna paragraf afses, inkomst- och förmögenhetsskatten med en krona för hvarje fullt hundratal af ett belopp, som beräknas efter följande grunder:

6,000 kronor af det taxerade beloppet ökas med 125 %,
den del af det taxerade beloppet, som öfverstiger

6,000	kronor	men	icke	8,000	kronor,	ökas	med	200	%
8,000	»	»	»	12,000	»	»	»	250	%
12,000	»	»	»	20,000	»	»	»	300	%
20,000	»	»	»	30,000	»	»	»	350	%
30,000	»	»	»	50,000	»	»	»	400	%
50,000	»	»	»	80,000	»	»	»	450	%
80,000	»	.....					»	500	%,

dock att det beräknade belopp, hvarefter skatten skall utgå, icke må i något fall öfverstiga fem gånger det taxerade beloppet, allt på sätt den vid denna förordning fogade progressionstabellen närmare utvisar.

§ 19.

1 mom. Å ort, där lefnadskostnaderna äro synnerligen höga i jämförelse med hvad de äro inom riket i allmänhet, må det taxerade beloppet minskas, för skattskyldig, hvilkens taxerade belopp icke öfverstiger 1,800 kronor, med högst 300 kronor, och för den, hvilkens taxerade belopp öfverstiger 1,800 kronor men icke 3,000 kronor, med högst 200 kronor. Afdrag, som nu är nämndt, skall gälla för orten i dess helhet.

2 mom. Skattskyldig, hvilkens taxerade belopp icke öfverstiger 6,000 kronor, äger vidare erhålla nedsättning i det taxerade beloppet med 100 kronor för hvarje af honom på grund af försörjningsplikt underhållet barn, hvars ålder vid början af det år, taxeringen sker, understiger femton år. För barn, som själf åtnjuter inkomst, äger dock skattskyldig tillgodonjuta afdrag, allenast såvida och i den mån barnets inkomst understiger 100 kronor.

3 mom. I enskilda fall, då skattskyldigs skatteförmåga är på grund af särskilda förhållanden (långvarig sjukdom, underhåll af närstående, stark skuldsättning, olyckshändelse och dylikt), väsentligen nedsatt, må skattskyldig, hvilkens taxerade belopp icke öfverstiger 3,000 kronor, erhålla nedsättning i detta belopp med högst hälften. Om det taxerade beloppet icke öfverstiger 1,500 kronor, må undantagsvis i fall, där särdeles ömmande omständigheter förekomma, fullständig befrielse från skatt medgifvas. Dock må den omständigheten, att skattskyldig har barn under femton år att försörja, ej gälla såsom grund för afdrag eller befrielse enligt detta moment.

4 mom. Det belopp, som återstår, sedan de i denna paragraf medgifna afdragen ägt rum, utföres i fulla tiotal kronor, så att öfverskjutande belopp, som icke uppgår till fullt tiotal, bortfaller. Inkomst- och förmögenhetsskatt för det sålunda utförda beloppet utgår efter den procent, som enligt 18 § gäller för det taxerade beloppet i dess helhet.

5 mom. Afdrag, hvarom i denna paragraf är fråga, må tillgodonjutas allenast af svensk medborgare, som är i riket mantalsskrifven.

20 §.

Inkomstskatt af inländskt aktiebolag eller solidariskt bankbolag utgår dels med två kronor femtio öre för hvarje hundratal kronor af den taxerade inkomsten, dels ock därutöfver

för det belopp af inkomsten, som öfverstiger fem men icke tio procent af bolagets kapital, med en krona för hvarje hundratal kronor af nämnda inkomstbelopp,

för det belopp af inkomsten, som öfverstiger tio men icke femton procent af kapitalet, med två kronor för hvarje hundratal kronor af inkomstbeloppet, samt

för det belopp af inkomsten, som öfverstiger femton procent af kapitalet, med tre kronor för hvarje hundratal kronor af inkomstbeloppet.

Med kapital förstås det bolagets aktie- eller lottkapital, som varit inbetaldt vid början af nästföregående år eller, om kapitalet nästföregående år undergått förändring, medelstorleken däraf under samma år; och skall såsom inbetaldt kapital anses bolagets inregistrerade eller anmälda aktie- eller lottkapital, i den mån detsamma motsvarar verkligt, af delägarna gjordt tillskott; skolande dock i hvarje fall aktie- eller lottkapital, som intill den 1 juli 1897 hos vederbörande myndighet inregistrerats eller anmälts såsom inbetaldt, såsom sådant tillskott anses.

Förslag

till

Förordning angående bevillning af fast egendom samt af inkomst.

1 Kap.

1 §.

Till staten erlägges bevillning af fast egendom samt af inkomst enligt bestämmelserna i denna förordning. Denna skatt utgår på grund af taxering, som verkställes i den ordning och med ledning af de uppgifter, hvarom särskildt är stadgadt.

2 Kap.

Bevillning af fast egendom.

2 §.

För all inom riket belägen *fast egendom,* hvartill ock räknas *frälseränta,* skall, med de undantag, som i 5 § upptagas, bevillning utgöras efter fastighetens uppskattade värde.

Denna bevillning utgår:

a) för *jordbruksfastighet* med sex tiondedels öre för hvarje fulla etthundra kronor samt

b) för *all annan fastighet* och *frälseränta* med fem tiondedels öre för hvarje fulla etthundra kronor af taxeringsvärdet.

3 §.

Bevillning för fast egendom erlägges af den, som för nästföregående året författningsenligt mantalsskrifvits eller bort mantalsskrifvas såsom ägare eller innehafvare af fastigheten. Bevillningen erlägges af *ägaren* utom i följande fall, då bevillningen utgöres af *innehafvaren*, nämligen:

a) för jordegendom, som besittes med stadgad åborätt eller är af allmän myndighet eller af stiftelse till begagnande mot lifstidsstädja upplåten, för i stad befintlig så kallad ofri tomt, hvarifrån innehafvaren ej må skiljas så länge han erlägger tomtören eller utan att vederbörlig lösen gifves, för område, som är upplåtet med tomträtt, samt för skogsområde, som blifvit upplåtet till bergshandteringens understöd, till sågverk eller kanalbolag eller ock innehafves af stad eller annan menighet;

b) för jordegendom eller annan fastighet, som antingen är till boställe eller eljes på lön anslagen, såvida ägaren enligt 5 § *a*) eller *b*) är från fastighetsbevillning fri och hela fastigheten är åt endast *en* person upplåten;

c) för lägenhet, som är till besittning på viss tid eller på lifstid från annan egendom afsöndrad.

Har efter mantalsskrifningen för nästföregående år skattskyldig ägare eller innehafvare af fastigheten aflidit, påföres bevillningen hans stärbhus.

4 §.

1 mom. Fast egendom skall uppskattas till det värde, egendomen haft nästföregående år. Detta värde bestämmes med ledning af de om hvarje särskild egendoms storlek, beskaffenhet och afkastning inhämtade upplysningar samt erhållna uppgifter om areal och olika ägoslag samt arrende- eller hyresafgifter, köpeafhandlingar och värderingar för egendomens belåning eller försäkrande mot brandskada.

2 mom. Frälseräntas kapitalvärde uppskattas till tjugu gånger det belopp, hvartill samma ränta efter nästföregående års markegång uppgått, såframt icke räntan, i enlighet med 14 § kungl. kungörelsen den 11 maj 1855, utgår efter medelmarkegångspris, i hvilket fall detta senare bör läggas till grund för beräknandet af räntans belopp. Dock iakttages, att frälseräntas kapitalvärde alltid sättes i fulla hundratal kronor, så att möjligen öfverskjutande belopp icke beräknas.

3 mom. Det värde, hvartill fast egendom blifvit uppskattad, skall utan förnyad uppskattning bibehållas oförändradt under fem år, därest icke

under tiden mellan två på hvarandra följande allmänna fastighetstaxeringar sådana inträffade förhållanden, som i 2 § af de till ledning vid taxeringen utfärdade särskilda anvisningarna närmare omförmälas, påkalla förändrad värdering.

4 mom. Uppskattning af värdet å sådan fast egendom, som omförmäles i 5 § *c*), äger icke rum.

5 §.

Fastighetsbevillning erlägges *icke* af

a) staten;

b) akademier, vetenskapliga samfund, allmänna undervisningsverk och barmhärtighetsinrättningar: för dem tillhöriga allmänna platser, tomter och byggnader;

kommuner och andra menigheter: för dem tillhöriga, inom deras eget område belägna allmänna platser, tomter och byggnader;

regementen och officerskårer: för deras vid mötesplatser till begagnande under mötena uppförda byggnader;

nykterhetsföreningar: för dem tillhöriga byggnader, afsedda för deras verksamhet; samt

enskilda personer eller samfund: för dem tillhöriga kyrkor och bönehus;

allt dock endast såframt nu omförmälda allmänna platser, tomter, byggnader, kyrkor och bönehus icke nästföregående år lämnat ägaren någon inkomst; börande i motsatt fall fastighetsbevillning utgöras för så stor del af fastighetens taxeringsvärde, som enligt den i de särskilda anvisningarna till ledning vid taxeringen bestämda grund motsvarar inkomstbeloppet;

c) ägare af kanal, järnväg och annan farväg eller farled samt flottled: för den mark, som af anläggningen upptages, äfvensom för själfva kanal- och vägbyggnaden, hvarunder jämväl inbegripas de för anläggningens begagnande erforderliga stationshus, verkstäder och andra byggnader; och

d) ägare eller innehafvare af lägenhet med tillhörande åbyggnad, då lägenhetens hufvudsakliga värde utgöres af åbyggnaden och ej öfverstiger 500 kronor, därest lägenhetens innehafvare eller, om han är gift, den andra maken ej eljest erlägger bevillning af fast egendom eller inkomst eller innehafvarens eller makarnas inkomster, däri inbegripet det hyresvärde, åbyggnaden kan äga, ej öfverstiga 500 kronor; skolande hvad i denna punkt stadgas äga tillämpning jämväl i det fall, att någon äger byggnad å mark, som af annan äges eller innehafves.

I fall, då, af anledning att ägare eller innehafvare af fastighet aflidit, stärbhus jämlikt 3 § bör erlägga bevillning för fastigheten, må taxeringsmyndighet kunna medgifva befrielse från bevillning, därest behållningen i boet ej öfverstiger 10,000 kronor samt den aflidne efterlämnat änka, oförsörjda barn eller andra stärbhusdelägare, som varit beroende af honom för sin försörjning.

6 §.

Vid uppskattning af fast egendom skola särskilda värden, slutande å fulla hundratal kronor, utsättas:

a) å jordbruksfastighet:

för hvarje hemman och jordlägenhet eller, om hemmanet eller lägenheten består af två eller flera brukningsdelar eller afsöndring af jord därifrån ägt rum, för hvarje sådan brukningsdel (arrendegård, torp m. m.) eller jordafsöndring; samt

för skogsområde, som omförmäles i 3 § *a*);

b) å annan fastighet:

för tomt i stad, köping och därmed jämförlig ort;

för åbyggnad å sådan tomt;

för lägenhet med tillhörande åbyggnad, då lägenhetens hufvudsakliga värde utgöres af åbyggnaden;

för byggnad, belägen på jordbruksfastighet, men icke afsedd för det därå drifna jordbruk eller dit hörande näring;

för fiske, som är i jordebok särskildt upptaget; samt

för frälseränta.

7 §.

Fast egendom taxeras inom den ort, där egendomen är belägen.

3 Kap.

Bevillning för inkomst af kapital och arbete.

8 §.

1 mom. För *inkomst,* vare sig af *kapital* eller af *arbete,* skall, med de undantag, som i 12 § omförmälas, bevillning erläggas med en tiondedels procent af inkomstbeloppet.

2 mom. Skattskyldig taxeras för den inkomst, han åtnjutit under det nästföregående året.

Är skattskyldig gift, skall i hans taxering enligt denna förordning inbegripas jämväl hustruns inkomst; dock att i fall, där hustrun haft inkomst, som rättsligen varit från mannens förvaltning undantagen, hustrun skall taxeras därför.

9 §.

1 mom. Till inkomst af *kapital* räknas:

a) ränta af utlånade eller i räntebärande obligationer nedlagda eller hos penningförvaltande verk eller enskilde insatta penningar; samt

b) krono- och kyrkotionde eller ersättning därför, som åtnjutits af patronus ecclesiæ.

2 mom. Till inkomst af *arbete* räknas:

a) inkomst af rörelse eller yrke, såsom:

1:o) af bergsbruk, kalk- och stenbrott jämte därtill hörande verk, inrättningar och näringar; kvarnar och sågverk; fabriker, mekaniska verkstäder, brännvinsbrännerier och andra för varors tillverkning eller förädling anlagda inrättningar; mejerihandtering, potatismjölfabriker och andra binäringar till jordbruket, i den mån de icke afse tillgodogörande af eget jordbruks produkter; penningrörelse, handelsrörelse, skeppsrederi, sjöfart, handtverk eller annan näring;

2:o) af till allmän trafik upplåten kanal, järnväg eller annan farled samt flottled; och

3:o) hvad som förvärfvas genom utöfning af vetenskap, konst eller handaslöjd;

b) inkomst och förmån af tjänst eller särskildt uppdrag, såsom: aflöning, arfvode, traktamente, sportler, bostad, därest icke fastighetsbevillning därför af löntagaren utgöres, och annan med allmän eller enskild tjänst förenad förmån; så ock den behållna inkomst, som, enligt gällande föreskrifter, kan vid lediga ecklesiastika sysslor tillfalla de under konsistoriernas vård eller annan allmän förvaltning ställda kassor;

c) pension, årligt understöd (gratifikation), lifränta eller undantagsförmån;

d) vinster af tillfällig natur, därunder inbegripen vinst å icke yrkesmässig afyttring af fast eller lös egendom, som förvärfvats genom köp eller byte och varit i säljarens ägo, om det är fast egendom, under mindre än tio år och eljes under mindre än fem år;

e) inkomst af arrende af kronoegendom;

f) all annan i denna § ej särskildt omförmäld inkomst, som icke är genom fastighetsbevillning beskattad.

10 §.

Skyldige att utgöra inkomstbevillning äro:

a) svensk medborgare, som är eller bör vara i riket mantalsskrifven: för den inkomst, han åtnjutit, vare sig här eller från utrikes ort;

b) svensk medborgare, som icke är eller bör vara i riket mantalsskrifven: för den inkomst, han härifrån åtnjutit;

c) utlänning:

för inkomst af näring, som här bedrifvits, och för härifrån uppburen lön eller pension;

skolande utlänning, som på grund af vistelse här i riket för annat ändamål än idkande af studier är eller bör vara härstädes mantalsskrifven, erlägga bevillning jämväl för annan inkomst, som af honom här förvärfvats eller härifrån åtnjutits, äfvensom för inkomst, som utifrån införd, af honom här användts.

Hvad här ofvan säges om enskild person gälle ock i tillämpliga delar om menigheter, samfund, stiftelser, verk och inrättningar samt andra juridiska personer, i den mån de icke äro i denna förordning från inkomstbevillning frikallade, äfvensom om oskiftadt stärbhus och bolag, därunder jämväl inbegripna sådana, som enligt särskild författning äro skyldiga afstå sin vinst. Vanliga handelsbolag, kommanditbolag, enkla bolag och rederier, som ej äro aktiebolag, taxeras icke, utan hänföres deras inkomst till de särskilda delägarnas inkomst med belopp, som för en hvar motsvarar hans andel af bolagets inkomst.

4 Kap.

Grunder för inkomsternas beräknande.

11 §.

1 mom. Vid beräkning af skattskyldigs inkomst nästföregående år *må afdrag icke ske:*

a) för den skattskyldiges och hans familjs utskylder och lefnadskostnader samt därtill hänförliga utgifter;

b) för arrende- eller hyresvärde å sådan, kanal, järnväg och annan farled samt flottled tillhörande mark och byggnad, som enligt 5 § är fri från bevillning;

c) för ränta å den skattskyldiges eget, i hans rörelse eller yrke nedlagda kapital;

d) för hvad som användts till fast egendoms förbättring, tillökning af inventarier eller kapitalafbetalning å skuld.

Har förening, som sträckt sin verksamhet utom medlemmarnes krets, lämnat sina kunder, vare sig de tillhört föreningen eller icke, pristillägg, rabatt eller annan sådan utdelning i förhållande till gjorda inköp eller försäljningar, må afdrag för dylik utdelning icke äga rum, där ej utdelningen skett i omedelbart samband med köp eller försäljning, hvarpå utdelningen grundats.

2 mom. Däremot *må afdrag ske:*

1:o) vid beräkning af inkomst utaf kapital:

för ränta å upplånadt kapital;

ägande, därest hustru är enligt 8 § 2 mom. särskildt skattskyldig, den af makarna, som haft behållen inkomst af kapital, åtnjuta afdrag äfven för den andre åliggande skuldränta, som icke kunnat täckas af dennes egen inkomst af kapital;

2:o) vid beräkning af inkomst utaf arbete:

a) för det genom fastighetsbevillning beskattade, hyresvärdet motsvarande belopp af fem för hundra af taxeringsvärdet å fastighet, som af ägaren begagnats till utöfvande af sådan verksamhet, hvarom i 9 § 2 mom. *a)* 1:o) och 3:o) sägs;

b) för ränta å lånt rörelsekapital;

c) för omkostnader för bedrifvande af rörelse eller yrke, såsom arrende- eller hyresafgift, underhåll af fastighet och inventarier, aflöning, föda och öfriga kostnader för de i och för rörelsen använda biträden och arbetare samt andra därmed jämförliga utgifter;

d) för kostnader, som varit förenade med utöfning af vetenskap, konst eller handaslöjd;

e) för hvad som anvisats till bestridande af de med erhållna tjänster eller uppdrag förenade särskilda kostnader, såsom resekostnadsersättning, å stat uppförd häst- och båtlega, officerares lönetillägg för tjänstehästar samt furageringsersättning, anslag till skrifmaterialier, kontorshyra och andra expenser, dagaflöning eller traktamente för förrättning å annat ställe än tjänstemans eller i förrättningen deltagande persons vanliga boningsort,

arfvode, dagaflöning eller traktamente för kommendering utom station, fältaflöning under krigstid samt arfvode eller traktamente för riksdag eller revision å annan ort, än där arfvodes- eller traktamentstagaren varit bosatt;

f) för följande med ämbete och tjänst förenade utgifter, nämligen: den afgift tjänsteman, såsom sådan, ålegat utgöra till pensions-, änke- och pupill- eller annan understödskassa, aflöning eller annan ersättning till vikarie eller tjänstebiträde, prästernas i jordeboken upptagna utlagor, i den mån de icke äro eftergifna, ränta och amorteringsbidrag till öfverbyggnadsamorteringsfonden för prästgårdarna i Skåne, samt kostnader för sådana särskildt anbefallda tjänsteresor, för hvilka ersättning icke varit särskildt anvisad.

12 §.

1 mom. Bevillning för inkomst af kapital eller arbete äger icke rum, när den skattskyldiges eller, i fråga om äkta makar, deras sammanräknade årsinkomster understigit 500 kronor.

Hafva dessa inkomster icke uppgått till 1,200 kronor, äro 450 kronor, hafva de uppgått till 1,200 kronor, men icke till 1,800 kronor, äro 300 kronor af inkomsten af kapital och arbete fria från bevillning.

Det belopp, för hvilket bevillning sålunda icke äger rum eller som får från uppskattad inkomst såsom bevillningsfritt afdragas, skall ökas, där den skattskyldige hufvudsakligen försörjer sammanlagdt mer än tre personer eller å ort, där lefnadskostnaderna äro synnerligen höga i jämförelse med förhållandet inom riket i allmänhet, äfvensom där skattskyldigs skatteförmåga eljes på grund af särskilda förhållanden (långvarig sjuklighet, stark skuldsättning, olyckshändelse och dylikt) är väsentligen nedsatt; dock att denna ökning icke må för någon skattskyldig eller, i fråga om äkta makar, för dessa gemensamt öfverstiga 200 kronor.

Befrielse från eller lindring i bevillningen, hvarom här stadgas, får dock icke åtnjutas af enskild skattskyldig för inkomst, som beskattas inom annan kommun än den, där den skattskyldige är mantalsskrifven, eller, om taxeringen afser under nästföregående år afliden persons inkomst, där han då varit mantalsskrifven, samt ej heller af bolag.

Hafva enligt 8 § 2 mom. makar blifvit särskildt taxerade, skall bevillning ändock beräknas efter de för dem båda taxerade belopppen sammanräknade och påföras makarna efter storleken af hvarderas taxerade belopp.

För inkomst, som afliden här i riket mantalsskrifven svensk medborgare i lifstiden åtnjutit, må taxeringsmyndighet kunna medgifva befrielse från bevillning, därest behållningen i boet ej öfverstigit 10,000 kronor samt den aflidne efterlämnat änka, oförsörjda barn eller andra stärbhusdelägare, som varit beroende af honom för sin försörjning.

För bevillning, som påföres för inkomst, hvilken afliden person i lifstiden åtnjutit, svare stärbhus icke med mera än tillgångarna i boet. Är boet skiftadt, svare bodelägare icke för mera än hvad af bevillningen å hans lott belöper och i intet fall med mera, än hans lott i boet utgör.

2 mom. Från utgörande af inkomstbevillning *frikallas:*

a) staten;

b) landsting, hushållningssällskap, städer och andra menigheter: för sådan inkomst, som icke härflutit af rörelse eller yrke;

kyrkor, akademier och vetenskapliga samfund, allmänna undervisningsverk, stipendiefonder, pensionsanstalter, sjuk- och fattigvårdsinrättningar jämte andra fromma stiftelser: för all annan inkomst än den i 9 § 2 mom. *b*) nämnda;

allmänna hypoteksbanken, konungariket Sveriges stadshypotekskassa, allmänna hypotekskassan för Sveriges städer och hypoteksföreningar;

järnkontoret, så länge kontorets vinstmedel användas till allmänt nyttiga ändamål och kontoret icke lämnar utdelning åt sina delägare; samt

sparbanker, som afses i lagen af den 29 juli 1892, äfvensom sådana ränte- och kapitalförsäkringsanstalter, som afse att bereda vinst endast åt insättare;

c) medlem af konungaätten: för af staten anvisadt anslag samt för inkomst af kapital;

d) olönad svensk konsul: för annan inkomst än den, han härifrån åtnjutit;

e) främmande makts härvarande beskickning och konsulat tillhörande person jämte betjäning;

om han icke är svensk medborgare: för all annan inkomst än den, som utgjorts af från Sverige uppburen allmän eller enskild pension eller erhållits genom här idkad rörelse;

om han är svensk medborgare: för den inkomst, han åtnjutit af sin tjänst hos den främmande makten;

f) utlänning eller i utlandet bosatt svensk undersåte, hvilken gifvit eller medverkat vid offentlig föreställning, som afses i förordningen angående bevillningsafgifter för särskilda förmåner och rättigheter den 23 okto-

ber 1908: för inkomst af föreställning, för hvilken dylik afgift utgjorts eller befrielse från afgift jämlikt förordningens 4 § 10 mom. åtnjutits; samt

g) lappallmogen: för inkomst af renskötsel.

5 Kap.

Beskattningsort m. m.

13 §.

Skattskyldig taxeras för inkomst af kapital och arbete:

a) patronus ecclesiæ: för inkomst af tionde eller ersättning därför: där inkomsten utgått;

b) den, som drifver bankrörelse: för inkomst däraf: där rörelsen genom hufvud-, afdelnings- eller kommissionskontor utöfvats;

den, som idkar järnvägsdrift: för inkomst däraf: där hufvudkontor och stationer varit belägna;

den, som idkar kanaldrift: för inkomst däraf: vid hufvudkontoret samt å hvarje ort, som af kanalanläggningen berörts;

den, som med hjälp af ledning tillhandahåller vatten eller elektrisk energi: för inkomst däraf: där vattenverk eller kraftstation varit förlagda, där kontor funnits samt där vatten eller elektrisk energi förbrukats;

c) bolag: för inkomst af annan rörelse än sådan, hvarom i *b*) stadgas: å den eller de orter, där bolagets rörelse eller någon hufvudsaklig gren däraf på mera självständigt sätt eller i afsevärd omfattning drifvits; men i fall sådana bestämda orter icke förefunnits, äfvensom för inkomst af kapital: där bolaget har sin styrelse;

d) handlande, fabriksägare samt annan yrkes- och näringsidkare: för inkomst af rörelsen eller yrket: å den eller de orter, där rörelse eller yrke eller någon hufvudsaklig gren däraf på mera självständigt sätt eller i afsevärd omfattning idkats; dock skola handlande i de städer, hvilka innefatta flera församlingar, för den handelsrörelse, de därstädes idkat, äfvensom de skattskyldige, hvilkas rörelse eller yrke utöfvats på flera orter, men endast kortare tid på hvarje ort, taxeras inom den församling, där de äro mantalsskrifna;

e) ägare af fartyg, hvaruti flera hafva del: för inkomst af fartyget: där hufvud- eller korrespondentredaren är mantalsskrifven; eller om sådan ej finnes: där fartyget har sin hemort;

f) de under konsistoriernas vård eller annan offentlig förvaltning ställda kassor: för den i 9 § 2 mom. *b*) omförmälda inkomst vid lediga ecklesiastika sysslor: i den ort, där densamma eljest bort beskattas;

g) utrikes boende, här i riket icke mantalsskrifven löntagare: för lön från svenska statsverket: i Stockholms stad och Nikolai församling; samt

h) utrikes boende pensionstagare: för pension från svenska statsverket eller allmän inrättning: där pensionen utbetalats.

För annan inkomst än den här ofvan i denna § omförmälda taxeras skattskyldig: där han är eller bör vara mantalsskrifven; eller då sådan ort ej finnes: där inkomsten hufvudsakligen förvärfvats.

Afliden persons inkomst af sådan beskaffenhet, som i nästföregående stycke afses, taxeras: där den aflidne senast varit eller bort vara mantalsskrifven; eller då sådan ort ej finnes: där inkomsten hufvudsakligen förvärfvats.

14 §.

Utan hinder af bestämmelserna i 10 § äger Konungen att, under förutsättning af ömsesidighet, med annat lands regering ingå öfverenskommelse, hvarigenom medborgare i det andra landet befrias från skattskyldighet här i riket för annan inkomst än inkomst af näring, som han här bedrifvit. Likaledes äger Konungen att med annat lands regering ingå öfverenskommelse om särskilda grunder för fördelningen i skatteafseende mellan Sverige och det andra landet af inkomst af näring, som idkats under sådana förhållanden, att näringsidkaren är för inkomst af näringen skattskyldig inom bägge länderna; skolande i fråga om det inkomstbelopp, som efter sålunda bestämda grunder skall tagas till beskattning i Sverige, gälla hvad här ofvan i denna förordning om beskattningsort är stadgadt.

Öfverenskommelse, som här sägs, skall upphöra att gälla sex månader efter därförut skedd uppsägning.

Särskilda anvisningar till ledning vid taxeringen.

Uppskattning af fast egendoms värde.

1 §.

Värdet af *fast egendom* bestämmes med ledning af:

1:o) jordbruksegendom tillhörande *areal* i åker, äng, skogs- eller betesmark jämte särskilda förmåner, såsom vattenfall, torfmosse, lastageplats, fiske, som ej är i jordebok särskildt upptaget, m. m. äfvensom *utsäde* och *kreatursbesättning* vid egendomen; börande härvid jämväl behörigt afseende fästas vid egendomens läge, de särskilda ägoslagens och skogens beskaffenhet samt beloppet af de grundskatter och öfriga allmänna utskylder, med undantag af bevillningen, hvarmed egendomen är belastad; skolande, då frälseränta förenats med äganderätten till den jord, hvaraf sådan ränta dittills utgått, vid bestämmandet af fastighetens värde detsamma ökas med ett belopp, motsvarande räntans kapitalvärde beräknadt efter 5 procent;

2:o) egendomens vid verkställd *värdering* för erhållande af lån från *hypoteksinrättning* antagna värde, såvida sådan värdering skett under näst föregångna fem år och det egendomen därvid åsatta värdet sedermera icke blifvit i väsentlig mån förändradt;

3:o) den för sådan, under loppet af nästföregångna fem år försåld egendom senast betingade *köpeskilling*, såvida icke därunder inbegripits godtgörelse för inventarier eller växande gröda, eller köpet afslutats mellan nära anhöriga, eller vid försäljningen förbehåll gjorts om undantagsförmåner, eller därvid förekommit andra särskilda omständigheter, som skäligen anses hafva inverkat på köpeskillingens bestämmande utöfver eller under egendomens verkliga värde; börande vid bestämmande af detta värde af-

seende icke fästas å beskaffenheten af sådana byggnader, som på egendomens afkastning icke hafva något egentligt inflytande, likasom värdet af kreatur, redskap och andra inventarier eller förlag vid jordbruksfastighet icke heller må vid fastighetsvärdets bestämmande tagas i beräkning;

4:o) årliga *hyres-* eller *arrendesumman* för uthyrd eller bortarrenderad egendom, såvida icke särskilda förmåner eller åligganden blifvit därunder inbegripna, såsom rättighet till inventariers begagnande, arbetsbiträde från annan egendom och skogsfång utöfver husbehof m. m., eller skyldighet att uppodla, reparera och uppföra byggnader eller utföra andra arbeten å den arrenderade egendomen samt inom kort tid densamma afträda, eller såvida icke, efter hvad vid jämförelse mellan denna och närbelägna egendomar af lika storlek och beskaffenhet sig visar, hyres- eller arrendebeloppet blifvit bestämdt med afseende å släkt- eller andra kända förhållanden mellan ägaren och hyresmannen eller arrendatorn;

5:o) *brandförsäkringsvärdet* å de i stad och på dess område eller i köping och därmed jämförlig ort befintliga egendomars åbyggnad samt å bruks-, kvarn- och fabriksbyggnader på landet äfvensom å andra där uppförda hus och byggnader, hvilka icke begagnas för jordbruket och dess binäringar tillhörande rörelse, samt å sådan åbyggnad på särskilda lustställen och därmed jämförliga mindre lägenheter, som utgör dessas egentliga värde, såvida icke brandförsäkringsvärdet skulle understiga det belopp, som på grund af andra omständigheter kan anses motsvara de brandförsäkrade husens och byggnadernas verkliga värde;

6:o) *läget* och *arealen* af hvar och en i stad, köping eller därmed jämförlig ort belägen egendom med därtill hörande särskilda förmåner.

Då taxering af fast egendom ej kan verkställas enligt här ofvan upptagna grunder, bör egendomens värde upptagas till det belopp, som motsvarar uppskattningsvärdet å andra i närheten belägna jämförliga egendomar, på hvilka dessa grunder kunnat tillämpas; åliggande det vederbörande taxeringsmän att vid taxeringen tillämpa den eller dem af här ofvan angifna taxeringsgrunder, som anses bäst leda till egendomens uppskattning till dess verkliga värde.

Då fast egendom, som under sistförflutna fem år blifvit såld eller undergått ofvan omförmälda värdering, uppskattas högre eller lägre än den senast betingade köpeskillingen eller den godkända värderingssumman, så ock då förändring göres i det senast fastställda taxeringsvärdet, böra de särskilda skäl, hvilka därtill föranledt, i taxeringshandlingarna eller nämndens protokoll antecknas. Åbyggnader å stadsegendom samt öfriga i femte

punkten här ofvan uppräknade hus och byggnader få ej, utan på enahanda sätt tillkännagifven särskild anledning, upptagas till lägre värde än det, för hvilket samma byggnader äro hos allmän brandförsäkringsinrättning emot brandskada försäkrade, ej heller till lägre värde än det, som motsvarar den behållna hyresafkastningen, kapitaliserad efter fem procent.

I de fall, då uti fast egendoms uppskattningsvärde ingå både jordbruksfastighet och sådana byggnader eller inrättningar, hvilka icke begagnas för jordbruket och dess binäringar tillhörande rörelse, skall hela det uppskattade fastighetsvärdet fördelas så, att särskildt utsättes värdet af själfva jordbruksfastigheten med de egendomen tillhörande, för jordbruket och dess ändamål afsedda bostads- och andra byggnader, samt särskildt värdet af alla öfriga byggnader och inrättningar, för hvilka bevillning anses böra utgöras.

2 §.

De år 1910 fastställda taxeringsvärdena å fast egendom skola gälla under åren 1911 och 1912, hvarefter allmän uppskattning af fast egendom enligt de i bevillningsförordningen och dessa anvisningar föreskrifna grunder skall verkställas år 1913 och sedermera hvart femte år, från nämnda år räknadt.

Har under tiden till år 1913 eller sedermera under tiden mellan två på hvarandra följande allmänna fastighetstaxeringar brandförsäkringsvärdet å byggnader i stad och på dess område eller å öfriga i 1 § 5 mom. af dessa anvisningar uppräknade hus och byggnader blifvit ökadt eller minskadt, eller fast egendoms värde antingen genom ny- eller tillbyggnader, nya fabriksanläggningar eller andra inrättningar blifvit i betydligare mån förhöjdt eller genom inträffad eldsvåda, vattenflöde eller af annan dylik anledning märkligen förminskats i förhållande till dess uppskattade värde, då bör detta värde jämkas efter de förändringar, egendomen undergått.

Det taxeringsvärde, som blifvit fast egendom åsatt under åren 1911 och 1912 eller under tiden mellan två på hvarandra följande allmänna fastighetstaxeringar, bör vid först därefter inträffande sådan taxering å nyo pröfvas.

Uppgår fast egendoms värde icke till 100 kronor, skall detsamma införas endast i den för anteckningar afsedda kolumn i taxeringslängden. Likaså skall endast i nämnda kolumn införas värdet å sådan lägenhet eller byggnad, för hvilka, jämlikt 5 § *d)* bevillningsförordningen, fastighetsbevillning icke erlägges.

Uppskattning af inkomst af rörelse m. m.

3 §.

Med afseende å hvad i 13 § *b*) af förordningen angående bevillning af fast egendom samt af inkomst stadgas angående ort, där inkomst af *bankrörelse* skall beskattas, iakttages, att, då rörelsen drifvits vid flera kontor, alla omkostnader och förluster under räkenskapsåret af sådan beskaffenhet, att vid beskattning afdrag därför äger rum, påföras rörelsen i dess helhet, hvarefter beräkningen af den del af beskattningsbara inkomsten, som belöper å hvarje särskildt kontor, sker på följande sätt. De bolopp, som enligt kontorets månadsrapporter vid hvarje månads slut balanserats å kontorets in- och utlåningsräkningar, sammanläggas och summan delas med månadernas antal, hvarefter den sålunda erhållna kvoten anses utvisa medelbeloppet af kontorets in- och utlåning för året. Efter det förhållande, hvari denna in- och utlåning står till den på enahanda sätt bestämda, sammanlagda in- och utlåningssumman för alla kontoren, uträknas den del af beskattningsbara inkomsten, som bör taxeras i den ort, där kontoret är beläget. Utelöpande postremissväxlar inräknas icke i in- och utlåningsrörelsen.

Vidommande inkomst af *järnvägsdrift* iakttages först, att därunder ej inräknas skattskyldigs inkomst af sådan rörelse, som icke direkt sammanhör med själfva järnvägsdriften, t. ex. rederirörelse, ej heller sådan inkomst, hvilken är genom fastighetsbevillning beskattad, såsom arrenden, hyror och dylikt.

Inkomsten af *järnvägsdriften* fördelas till beskattning på följande sätt.

Fem procent af inkomsten taxeras i den ort, där nästföregående år hufvudkontoret var beläget. Återstoden fördelas mellan järnvägens stationer efter deras *trafikvärde*. En stations trafikvärde skall beräknas lika med halfva summan af järnvägens bruttoinkomst af stationens afsända och anlända godstrafik (ilgods, styckegods och vagnslastgods), ökad med järnvägens bruttoinkomst af vid stationen försålda personbiljetter. Gods, som i samtrafik eller i transitotrafik inkommit från främmande bana, räknas såsom afsändt från öfvergångsstationen; likaså räknas till annan bana utgående gods såsom anländt till öfvergångsstationen. Såsom järnvägens station räknas härvid äfven af densamma använd, annan järnväg tillhörig station. Den del af järnvägens beskattningsbara inkomst af järnvägsdriften, som enligt denna beräkning belöper på en station, taxeras i den kommun,

där stationen är belägen. Tillhör stationsområdet flere kommuner, taxeras den beskattningsbara inkomsten af stationen till lika delar i dessa kommuner.

Har skattskyldig, som idkat järnvägsdrift, för egen räkning trafikerat främmande bana, skall för taxeringen resultatet af rörelsen å hvardera banan för sig fastställas. För detta ändamål beräknas först den behållna inkomsten af rörelsen i dess helhet, med tillägg af skatter och öfriga utgiftsposter, för hvilka afdrag författningsenligt icke äger rum, men dock utan afdrag vare sig för ränta å gäld eller för ersättning, som i någon form skolat utbetalas för nyttjande af den främmande järnvägen. Det på detta sätt bestämda totala driftöfverskottet fördelas därefter mellan de trafikerade banorna efter det sammanlagda trafikvärdet af hvardera banans stationer; stationernas trafikvärden beräknas därvid, såsom om banorna utgjorde en enda järnväg, dock att för station, som tillhört båda banorna, stationens uträknade trafikvärde uppdelas i två trafikvärden, allt efter som stationens trafik hänfört sig till den ena eller den andra banan. Från den del af driftöfverskottet, som enligt denna beräkningsgrund kommer på den främmande järnvägen, afdrages den ersättning, som skolat utbetalas för nyttjandet af den främmande järnvägen, jämta ränta, som kan anses belasta driften å densamma; återstoden, som utgör den skattskyldiges beskattningsbara inkomst af den främmande banan, skall, sedan fem procent tillgodoräknats den ort, där hufvudkontoret varit beläget, fördelas till beskattning mellan den främmande banans stationer i förhållande till deras förut bestämda trafikvärde. Från den del af driftöfverskottet, som faller på den skattskyldiges egen järnväg, göres afdrag för ränta å gäld, som belastar denna järnväg, hvarefter återstoden, sedan jämväl däraf fem procent tillgodoförts den ort, där hufvudkontoret varit beläget, fördelas till beskattning mellan samma järvägs stationer efter deras trafikvärde. Den beskattningsbara inkomst, ägaren af den främmande järnvägen har af densamma, skall likaledes, sedan fem procent af inkomsten tillgodoräknats den ort, där ägaren haft kontor för järnvägen, fördelas mellan stationerna å denna järnväg efter deras trafikvärden.

På liknande sätt förfares, om den skattskyldige trafikerat flera främmande banor.

I fråga om skattskyldigs inkomst af *kanaldrift* iakttages, att därunder ej inräknas inkomst af fastighet, för hvilken skattskyldig erlagt fastighetsbevillning, ej heller inkomst af rörelse, som icke direkt sammanhör med kanalrörelsen, såsom t. ex. rederirörelse. Den beskattningsbara inkomsten

fördelas till beskattning mellan den kommun, där nästföregående år hufvudkontoret var beläget och som tillgodoräknas fem procent af inkomsten, samt de kommuner, som af kanalanläggningen berörts, i förhållande till vissa för dessa kommuner bestämda *fördelningstal*. Dessa fördelningstal, som efter den skattskyldiges hörande fastställas af Kungl. Maj:ts befallningshafvande att lända till efterrättelse, till dess annorlunda förordnas, erhållas genom att till kilometertalet af kanalens längd inom hvarje kommun lägga antalet slussar inom kommunen. Kanallängden, hvartill endast hänföras sträckor, som först genom kanalföretaget gjorts segelbara, räknas i kilometer och tiondedelar däraf, hvarvid bråkdel, som ej uppgår till full tiondedel bortfaller. Utgör kanalanläggning på någon sträcka gräns mellan två kommuner, uppdelas fördelningstalet för denna sträcka lika på hvardera kommunen.

Vid taxering af företag, som afser att med hjälp af *ledning* tillhandahålla *vatten eller elektrisk energi,* skall hälften af den beskattningsbara inkomsten upptagas i den kommun, där vattnet eller den elektriska energien förbrukats, eller, då förbrukningen ägt rum inom olika kommuner, fördelas dem emellan i förhållande till bruttoinkomsten däraf inom hvarje särskild kommun. Den andra hälften taxeras i den kommun, där vattenverk eller kraftstation samt kontor varit förlagda, och fördelas, om vattenverk eller kraftstation samt kontor legat å olika orter, till beskattning emellan dessa orter efter den grund, som taxeringsmännen finna skälig.

4 §.

Utlänning, som efter därtill enligt särskild författning förvärfvad rätt reser omkring i landet och för egen eller annans räkning bjuder ut till försäljning eller försäljer af honom medförda eller eljest i riket befintliga varor, skall erlägga bevillning i enlighet med de i 8—13 §§ af bevillningsförordningen bestämda grunder; skolande hvad sålunda är vordet stadgadt äga tillämpning äfven i det fall, att utlänning medför utländska varor, som förut blifvit under en eller annan form rekvirerade.

5 §.

Hvar och en skattskyldig bör för sin inkomst genom handel, handtverk eller annan näring taxeras till bevillning efter inkomstens verkliga belopp, antingen den näring, hvarigenom inkomsten erhålles, idkas för den skattskyldiges egen räkning eller af honom bedrifves såsom kommissionär

eller innehafvare af annan persons yrkesrätt; och då den vid bevillningstaxeringen för ett eller annat yrke påförda beskattning icke medför eljest saknad rättighet för den skattskyldige till utöfvandet af detta yrke, så äro taxeringsmännen icke pliktiga att undersöka och pröfva behörigheten till detsammas idkande.

6 §.

Såsom inkomst af arrende af kronoegendom taxeras ett belopp, motsvarande sex procent af det egendomens taxeringsvärde, som fastställes under det löpande året.

Uppskattning af inkomst utaf allmän eller enskild tjänst eller särskildt uppdrag.

7 §.

I allmänhet bör vid bevillningstaxeringen hvarje löntagares inkomst, så vidt den utgöres af bestämd lön eller visst antingen i penningar eller spannmål och andra naturapersedlar utsatt belopp, upptagas på grund af därå erhållen officiell eller behörigen styrkt uppgift, hvarvid lön och annan inkomst, som utgår i spannmål eller persedlar, upptages med det kontanta belopp, den efter ortens medelpris utgör.

Värdet af bostadsförmån beräknas med ledning af i orten gällande hyrespris eller i saknad af tillfälle till sådan jämförelse efter annan grund, som taxeringsmännen finna tillämplig. I de fall, då ämbets- och tjänsteman, såsom boställshafvare, erlagt fastighetsbevillning för boställe, skall han icke taxeras till inkomstbevillning för sin förmån af fri bostad på samma ställe.

Allmänna föreskrifter.

8 §.

Huruvida skattskyldigs tillfälliga årsförlust (t. ex. genom kreatursjukdom, skeppsbrott, varulagers förstöring och dylikt) bör betraktas såsom minskning i årets inkomst eller såsom kapitalförlust, pröfve taxeringsmyndigheterna efter rörelsens och förlustens storlek och beskaffenhet.

9 §.

Enär aktiebolag eller solidariskt bankbolag skall erlägga bevillning både för ränteinkomsten af hela det i bolaget nedlagda kapitalet och för

den vinst, som rörelsen därutöfver lämnat, så böra de enskilda delägarne icke taxeras för inkomst från samma bolag.

10 §.

Vid tillämpning af 12 § 1 mom. i bevillningsförordningen, angående befrielse från eller lindring i bevillning för inkomst af kapital eller arbete, skall den skattskyldiges eller, i fråga om äkta makar, deras behållna afkomst nästföregående år såväl af vederbörande då tillhörig fast egendom som ock af sådan särskildt beskattad rörelse, som drifvits i bolag eller idkats å annan ort än den, där den skattskyldige är mantalsskrifven, tagas i beräkning vid bestämmandet af de sammanräknade årsinkomsterna, hvarvid i fråga om fast egendom iakttages, att inkomst af jordbruksfastighet beräknas till 6 procent och inkomst af annan fastighet till 5 procent af taxeringsvärdet. Om sålunda skattskyldig finnes i sin mantalsskrifningsort hafva haft t. ex. 450 kronors inkomst af kapital eller arbete samt tillika ägt stadsfastighet taxerad till 2,000 kronor och hvilken alltså bör upptagas till 100 kronors afkomst, så att hans sammanräknade årsinkomst uppgått till 550 kronor, får enligt föreskriften i andra stycket af det ifrågavarande momentet, jämfördt med hvad ofvan sagts, sådan skattskyldig tillgodonjuta bevillningsfrihet för ett belopp af 450 kronor och kommer således i det förutsatta fallet icke att erlägga någon bevillning för inkomst, hvaremot den skattskyldige, som jämte 450 kronors inkomst af kapital tillika åtnjutit exempelvis 2,000 kronors inkomst af aktier, skall erlägga full bevillning för de 450 kronorna. Har gift man haft 1,100 kronors inkomst af kapital eller arbete och därjämte ägt jordbruksfastighet till ett taxeringsvärde af 5,000 kronor med 300 kronors däraf beräknad afkomst, samt har hans hustru tillika haft 400 kronors inkomst af aktier, hvilken inkomst varit från mannens förvaltning rättsligen undantagen, i följd hvaraf makarna i sammanräknade årsinkomster åtnjutit tillhopa 1,800 kronor, kommer bevillning att, utan medgifvande af något afdrag, mannen påföras för hans först berörda inkomst af 1,100 kronor. Har mannen haft 1,500 kronors inkomst af kapital eller arbete och hustrun 400 kronors inkomst af tjänst, så att deras sammanlagda inkomst utgjort 1,900 kronor, skall hvardera taxeras för hela sin inkomst och därför erlägga bevillning utan afdrag.

Till KONUNGEN.

Genom särskilda nådiga remisser den 18 september samt den 23 och den 29 oktober 1909 har Eders Kungl. Maj:t anbefallt Kammmarrätten att afgifva underdåniga utlåtanden i anledning af inom Eders Kungl. Maj:ts finans-

departement af tillkallade sakkunnige utarbetade förslag till förordningar dels om taxeringsmyndigheter och förfarandet vid taxering, dels om inkomst- och förmögenhetsskatt dels ock angående bevillning af fast egendom samt af inkomst; och hafva härjämte till Kammarrätten öfverlämnats från Öfverståthållarämbetet och Eders Kungl. Maj:ts befallningshafvande i länen infordrade underdåniga yttranden öfver förslaget till förordning om taxeringsmyndigheter och förfarandet vid taxering, hvarefter slutligen med remiss den 4 januari 1910 till Kammarrätten öfverlämnats ett inom finansdepartementet kompletteradt förslag till 17, 18, 19 och 20 §§ i förordningen om inkomst- och förmögenhetsskatt.

I anledning häraf får Kammarrätten, som till besvarande i ett sammanhang upptagit samtliga tre omförmälda remisser och därvid äfven tagit i öfvervägande Öfverståthållarämbetets och Eders Kungl. Maj:ts befallningshafvandes berörda yttranden, härmed i underdånighet anföra följande.

Den granskning, Kammarrätten ägnat de föreliggande förslagen, har i betydande grad försvårats däraf, att dessa icke åtföljts af någon motivering, en brist, som endast delvis kunnat ersättas af de upplysningar, Kammarrätten under hand fått mottaga. Det torde under sådana förhållanden finnas förklarligt, om granskningen icke blifvit uttömmande och om densamma måhända i en eller annan del kommit att grundas på förutsättningar, som icke varit riktiga.

De viktigaste af de förändringar, som innefattas i de remitterade förslagen, synas vara följande:

1) I en gemensam författning sammanföras samtliga de bestämmelser om taxeringsmyndigheter och förfarandet vid taxering, som för närvarande hafva sin plats dels i bevillningsförordningen och dels i inkomstskatteförordningen.

2) Den på taxering grundade direkta skatten till staten är afsedd att i det väsentliga uttagas genom en inkomstskatt jämte en därmed sammanförd skatt å förmögenhet, hvilken göres till föremål för beskattning oberoende af den afkastning densamma lämnat, medan den nuvarande bevillningen skulle komma att kvarstå hufvudsakligen i ändamål att utgöra grundval för uttaxering af skatt till kommunerna.

3) Inkomst af fast egendom upptages vid taxering till inkomstskatt till sitt verkliga, ej till något med ledning af taxeringsvärdet beräknadt belopp.

4) Aktiebolag och solidariska bankbolag taxeras enligt särskilda grunder, därvid progression beräknas icke efter inkomstens belopp i och för sig utan efter dess förhållande till bolagets kapital.

Innan Kammarrätten öfvergår till granskningen af de särskilda paragraferna i de föreslagna förordningarna, vill Kammarrätten beträffande de nu angifna förändringarna anföra följande.

Särskild förordning om taxeringsmyndigheter och förfarandet vid taxering.

Bestämmelser angående taxeringsmyndigheternas sammansättning, befogenhet och åligganden, om uppgifter till ledning vid taxering samt om besvär i taxeringsmål innefattas i gällande bevillningsförordning 13—63 §§. Därjämte innehåller inkomstskatteförordningen dels i 19—34 §§ föreskrifter om taxeringsmyndigheter och om uppgifter till ledning vid taxering dels i 36 § en hänvisning till bevillningsförordningens stadganden om, bland annat, taxeringsnämnds och pröfningsnämnds befogenhet och åligganden, ordförandes i taxeringsnämnd, ledamots af taxerings- och pröfningsnämnd, kronoombuds samt taxeringsmyndighet eljest biträdande och öfriga vid taxering behjälpliga personers skyldigheter jämte föreskrift att dessa stadganden samt hvad i bevillningsförordningen eljest angående taxeringsnämnderna och pröfningsnämnderna eller såsom allmänna föreskrifter stadgas skall, med iakttagande af i inkomstskatteförordningen meddelade särskilda bestämmelser, i tillämpliga delar gälla jämväl vid taxering enligt inkomstskatteförordningen.

Fördelarna af att enhetliga bestämmeler i dessa afseenden genomföras synas Kammarrätten ligga i öppen dag och hafva äfven framhållits såväl af Kammarrätten i förut afgifna underdåniga utlåtanden som ock af åtskilliga bland Konungens befallningshafvande i deras utlåtanden öfver det nu remitterade förslaget till förordning om taxeringsmyndigheter och förfarandet vid taxering. Särskildt den omständigheten, att deklarationerna skulle erhålla samma betydelse för bevillningstaxeringen som för taxering till inkomst- och förmögenhetsskatt samt att försummelse af deklarationsskyldigheten skulle med afseende å båda taxeringarna medföra samma processuella påföljder, synes vara ägnad att befordra en för de skattskyldiga såväl som för taxeringsmyndigheterna önskvärd klarhet och följdriktighet i lagstiftningen och att bereda nämnda myndigheter lättnad vid dess tillämpning. Till ifrågavarande i formellt afseende viktiga förändring af gällande lagstiftning får Kammarrätten sålunda uttala sin obetingade anslutning.

Direkt statsskatt uttages väsentligen genom inkomst- och förmögenhetsbeskattning. Bevillningen minskas.

Den måhända största af de svårigheter, som mött för bevillningens ersättande med någon modernare form af direkt skatt till staten, har berott därpå, att det kommunala beskattningssystemet varit grundadt på bevillningstaxeringen, hvilken följaktligen icke kunnat afskaffas, utan att därförinnan ett på nya grunder fotadt system för den kommunala beskattningen kommit till stånd. Med afseende härå har äfven i de nu föreliggande förslagen bevillningstaxeringen bibehållits. Bevillningen har emellertid till beloppet reducerats till en tiondedel af det hittillsvarande normala beloppet, hvarigenom dess betydelse för statens budget så väsentligt reducerats, att från denna

synpunkt något hinder för dess fullständiga afskaffande icke vidare torde behöfva möta. Härigenom har ock möjlighet yppats att gifva inkomstskatten en mera framskjuten plats, så att den på taxering beroende direkta skatten till staten enligt förslaget skulle komma att i stort sedt utgå i form af en inkomstskatt, hvilken i sammanhang härmed utvecklats och fullständigats medelst en förmögenhetsskatt, afsedd att beräknas och uttagas gemensamt med inkomstskatten i form af en s. k. inkomst- och förmögenhetsskatt.

Genom att på föreslaget sätt minska bevillningens statsfinansiella betydelse och ersätta densamma med en utvidgad inkomstbeskattning och en i sammanhang därmed utgående skatt å förmögenhet synes en lämplig öfvergång kunna vinnas till förverkligandet af det gamla önskemålet om den kommunala beskattningens frigörande från beroendet af den allmänna bevillningen.

Angående den nya princip inom vår skattelagstiftning, som en förmögenhetsbeskattning skulle innebära, har Kammarrätten vid föregående tillfällen och senast i utlåtande öfver det år 1904 inom finansdepartementet utarbetade förslaget till förordning om skatt af inkomst och förmögenhet yttrat sig; och anförde Kammarrätten härom i berörda utlåtande, bland annat, följande.

»Det har vid skattefrågornas behandling i vårt land under de senare årtiondena upprepade gånger framhållits, att inkomst af fast eller löst kapital, s. k. fonderad inkomst, borde anses hafva större skattekraft än annan inkomst eller inkomst af arbete och att lämpligaste sättet att träffa denna större skattekraft vore införandet af en förmögenhetsskatt.

»Väl är det sannt, att inkomst af fast eller löst kapital till sin säkerhet är beroende af det sätt, hvarpå kapitalet är placeradt, och till sin storlek af allmänna konjunkturer, likasom att, där skattskyldig är uteslutande hänvisad att lefva på inkomsten af ett mindre kapital, hans skattekraft mången gång icke är större än dens, som har motsvarande inkomst af fast anställning, af rörelse eller yrke eller eljes, men i regel torde riktigheten af principen om fonderad inkomsts större skatteförmåga icke kunna jäfvas.

»I sitt den 30 december 1902 afgifna underdåniga utlåtande öfver kommunalskattekommitténs förslag framhöll också Kammarrätten önskligheten däraf, att vid en definitiv skattereform frågan om skärpt beskattning af fonderad inkomst kunde vinna sin lösning, samt uttalade, att härvid systemet af en kompletterande förmögenhetsskatt skulle verka mest utjämnande och sålunda befinnas i högre grad än öfriga ifrågasatta utvägar ägnadt att främja en rättvis skattefördelning.

»Huruvida redan nu, då fråga icke är om en mera definitiv skattereform och då den allmänna bevillningen lämnas oförändrad, en förmögen-

hetsskatt bör hos oss införas, torde böra göras beroende af frågan om statens skattebehof kräfver en dylik skatt; och Kammarrätten anser sig här böra slutligen allenast anföra, att den nu föreslagna förmögenhetsskatten synes vara skäligen moderat anlagd.»

I anslutning till den uppfattning, som sålunda år 1904 af Kammarrätten uttalats, och då i det nu föreliggande förslaget införandet af förmögenhetsbeskattning är förbundet med en högst väsentlig inskränkning af den allmänna bevillningens betydelse för statens skatteväsende, har Kammarrätten icke heller nu från principiell synpunkt något att invända mot att en beskattning af förmögenhet kommer till stånd.

Genom den föreslagna kombinationen af inkomstskatten och förmögenhetsskatten skulle den senares belopp i hvarje särskildt fall blifva beroende ej allenast af förmögenhetens utan äfven af den taxerade årsinkomstens storlek. Till inkomstens belopp skall nämligen enligt förslaget läggas en tredjedel af förmögenhetens till fem procent beräknade afkastning eller således en sextiondedel af den uppskattade förmögenheten. På det »taxerade belopp», som genom denna summering erhålles, tillämpas härefter den i 18 § af förslaget till förordning om inkomst- och förmögenhetsskatt innefattade progressionsskalan, enligt hvilken inkomst- och förmögenhetsskatten kan utgå med högst fem procent af det taxerade beloppet. Förmögenhetsskattens maximum blifver enligt detta beräkningssätt $\frac{5}{6{,}000}$ eller 0,0833 procent af förmögenhetens uppskattade belopp, men detta maximum uppnås först då det taxerade beloppet — vare sig detta är beroende på såväl inkomst- som förmögenhetstaxering eller endast på förmögenhetstaxering — uppgår till 104,500 kronor. Om exempelvis af ett taxeradt belopp af 125,000 kronor 123,000 kronor motsvara uppskattad inkomst och 2,000 kronor äro beroende på förmögenhetstaxering, kommer förmögenheten, hvilken i detta fall uppgått till 120,000 kronor, att beskattas med 0,0833 procent af sitt kapitalbelopp eller 100 kronor. Men en lika stor förmögenhet, hvilken äges af en person med 10,000 kronors inkomst, blifver väsentligt lindrigare beskattad. Då den, som äger nämnda inkomst och hvars taxerade belopp till följd af en förmögenhetstaxering å 120,000 kronor höjes med 2,000 kronor öfver inkomstens belopp och sålunda stiger till 12,000 kronor, har att erlägga i inkomst- och förmögenhetsskatt 335 kronor, blifver i detta fall förmögenhetsskatten enligt ofvan angifna beräkningsgrund 55 kronor 83 öre eller 0,046 procent af förmögenhetens kapitalbelopp. Och om ägaren af nyssnämnda förmögenhet icke haft någon som helst beskattningsbar inkomst och hans taxerade belopp följaktligen uppgår till endast

2,000 kronor, kommer inkomstskatten att uppgå till 24 kronor eller 0,02 procent af förmögenheten.

Någon oskäligt hög beskattning af förmögenheten synes den nu uppgjorda skatteskalan icke i och för sig innebära; och då förmögenhetsbeskattningens ofvan antydda beroende af ägarens inkomstförhållanden kan antagas i flertalet fall medföra en väl funnen anpassning af förmögenhetsskattens belopp efter skatteförmågan, anser sig Kammarrätten böra lämna de föreslagna grunderna för förmögenhetsskattens utgående utan erinran.

På sätt kammarrätten i sitt yttrande öfver 1904 års förslag erinrade, beskattas redan nu förmögenhet — utom genom fastighetsbevillning i vissa fall — i ganska afsevärd mån genom stämpelafgift å bouppteckningar. Om den, som enligt de föreslagna bestämmelserna skall för ett visst år taxeras till förmögenhetsskatt, under samma år aflider, skulle hans förmögenhet således drabbas af två omedelbart efter hvarandra utgående skatter till staten. Det synes med afseende härå kunna ifrågasättas, huruvida icke afkortning borde medgifvas af förmögenhetsskatt, som påförts här i riket mantalsskrifven skattskyldig det år, under hvilket han aflidit, eller annan motsvarande lindring beredas hans stärbhusdelägare, hvilka ju äro de, som få vidkännas hithörande skattebördor.

Till de i förslaget upptagna närmare bestämmelserna angående förmögenhetsskatten återkommer Kammarrätten här nedan.

Taxering af inkomst af fast egendom.

Att den verkliga inkomsten af fast egendom och icke en i visst förhållande till taxeringsvärdet beräknad inkomst bör ligga till grund för inkomstskatten, är af Kammarrätten i föregående utlåtanden framhållet. De hittills i detta afseende gällande bestämmelserna äro också alltför stridande mot inkomstbeskattningens grundprinciper för att kunna bibehållas, då, såsom ofvan framhållits, inkomstskatten nu är afsedd att vid den direkta statsbeskattningen intaga en väsentligt mera framskjuten plats än förut varit fallet. Också har det nu föreliggande förslaget till förordning om inkomst- och förmögenhetsskatt, likasom 1904 års förslag till förordning om sådan skatt, äfven med afseende å beskattningen af inkomst af fast egendom tillämpat den för taxering af inkomst af kapital och af arbete stadgade regeln, att såsom inkomst skola, med undantag och efter afdrag, som i förordningen stadgas, taxeras skattskyldigs samfällda årsintäkter i penningar eller penningars värde.

Det sätt, hvarpå denna grundsats enligt förslaget skulle komma att tillämpas, framgår af 7 § mom. 1:o i ofvannämnda förslag till förordning samt punkten 1:o af de vid samma förslag fogade »särskilda anvisningar till ledning vid taxeringen», till hvilka Kammarrätten här nedan återkommer. Enligt 3 § i förslaget till förordning om taxeringsmyndigheter och förfarandet vid

taxering skall i deklaration uppgifvas äfven den inkomst deklaranten nästföregående år haft af fast egendom, som han ägt eller brukat. Att detta i många fall, särskildt för den mindre jordbrukaren, kommer att möta betydande svårigheter, ligger i sakens natur och bestyrkes ytterligare af de vidlyftiga och tämligen invecklade »anvisningarna» i fråga om beräkningssättet med afseende å inkomst af fast egendom. För att åtminstone i de mest trängande fallen undanröja dessa olägenheter har emellertid i 4 § af förslaget till förordning om taxeringsmyndigheter och förfarandet vid taxering medgifvits, att skattskyldig, som nästföregående år brukat jordbruksfastighet inom riket med taxeringsvärde, ej öfverstigande 25,000 kronor, må — därest svårighet för honom möter att i enlighet med det vanliga deklarationsformuläret uppgifva inkomsten af den fasta egendomen — i stället till ledning vid taxeringen af nämnda inkomst afgifva särskild deklaration enligt därför afsedt formulär, hvartill ett utkast varit Kammarrätten delgifvet och hvilket torde komma att innefatta anvisningar till uppgifter rörande åtskilliga faktiska omständigheter, som anses ägnade att utgöra mätare för egendomens värde och afkastningsförmåga. I hvad mån härigenom skall kunna rådas bot för de antydda svårigheterna, lärer blifva väsentligen beroende af den lämpliga affattningen af omförmälda särskilda deklarationsformulär.

I sitt förut omförmälda utlåtande öfver 1904 års förslag till förordning om skatt af inkomst och förmögenhet framhöll Kammarrätten, att lösningen af frågan om beskattning af skogs afkastning företedde större svårigheter än som i regel förekomme vid taxering af annan inkomst af jordbruksfastighet. Detta berodde däraf, att i allmänhet den egentliga skogen å en fastighet afverkades endast med flera årtiondens mellanrum, under det att skörden af jordens alster i öfrigt företoges årligen. Kostnaderna för jordens skötsel i det egentliga jordbruket utginge ock årligen samt kunde lätt beräknas och afdragas från hvad årets skörd inbringade, då däremot kostnader, som kunde förekomma i skogsbruket, såsom för plantering, gallring af skog och utdikning, allenast vore då och då utgående samt icke gärna läte sig beräknas för hvarje skogsafverkning. Endast där på grund af uppgjord skogshushållningsplan eller eljest från en skogsfastighet årligen uttoges blott hvad med skogens bestånd vore förenligt, kunde för beskattning af inkomst från skogshandtering analogivis tillämpas samma regler som för taxering af den egentliga jordbrukshandteringen. I allmänhet däremot lämnade ett skogsområde under skogens uppväxttid icke någon nämnvärd vinst men gåfve däremot sedan på en gång en betydande inkomst. Under hela uppväxttiden hade emellertid, enligt nu gällande bevillningslagstiftning, fastighetsbevillning skolat utgå efter skogsfastighetens värde.

Nu gällande skattelagstiftning, enligt hvilken bevillning för inkomst af

skogsbruk inbegripes i den allmänna fastighetsbevillningen och någon särskild inkomstskatt utöfver den, som utgår i förhållande till fastighetens taxeringsvärde, ej heller uttages för ifrågavarande inkomst, lämnar i själfva verket den af Kammarrätten sålunda antydda särskilda naturen af skogsinkomst obeaktad, utan att ens göra något försök till frågans rationella lösning. Ett sådant försök föreligger däremot i det nu till Kammarrätten remitterade förslaget till förordning om inkomst- och förmögenhetsskatt, däri inkomst af skogsbruk här i riket, likasom öfrig inkomst af fast egendom, förklaras skola vid inkomsttaxeringen upptagas till det belopp, hvartill inkomsten, efter stadgade afdrag, näst föregående år uppgått, hvarjämte i de vid författningsförslaget fogade särskilda anvisningarna, punkten 1:o mom. III, regler gifvas angående inkomstens och afdragens beräkning.

Beträffande grunderna för dylik beräkning hade i 1904 års förut omförmälda förslag hemställts, att köpeskilling för upplåtelse af afverkningsrätt till skog, likasom ock hvad som influtit genom försäljning af skogseffekter, skulle vid inkomstskattetaxeringen upptagas såsom inkomst af fast egendom samt att afdrag finge ske för alla omkostnader för inkomstens förvärfvande och bibehållande, däribland för utgifterna för fast egendoms brukande och skötsel. I anledning häraf anförde Kammarrätten i sitt nyssberörda utlåtande, bland annat, följande.

Det läte sig, enligt Kammarrättens mening, icke göra att vid inkomstskattetaxeringen upptaga försäljningssumman för virke från egen skog såsom årsinkomst, med afdrag allenast, där säljaren själf afverkade skogen, för kostnaden härför. Endast där skogsförsäljningen icke öfverstege skogens normala afkastning, eller med andra ord icke gjorde intrång på själfva skogskapitalet, läte det försvara sig att utan vidare likställa afkastning af skog med annan årsafkastning af fast egendom. Hade skattskyldig genom afyttring af skog uppenbarligen minskat sitt skogskapital, syntes han, lika litet som andra skattskyldiga i motsvarande fall, för denna minskning böra underkastas inkomstskatt. Dylik skatt torde här, såsom eljest, böra utgå endast om och i den mån uppburen köpesumma öfversköte sådan förmögenhetsminskning. Att uppskatta till hvad del den i särskilda fall borde anses göra detta, torde, om än förenadt med svårighet, icke vara ogörligt. Hade fastigheten, hvarom fråga vore, för ej så lång tid tillbaka förvärfvats genom köp, torde man kunna utgå från köpeskillingen samt låta hvad däraf belöpte på den försålda skogen afdragas från priset för den upplåtna skogen eller det afyttrade virket. Eller ock kunde man i detta, likasom i alla öfriga hithörande fall, lägga fastighetens taxeringsvärde till grund samt uppskatta hvad däraf borde belöpa å den försålda skogen och anse öfverskjutande köpesumman härför såsom inkomst, efter afdrag för kostnader, där sådana ifrågakom-

mit. Vore då fastighetens taxeringsvärde lågt, blefve den beskattningsbara inkomsten så mycket större, men detta torde kunna anses utgöra en skälig kompensation för det förhållandet, att skatt under föregående år utgått efter ett taxeringsvärde, som efter hvad den skedda försäljningen visat varit lågt satt.

De erinringar, Kammarrätten sålunda framställt i anledning af 1904 års förslag, synas hafva beaktats vid utarbetandet af de i anvisningarna vid det nu remitterade förslaget innefattade bestämmelserna om beräkningen af inkomst af skogsbruk. Beträffande dessa bestämmelser anser sig Kammarrätten emellertid böra anföra följande.

Vid formuleringen af reglerna för beräkningen af skogens »ingångsvärde» synes det böra tydligare än som skett utmärkas, att detta värde är af betydelse endast i undantagsfall och sålunda i regel icke behöfver beräknas vare sig af den skattskyldige eller af taxeringsmyndigheterna. Förutsättningarna för att ingångsvärdet skall behöfva fixeras torde nämligen få anses vara *dels* att afverkningen öfverstiger skogens normala årsafkastning *och dels* att genom afverkningen värdet af den skattskyldiges sammanlagda skogstillgång nedbringats under det värde samma tillgång ägt vid den tid, då den kommit i sin nuvarande ägares besittning. Och då ingångsvärdet äger betydelse allenast då afdrag för minskning i detsamma af skattskyldig påyrkas och bevisningsskyldigheten i fråga om värdeminskningens storlek i dessa fall åligger den skattskyldige, torde reglerna för ingångsvärdets beräkning icke komma att för taxeringsmyndigheterna medföra alltför stort besvär.

Det synes kunna ifrågasättas, om ej ingångsvärdet, för att gifva ett exakt uttryck åt det pris, hvari såld skog eller sålda skogsprodukter vid försäljningen stått säljarna, borde beräknas på det sätt, att till den köpeskilling, säljaren vid sitt förvärf af skogen erlagt för densamma, eller det värde, hvartill den eljest vid samma tillfälle bort uppskattas, lades dels af säljaren faktiskt erlagda eller, därest han köpt skogen med egna medel, förlorade räntor under den tid, som förflutit från det han förvärfvat till dess han försålt skogen, dels ock under samma tid å skogen nedlagda kostnader, men däremot afdrag skedde för inkomster af skogen under samma tid. En sådan beräkning, hvarigenom visserligen skulle vinnas klarhet om hvad själfva realisationen af skogen inbringat, synes emellertid med afseende å inkomstskattetaxeringen sakna väsentlig betydelse. För räntor, som verkligen erlagts, likasom för utgifna skogsvårdskostnader, skulle nämligen den skattskyldige enligt förslaget år efter år åtnjuta afdrag vid sin taxering till inkomst- och förmögenhetsskatt och det synes då ej böra ifrågasättas, att dessa ränteutgifter skulle vid skogens försäljning ånyo tagas i beräkning till den skattskyldiges förmån. Att

räntor, som i afbidan på skogens realisation gått förlorade men vid realisationen på en gång inflyta tillsammans med själfva realisationsvinsten, jämte denna beskattas, synes knappast heller kunna möta annan erinran, än att genom räntornas beskattning på en gång skatteprogressionen ökas. Den gräns, som i sistnämnda fall skulle kunna uppdragas mellan realisationsvinst och ränteinkomst, blir sålunda i beskattningsafseende af egentlig betydelse med afseende å progressionen.

Däremot synes den invändningen icke sakna fog, att, därest skogens värde verkligen varit taget i beräkning vid föregående års fastighetstaxeringar och sålunda inbegripits i fastighetens taxeringsvärde, en ägare, hvars skogskapital under en följd af år beskattats såväl genom fastighetsbevillning som genom en i förhållande till taxeringsvärdet utgående inkomstskatt, billigtvis borde, om han kort efter det den nu föreslagna lagstiftningen börjat tillämpas realiserar större eller mindre del af skogskapitalet, få vid beräkningen af skogens ingångsvärde tillägga räntor.

Kammarrätten anser sig i detta sammanhang böra erinra, hurusom Kammarrätten i 1904 års utlåtande förklarade köpeskillingen kunna läggas till grund för ingångsvärdets bestämmande allenast om fastigheten »för ej så lång tid tillbaka» förvärfvats genom köp, men tillika uttalade, att man alternativt äfven i detta liksom i alla öfriga hithörande fall kunde lägga fastighetens taxeringsvärde till grund samt uppskatta hvad däraf borde belöpa å den försålda skogen.

I öfverensstämmelse med den sålunda uttalade uppfattningen anser Kammarrätten, att det skulle vara till fördel för förslaget, om taxeringsvärdet finge ökad betydelse för ingångsvärdets bestämmande och köpeskillingen icke finge i detta afseende inverka i andra fall än då skogen antingen under jämförelsevis kort tid innan den nu föreslagna lagstiftningen trädt i kraft eller ock efter denna tidpunkt kommit i säljarens ägo.

Inkomstskatt af aktiebolag och solidariska bankbolag.

I fråga om beskattning af aktiebolag och solidariska bankbolag hvilar förslaget på grunder, som väsentligen skilja sig såväl från de nu i detta afseende gällande som från dem, hvilka föreslagits att gälla för enskilda personers beskattning.

De ifrågavarande bolagen skola sålunda enligt förslaget icke vara underkastade någon förmögenhetsbeskattning; deras förmögenhet beskattas i vederbörande delägares händer, i den mån dessa blifva skyldiga att erlägga förmögenhetsskatt. I detta afseende öfverensstämmer förslaget med 1904 års ofvan omförmälda förslag och gifver ej anledning till någon erinran från Kammarrättens sida.

Beträffande beräkningen af inkomstskattens belopp har förslaget helt och hållet frångått den form af progression, som nu gäller och som enligt förslaget skulle, ehuru med ej oväsentliga ändringar i progressionsskalan, förblifva gällande med afseende å enskilda personer. I stället

föreslås för beräkningen af bolagens inkomstskatt en grundtaxa af 2,5 procent af den taxerade inkomsten. Om bolagets vinst öfverstiger 5 procent af dess kapital, lägges på det öfverskjutande beloppet en tilläggsbeskattning af en procent, hvilken extra beskattning fördubblas för den del af vinsten, som öfverstiger 10 procent, och tredubblas för den del af vinsten, som öfverstiger 15 procent. Å sistnämnda del af vinsten lägges sålunda en beskattning af tillhopa 5,5 procent. För vinsten i dess helhet kommer inkomstskatten, hvilken, då vinsten uppgår till 15 procent af bolagets kapital, skulle utgöra 3,5 procent af vinsten, att i händelse af ännu högre vinstprocent småningom stiga utöfver sistnämnda procenttal, utan att någonsin fullt uppgå till 5,5 procent af vinsten. Till belysande häraf må anföras följande exempel.

Om ett bolag med 100,000 kronors kapital haft en beskattningsbar vinst af 25 procent, eller sålunda 25,000 kronor, beräknas inkomstskatten på det sätt, att först 2,5 procent beräknas å hela vinsten 25,000 kronor med . . . . . kr. 625

hvarefter ytterligare beräknas

å det belopp af 5,000 kronor, hvarmed vinsten öfverstiger 5 men icke 10 procent af kapitalet, 1 procent eller . . . . . » 50

å det belopp af 5,000 kronor, hvarmed vinsten öfverstiger 10 men icke 15 procent af kapitalet, 2 procent eller . . . » 100

samt å det belopp af 10,000 kronor, hvarmed vinsten öfverstiger 15 procent af kapitalet, 3 procent eller . . . . . » 300

och utgår sålunda inkomstskatten med . . . . . kr. 1,075

eller 4,03 procent af vinsten.

Lämnar bolaget åter i vinst 50 procent af kapitalet eller 50,000 kronor, tillägges till nyssnämnda skattebelopp af 1,075 kronor 5,5 procent af förut ej beräknade 25,000 kronor eller sålunda 1,375 kronor, hvadan hela inkomstskatten kommer att uppgå till 2,450 kronor eller 4,9 procent af vinsten.

Skulle bolagets vinst hafva uppgått till 100 procent eller 100,000 kronor, erhålles skattebeloppet genom att till 2,450 kronor lägga ytterligare 5,5 procent å förut ej beräknade 50,000 kronor eller 2,750 kronor; och kommer sålunda i detta fall inkomstskatten att utgå med 5,200 kronor eller 5,2 procent af vinsten.

I procenttal räknadt blifver resultatet detsamma, antingen bolagets kapital är större eller mindre än i de här ofvan anförda exemplen, så att följaktligen under alla omständigheter ett bolag, som lämnat 15 procents vinst, skulle få erlägga inkomstskatt med 3,5 procent af sin vinst, ett bolag, som lämnat 25 procents vinst, skulle få i inkomstskatt utgifva 4,03 procent af vinsten, ett bolag, som lämnat 50 procents vinst, skulle få er-

lägga inkomstskatt med 4,9 procent af vinsten och ett bolag, som lämnat 100 procents vinst, skulle få skatta med 5,2 procent af vinsten.

Verkningarna af de föreslagna bestämmelserna i jämförelse med de nuvarande belysas närmare af siffrorna i nedanstående tabell, däri jämväl medtagits bevillningssummorna enligt den nu gällande och den föreslagna bevillningsförordningen och där procentsatserna beräknats å sammanlagda beloppet af inkomstskatt och bevillning.

Aktie-kapital.	Taxerad inkomst.	Ut-delning.	Nuvarande.				Enligt förslaget.			
			Inkomst-skatt.	Bevill-ning.	Summa.	Procent af taxerad in-komst.	Inkomst-skatt.	Bevill-ning.	Summa.	Procent af taxerad in-komst.
10,000·—	500·—	500·—	—	5·—	5·—	1	12·50	0·50	13·—	2,6
»	1,000·—	600·—	4·—	10·—	14·—	1,4	30·—	1.—	31·—	3,1
»	1,500·—	600·—	9·—	15·—	24·—	1,6	52·50	1·50	54·—	3,6
»	2,500·—	600·—	19·—	25·—	44·—	1,76	107·50	2·50	110·—	4,4
»	5,000.—	600·—	44·—	50·—	94·—	1,88	245·—	5·—	250·—	5
»	6,000·—	600·—	54·—	60·—	114·—	1,9	300·—	6·—	306·—	5,1
»	10,000·—	600·—	111·—	100·—	211·—	2,11	520·—	10·—	530·—	5,3
100,000·—	5,000·—	5,000·—	—	50·—	50·—	1	125·—	5·—	130·—	2,6
»	10,000·—	6,000·—	40·—	100·—	140·—	1,4	300·—	10·—	310·—	3,1
»	15,000·—	6,000·—	105·—	150·—	255·—	1,7	525·—	15·—	540·—	3,6
»	25,000·—	6,000·—	320·—	250·—	570·—	2,28	1,075·—	25·—	1,100·—	4,4
»	50,000·—	6,000·—	1,135·—	500·—	1,635·—	3,27	2,450·—	50·—	2,500·—	5
»	60,000·—	6,000·—	1,505·—	600·—	2,105·—	3,508	3,000·—	60·—	3,060·—	5,1
»	100,000·—	6,000·—	3,245·—	1,000·—	4,245·—	4,245	5,200·—	100·—	5,300·—	5,3
1,000,000·—	50,000·—	50,000·—	—	500·—	500·—	1	1,250·—	50·—	1,300·—	2,6
»	100,000·—	60,000·—	995·—	1,000·—	1,995·—	1,995	3,000·—	100·—	3,100·—	3,1
»	150,000·—	60,000·—	3,045·—	1,500·—	4,545·—	3,03	5,250·—	150·—	5,400·—	3,6
»	250,000·—	60,000·—	7,600·—	2,500·—	10,100·—	4,04	10,750·—	250·—	11,000·—	4,4
»	500,000·—	60,000·—	17,600·—	5,000·—	22,600·—	4,52	24,500·—	500·—	25,000·—	5
»	600,000·—	60,000·—	21,600·—	6,000·—	27,600·—	4,6	30,000·—	600·—	30,600·—	5,1
»	1,000,000·—	60,000·—	37,600·—	10,000·—	47,600·—	4,76	52,000·—	1,000·—	53,000·—	5,3
10,000,000·—	500,000·—	600,000·—	—	5,000·—	5,000·—	1	12,500·—	500·—	13,000·—	2,6
»	1,000,000·—	600,000·—	16,000·—	10,000·—	26,000·—	2,6	30,000.—	1,000·—	31,000·—	3,1
»	1,500,000·—	600,000·—	36,000·—	15,000·—	51,000·—	3,4	52,500·—	1,500·—	54,000·—	3,6
»	2,500,000·—	600,000·—	76,000·—	25,000·—	101,000·—	4,04	107,500·—	2,500·—	110,000·—	4,4
»	5,000,000·—	600,000·—	176,000·—	50,000·—	226,000·—	4,52	245,000·—	5,000·—	250,000·—	5
»	6,000,000·—	600,000·—	216,000·—	60,000·—	276,000·—	4,6	300,000·—	6,000·—	306,000·—	5,1
»	10,000,000·—	600,000·—	376,000·—	100,000·—	476,000·—	4,76	520,000·—	10,000·—	530,000·—	5,3

En jämförelse mellan siffrorna i de kolumner, som utvisa det procentiska förhållandet mellan beskattningen och den taxerade inkomsten, gifver vid handen, att de nu föreslagna förändringarna skulle särskildt för de mindre bolagen och i de fall, då vinsten i procenttal räknadt är relativt liten, medföra en betydande ökning i beskattningen. Den omständigheten, att ökningen är relativt liten i de fall, då vinsten både till beloppet i och för sig och i procenttal räknadt är relativt stor, har tydligen sin förklaring dels i de nuvarande progressionsbestämmelserna, hvilka medföra en stark stegring i beskattningen af höga inkomstbelopp, dels ock i nu gällande bestämmelse om rätt för aktiebolag och enskildt bankbolag att göra afdrag intill sex procent å inbetaldt aktie- eller lottkapital för verkställd utdelning till aktie- eller lottägare.

Att de nu gällande progressionsbestämmelserna, tillämpade på aktiebolag, äro i hög grad olämpliga och obilliga, har af Kammarrätten upprepade gånger framhållits, och härtill synes också hänsyn böra tagas vid jämförelse mellan de nu gällande och de föreslagna skattesatserna.

Att det hittillsvarande afdraget för verkställd utdelning enligt förslaget skulle helt och hållet bortfalla, kan Kammarrätten icke underlåta att finna i viss mån betänkligt, då härigenom den utdelade vinsten, oafsedt dess högre eller lägre procenttal, skulle komma att i sin helhet beskattas såväl i bolagets som i vederbörande aktie- eller lottägares händer, och då den härigenom inträdda skärpningen af bolagens beskattning skulle komma att särskildt träffa de bolag, hvilka icke haft någon större vinst å sin rörelse. Emellertid synes det å andra sidan icke kunna förnekas, att med hänsyn till de vidt skilda grunder, efter hvilka enskilda personers och bolags inkomster enligt förslaget skulle komma att beskattas, en afdragsrätt efter mönster af den nu gällande näppeligen skulle kunna på tillfredsställande sätt inpassas i det föreslagna skattesystemet.

I och för sig synes, om skatt uttages af bolaget såsom sådant, en beskattning uppgående till 2,5 procent af vinsten icke kunna anses hög. Om man emellertid, med hänsyn till de förmåner bolag med mindre aktiekapital och vinst hittills fått åtnjuta, skulle vilja göra öfvergången till det nya skattesystement för dessa bolag något mindre kännbar, torde detta snarare än genom bibehållande i större eller mindre grad af den nuvarande afdragsrätten kunna ske genom att för bolag med viss mindre vinst bestämma den föreslagna grundtaxan till något lägre belopp än 2,5 procent.

Hvad angår det föreslagna progressionssystemet, synes här böra erinras, att Kammarrätten i sitt utlåtande öfver 1904 års förslag framhöll det obilliga uti att vid aktiebolagens beskattning tillämpa progres-

sionsbestämmelser, hvilka ledde till, att aktiebolag med olika stora aktiekapital men lika stor vinst i procent räknadt i förhållande till aktiekapitalet finge skatta efter olika skattefot, så att t. ex. ett bolag med 50,000 kronors kapital och 10 procent i vinst kunde få skatta för 0,4 procent af årsvinsten, under det att ett bolag med 5,000,000 kronor i kapital och samma vinstprocent finge skatta för 1,6 procent af årsvinsten. I själfva verket innebär denna anmärkning i sig en antydan om lämpligheten af ett progressionssystem af nu föreslagen art, och Kammarrätten anser sig böra från principiell synpunkt lämna förslaget i denna del utan erinran.

Verkningarna af bestämmelserna rörande bolags beskattning blifva gifvetvis i många fall beroende af föreskrifterna därom, hvad med bolags kapital skall förstås. Enligt de i sista stycket af 20 § härom föreslagna bestämmelserna skulle annat kapital än aktie- eller lottkapital under inga omständigheter få i detta afseende tagas i beräkning. Det synes likväl icke vara med billighet öfverensstämmande, att då exempelvis nya aktier i ett bolag utbjudas till teckning till pris, öfverstigande nominella beloppet, samt därvid jämlikt föreskriften i 29 § lagen om aktiebolag den 28 juni 1895 det belopp, som inflyter utöfver de tecknade aktiernas nominella värde, lägges till bolagets reservfond, detta belopp icke skulle få inberäknas i bolagets kapital. Kammarrätten anser alltså, att allt af delägarne verkligen inbetaladt kapital, oberoende däraf huruvida det nedlagts i aktie- eller lottkapitalet eller i reservfonden, bör få i nu förevarande afseende räknas till bolagets kapital.

Det synes slutligen icke böra lämnas oanmärkt, att med hänsyn till de olika procentsatser, som enligt förslaget skulle i särskilda fall tillämpas, uträkningen af inkomstskattens belopp torde komma att för myndigheterna vålla svårigheter, hvilka dock kunna blifva mera afsevärda endast i de fall, då bolagets inkomst blifver af större betydenhet. Beräkningen torde emellertid kunna genom hjälptabeller underlättas.

Förslag

till

Förordning om taxeringsmyndigheter och förfarandet vid taxering.

1 KAP.

1 §.

Då taxeringen af den fasta egendom, som upptages i den s. k. bevillningsfria längden, icke äger rum »för utgörande af bevillning samt inkomst- och förmögenhetsskatt», synes paragrafen böra omredigeras.

Enligt förslaget skulle, likasom för närvarande, taxeringsarbetet handhafvas af taxeringsnämnder och pröfningsnämnder. Frågan om de nuvarande taxeringsnämndernas lämplighet såsom första instans med afseende å fastighetstaxeringarna har emellertid varit föremål för uttalanden af Konungens befallningshafvande i Malmöhus, Östergötlands och Kalmar län, hvilka uttalanden synas Kammarrätten beaktansvärda.

Redan i ett utlåtande, som den 31 december 1908 af landskamreraren i Malmöhus län afgifvits till Kammarrätten i besvärsmål angående taxeringen år 1908 af vissa fastigheter inom länet, har framhållits, hurusom till följd af bevillningsberedningarnas borttagande och den däraf föranledda minskningen af taxeringsnämndernas distrikt dessa nämnders beslut angående fastighetstaxeringarna lämnat ett högst otillfredsställande resultat, i det att taxeringarna vid jämförelse socknarna emellan utfallit synnerligen ojämnt, samt att de häraf föranledda olägenheterna endast till någon del kunnat afhjälpas af länets pröfningsnämnd. I sitt i anledning af remissen å förslaget till taxeringsförordning afgifna utlåtande har Konungens befallningshafvande i Malmöhus län, under åberopande af landskamrerarens i omförmälda taxeringsmål gjorda utredning, förklarat, att utfallet af 1908 års fastighetstaxering i länet måste betecknas såsom mindre lyckligt

samt att enligt Konungens befallningshafvandes förmenande en afsevärd förbättring i berörda afseende skulle vinnas genom ökning af distriktens storlek, hvilket emellertid icke läte sig göra utan att fastighetstaxeringen afskildes från taxeringen i öfrigt och handhades af särskilda taxeringsnämnder. Detta skulle äfven i städerna vara synnerligen lämpligt och man hade i själfva verket vid 1908 års taxering i staden Malmö gått så till väga, i det att nämligen taxeringsnämnderna i staden inom sig utsett ett särskildt utskott, som upprättat förslag till hela fastighetstaxeringen i staden. Härigenom hade i Malmö stad vunnits en jämnhet i fastighetstaxeringen, som eljest icke kunnat åstadkommas.

Konungens befallningshafvande i Östergötlands län anser det likaledes framgå af erfarenheten, att för åstadkommande af jämnhet inom större områden i taxeringen af jordbruksfastigheter de nuvarande taxeringsmyndigheterna icke äro tillräckliga. För att råda bot härför hade inom Östergötlands län sammanträde inför Konungens befallningshafvande hållits med taxeringsnämndsordförandena för fastställande af vissa gemensamma beräkningsgrunder för de olika ägoslagens värde. Något hade visserligen härigenom vunnits, men stora ojämnheter i taxeringen förefunnes dock forfarande. Enligt Konungens befallningshafvandes förmenande vore den enda utvägen att tillskapa särskilda nämnder för större områden, förslagsvis för hvarje fögderi, hvilka hade att verkställa de periodiskt återkommande fastighetstaxeringarna å landet.

Vidare har Konungens befallningshafvande i Kalmar län i sitt utlåtande framhållit, att fastighetstaxeringen år 1908 utfallit synnerligen ojämnt i de flesta af länets fögderier. Anledningen till denna ojämnhet i taxeringen syntes mindre vara att söka i taxeringsnämndernas olika sammansättning å de olika orterna än däruti, att taxeringsdistrikten, som förut, då det förberedande taxeringsarbetet verkställts af bevillningsberedningen, omfattat flera kommuner, år 1908 måst göras mindre, så att de i de flesta fall bestått af allenast en kommun. Därest önskvärd jämnhet i fastighetstaxeringen skulle kunna för framtiden åstadkommas, ville det synas Konungens befallningshafvande som om det blefve nödvändigt att å landsbygden i första instansen skilja fastighetstaxeringen från inkomsttaxeringen och låta den förra verkställas i större distrikt, därvid med hänsyn till väghållningsbesväret det syntes vara lämpligast, att taxeringsdistriktet i allmänhet finge sammanfalla med väghållningsdistriktet. Härigenom skulle utan tvifvel vinnas en mera enhetlig tillämpning af stadgandena om taxering af fastigheter och därjämte en rättvisare fördelning af väghållningsbesväret.

Tre särskilda Konungens befallningshafvande hafva sålunda trott sig finna, att genom den i sammanhang med bevillningsberedningarnas upphö-

rande genomförda minskningen af taxeringsnämndernas distrikt och afskaffandet af kronoombudsinstitutionen hos taxeringsnämnderna resultatet af fastighetstaxeringarna med afsende å deras jämnhet inom större distrikt försämrats. Då emellertid öfriga Konungens befallningshafvande icke yttrat sig i detta ämne och Kammarrätten för sin del icke tilltror sig att allenast med stöd af hvad i härstädes pröfvade besvärsmål rörande 1908 års fastighetstaxeringar förekommit uttala någon bestämd åsikt i frågan, har Kammarrätten ansett sig för närvarande endast böra uttala, att därest erfarenheter liknande dem, som i de ofvan återgifna utlåtandena kommit till uttryck, skulle hafva vunnits äfven inom andra delar af landet, frågan om afhjälpandet af de öfverklagade olägenheterna synes böra tagas under allvarligt öfvervägande.

2 §.

Bestämmelsen i 1 mom. a), enligt hvilken verk eller bolag, som är försedt med Kungl. Maj:ts oktroj eller blifvit registreradt såsom aktiebolag eller står under offentlig kontroll, skall vara skyldigt att oberoende af föregående taxering och af inkomstens belopp afgifva deklaration utan särskild anmaning, är densamma, som innefattas i 20 § 1 mom. a) gällande inkomstskatteförordning. Den skyldighet att vid taxeringsuppgifterna foga vissa räkenskapshandlingar, som för närvarande enligt 15 § bevillningsförordningen och 21 § näst sista stycket inkomstskatteförordningen åligger nämnda slag af verk eller bolag, har emellertid i 6 § af nu förevarande förslag blifvit utsträckt till annan uppgiftsskyldig, som enligt lag är pliktig föra handelsböcker eller som är delägare i vanligt handelsbolag. Kammarrätten, som här nedan kommer att yttra sig angående den föreslagna 6 §, anser sig här böra framhålla, att därest skyldigheten att med räkenskapsutdrag bestyrka aflämnad taxeringsuppgift utsträckes till nya grupper af skattskyldiga, dessa äfven synas böra förpliktas att utan anmaning deklarera oberoende däraf, huruvida de näst föregående år varit taxerade till inkomst- och förmögenhetsskatt eller då haft inkomst till visst belopp.

Genom bestämmelserna i 1 mom. b) skulle skyldigheten att utan särskild anmaning afgifva deklaration komma att utsträckas dels till dem, som näst föregående år varit taxerade till inkomst- och förmögenhetsskatt för inkomst under 1,000 kronor, dels ock till dem, som utan att på grund af föregående taxering eller på grund af inkomstens belopp vara deklarationsskyldiga vid näst föregående års utgång ägt förmögenhet till värde af minst 6,000 kronor.

Emot denna utsträckning af deklarationsplikten har Kammarrätten icke något att erinra.

Det synes kunna ifrågasättas, om ej för det första året, hvarunder den föreslagna förordningen skulle blifva gällande, borde meddelas en öfvergångsbestämmelse med afseende därå, att året därförinnan icke någon varit taxerad till *inkomst- och förmögenhets*skatt.

3 §.

En jämförelse med 21 § i gällande inkomstskatteförordning gifver vid handen, att enligt förslaget skattskyldig, som har inkomst från flera inkomstkällor, skall vara skyldig att angående inkomstbeloppet från hvarje inkomstkälla lämna mera specificerad uppgift än som för närvarande erfordras. Vissa af Konungens befallningshafvande hafva ansett förslaget icke med tillräcklig tydlighet utmärka, i hvilken mån sådan ökad specifikation af inkomsterna skulle erfordras. Om än hvad härutinnan blifvit anmärkt åtminstone delvis synes vinna nöjaktig förklaring vid jämförelse med ett förslag till deklarationsformulär, af hvilket Kammarrätten under hand erhållit del men som icke varit tillgängligt för Konungens befallningshafvande, anser sig Kammarrätten icke böra underlåta att i förevarande afseende framställa vissa erinringar.

Förslaget synes åsyfta, att för hvarje i deklarationsformuläret under särskild nummer- eller bokstafsbeteckning upptaget moment skall i kolumn utföras den siffra, som betecknar deklarantens under ifrågavarande moment hänförliga inkomst, samt att dessutom beträffande inkomst af särskilda tjänster eller tjänsteuppdrag äfvensom af särskilda slag af rörelse eller yrkesverksamhet skall under vederbörande moment i formuläret uppföras en inkomstsiffra för hvarje tjänst eller tjänsteuppdrag och en siffra för hvarje slag af rörelse eller yrkesverksamhet.

Det är sålunda i första hand deklarationsformuläret, som lämnar upplysning därom, i hvilken mån inkomsterna skola specificeras, och 3 § af taxeringsförordningen inledes också med en hänvisning till formuläret samt innehåller därutöfver beträffande vissa slag af inkomst särskilda föreskrifter angående deras specifikation.

Då emellertid å ena sidan de hufvudsakliga slag af inkomst, som skola i deklaration upptagas, synas böra på ett uttömmande sätt angifvas i förordningen och å andra sidan formuläret synes böra innehålla alla för de deklarationspliktiga erforderliga upplysningar beträffande uppställningen af deklarationen, anser sig Kammarrätten böra ifrågasätta, huruvida icke denna paragraf borde antingen beträffande inkomst af kapital och arbete erhålla samma affattning som motsvarande bestämmelse i 21 § gällande inkomstskatteförordning och dessutom med afseende å fast egendom angifva, att äfven in-

komst af fastighet utom riket skall deklareras, eller ock på ett med uppställningen af 7 § i förslaget till förordning om inkomst- och förmögenhetsskatt öfverensstämmande sätt angifva de hufvudsakliga slag af inkomst, som deklaration skall afse, hvaremot i deklarationsformuläret, hvilket jämväl borde såsom sina hufvudpunkter upptaga samma slag af inkomst, som angifvas i nämnda paragraf af förordningen om inkomst- och förmögenhetsskatt, dessutom borde innefattas alla erforderliga mera speciella bestämmelser angående det sätt, hvarpå de under hvarje hufvudpunkt hänförliga inkomsterna borde angifvas.

Beträffande de under 3 § föreslagna betämmelserna om specifikation af vissa slag af inkomster synes det för öfrigt i hög grad tvifvelaktigt, huruvida inkomst af tjänst, beträffande hvilket slag af inkomst kontrollen af deklarationernas riktighet är jämförelsevis lätt, skall behöfva i deklarationerna i detalj specificeras, under det att exempelvis såväl tillfälliga vinster som inkomst af aktier skulle fortfarande få deklareras i en totalsumma. Bestämmelsen därom att inkomsten af hvarje särskildt slag af rörelse eller yrkesverksamhet skall i deklarationen angifvas, öfverensstämmer med Kammarrättens redan i utlåtande den 2 december 1901 därom gjorda uttalande och tillstyrkes af Kammarrätten.

Med afseende å de till intagande i taxeringsförordningen föreslagna bestämmelserna angående specifikation af vissa inkomster får Kammarrätten vidare anföra följande.

Därest sådan inkomst, som enligt bevillningsförordningen samt förordningen om inkomst- och förmögenhetsskatt är att hänföra till inkomst af tjänst eller pension, skall till någon del i deklarationen specificeras, synes specifikationen böra vara för all sådan inkomst uttömmande och bestämmelserna angående specifikationen affattas i öfverensstämmelse med de i mom. 2) af anvisningarna till sistnämnda förordning innefattade föreskrifter angående de slag af inkomst, som böra hit hänföras, så att specifikation anbefalles beträffande alla de särskilda tjänster, uppdrag eller rättigheter, som tillfört den skattskyldige inkomst af sådan beskaffenhet, att densamma enligt förordningen om inkomst- och förmögenhetsskatt är att hänföra till inkomst af tjänst eller pension. Vidare bör skattskyldig åläggas att i deklarationen särskildt uppgifva den inkomst han åtnjutit af hvarje i enlighet med bestämmelserna i taxeringsförordningen af honom uppgifvet slag af rörelse eller yrkesverksamhet samt af hvarje under särskild nummer- eller bokstafsbeteckning i deklarationsformuläret rubricerad inkomstkälla. Härigenom synes kunna undanröjas en i vissa af de inkomna utlåtandena anmärkt oklarhet angående betydelsen i detta sammanhang af orden »hvarje inkomstkälla».

Det i förslaget gjorda utbytet af ordet »uppdrag» mot »tjänsteuppdrag»

torde ej vara afsedt att innefatta någon saklig ändring. Kammarrätten antager, att därunder böra inbegripas alla uppdrag af sådan beskaffenhet, att inkomsten af dem är att hänföra till inkomst af tjänst, men hvilka till sin varaktighet eller omfattning icke äro sådana, att de enligt vanligt språkbruk kunna benämnas tjänster. Med afseende å den af Öfverståthållarämbetet gjorda tolkningen af ordet tjänsteuppdrag och då ändringen kan föranleda till antagande, att densamma innebär en ändring i sak, anser sig emellertid Kammarrätten böra förorda bibehållande af det nuvarande uttryckssättet.

Beträffande redaktionen af tredje stycket från slutet har inom Kammarrätten anmärkts, att anvisning här borde lämnas den uppgiftspliktige att vid tillkännagifvandet af sin mening angående fördelning i afseende å bevillningstaxeringen af inkomsten från rörelse eller yrke, som drifvits inom två eller flera kommuner, ställa sig till efterrättelse hvad i 13 § bevillningsförordningen och 3 § af anvisningarna vid samma förordning föreskrifves angående beskattningsort för inkomst af rörelse eller yrke.

Sista stycket i förevarande paragraf har af Konungens befallningshafvande i Malmöhus län tolkats så, att rättigheten att deklarera för räkenskapsår, som ej sammanfaller med kalenderår, hvilken rättighet förut tillkommit allenast verk eller bolag, som är försedt med Kungl. Maj:ts oktroj eller blifvit registreradt såsom aktiebolag eller står under offentlig kontroll, genom affattningen af detta stycke skulle komma att utsträckas till enskilda personer, en förändring, som af Konungens befallningshafvande ansetts välgrundad. För sin del finner Kammarrätten skäl kunna anföras för, att ifrågavarande rättighet må tillkomma dem, som idka rörelse af sådan beskaffenhet, att särskilda förhållanden inom densamma påkalla användandet af annat beskattningsår än kalenderåret, och måhända äfven dem, som äga eller bruka jordbruksfastighet, men en obetingad rättighet för enskilda personer äfven med annan verksamhet att efter godtfinnande deklarera för annat räkenskapsår än kalenderår anser Kammarrätten icke böra medgifvas. I hvarje fall synes det, på sätt af Kammarrätten förut framhållits, önskvärdt, att särskilda bestämmelser meddelas till förekommande af alltför ofta återkommande förändringar af deklarationsåret.

4 §.

Paragrafens affattning torde böra förtydligas, så att däraf klart framgår, huruvida den i paragrafen angifna siffran afser det sammanlagda taxeringsvärdet å all af den skattskyldige nästföregående år brukad fast egendom i riket eller inom taxeringsdistriktet eller taxeringsvärdet å hvarje särskild af honom brukad fastighet.

6 §.

Enligt förslaget hafva samtliga uppgiftsskyldiga personer, som enligt lag äro pliktiga föra handelsböcker eller som äro delägare i vanliga handelsbolag, i afseende å skyldigheten att med räkenskapsutdrag styrka sina deklarationer likställts med verk och bolag, som äro försedda med Kungl. Maj:ts oktroj eller blifvit registrerade såsom aktiebolag eller stå under offentlig kontroll. Emot denna förändring synes emellertid kunna anmärkas, att förordningen angående handelsböcker och handelsräkningar den 4 maj 1855 väl i 7 §, sådan den lyder enligt lagen den 14 maj 1909, stadgar skyldighet för den, som är underkastad bestämmelserna i nämnda förordning, att årligen uppgöra en balansräkning, utvisande de tillgångar han vid nästförflutna rörelseårs utgång ägt och de gäldbelopp, för hvilka han då häftat, men att däremot någon skyldighet att upprätta vinst- och förlustkonto icke är i berörda förordning föreskrifven. Vid sådant förhållande synes det icke kunna åläggas samtliga bokföringsskyldiga personer att, vid äfventyr af talans förlust, vid deklarationerna foga afskrift af vinst- och förlustkonto. Mot ett åläggande för dem, som äro bokföringsskyldiga men icke tillhöra ofvannämnda grupper af verk eller bolag, att jämte deklarationen aflämna bestyrkt afskrift af in- och utgående balansräkning har Kammarrätten däremot icke något att invända.

7 §.

Med innehafvare af jordbruksfastighet torde i detta sammanhang endast förstås sådan innehafvare, som enligt 3 § bevillningsförordningen är skyldig erlägga fastighetsbevillning.

Äfven andra uppgifter än de i denna paragraf omförmälda synas böra, såsom ägande betydelse för fastigheternas värdering, kunna affordras fastighetsägare, såsom i fråga om jordbruksfastighet uppgifter om kreatursbesättningens storlek, om byggnadernas brandförsäkringsvärde samt om inkomster genom uthyrning och i fråga om annan fastighet än jordbruksfastighet uppgifter ej blott om hyresvärdet för outhyrda eller hyresfritt upplåtna eller af ägaren eller innehafvaren själf begagnade lägenheter utan äfven om sådana faktiska omständigheter, som äro bestämmande för hyresvärdet, såsom rummens antal m. m.

8 §.

Den i 1 mom. förekommande relativsatsen »som är af beskaffenhet att kunna af honom lämnas» synes, såsom obehöflig, kunna utgå.

9 §.

Då det icke torde vara i lagstiftningen fastslaget, vid hvilken tid ett bolag skall anses hafva »upphört», kunna måhända svårigheter yppas vid tillämpningen af sista stycket i denna paragraf. En af Öfverståthållarämbetet gjord hemställan om ett tillägg till stycket af innehåll att likvidatorer för upplöst bolag skola förklaras vara skyldiga deklarera för bolaget grundar sig på den förutsättningen, att bolaget skulle anses hafva upphört då det *upplöstes*. Därest, såsom Kammarrätten antager, upphörandet bör anses ske först sedan likvidationen afslutats, skulle anledning till ett sådant tillägg saknas, enär under denna förutsättning likvidatorerna vid bolagets upphörande utgjort dess »förvaltning».

11 §.

Vid jämförelse mellan å ena sidan de i mom. 1:o) a) af denna paragraf lämnade föreskrifterna angående uppgifter, som af stadsdomstol och domare på landet skola lämnas till ledning vid fastighetstaxeringarna, samt å andra sidan bestämmelserna i mom. 3 af 1 § i de vid förslaget till bevillningsförordning fogade särskilda anvisningarna rörande vissa omständigheter, som skola tjäna till ledning vid samma taxeringar, visar sig, att i affattningen af dessa båda stadganden förefinnas vissa skiljaktigheter, i det att i nu förevarande paragraf stadgas, att i där föreskrifven uppgift angående köp af fast egendom bör anmärkas, om försäljningen skett »af föräldrar till barn» samt om och i så fall till hvilket belopp i köpeskillingen inbegripits godtgörelse för »inbärgad» gröda, under det att i anvisningarna värdet af fast egendom förklaras skola bestämmas med ledning af, bland annat, köpeskillingen, såvida icke därunder inbegripits godtgörelse för, bland annat, »växande» gröda eller köpet afslutats »mellan nära anhöriga» o. s. v. Dessa skiljaktigheter, hvilka jämväl förefinnas i nu gällande bevillningsförordning, synas emellertid med afseende å önskvärdheten af den fullständigaste möjliga öfverensstämmelse mellan ifrågavarande stadganden icke böra bibehållas. I hvarje fall torde bestämmelsen i anvisningarna därom, att då i köpeskillingen inbegripits godtgörelse för »växande» gröda, taxeringsvärdet ej skall bestämmas med ledning af köpeskillingen, böra ändras.

Ett tillägg till mom. 1:o) har föreslagits af Konungens befallningshafvande i Jönköpings län, som ansett det böra åläggas styrelse för inländsk brandförsäkringsanstalt och syssloman för utländsk sådan anstalt att de år, då allmän fastighetstaxering skall verkställas, lämna uppgift om de vid nästlidet års slut gällande försäkringar mot brandskada å byggnader, som äro att hänföra till annan fastighet än jordbruksfastighet, hvilken uppgift borde medde-

las särskildt för hvarje fastighet och upptaga försäkringsvärdet för samtliga försäkrade åbyggnader. Till stöd för detta förslag har Konungens befallningshafvande anfört, att det vid taxeringen naturligen medför betydligt ökadt arbete och äfven ej sällan ledt till misstag i densamma, att man vid allmän fastighetstaxering skall använda flere föregående års uppgifter om brandförsäkringsvärden.

Kammarrätten finner det uppenbart, att den bestämmelse, som sålunda föreslagits af Konungens befallningshafvande i Jönköpings län, skulle medföra afsevärda fördelar vid taxeringsarbetet; men å andra sidan synes det kunna ifrågasättas, om dessa fördelar äro af så stor betydenhet, att för deras vinnande brandförsäkringsanstalterna skulle åläggas en ny uppgiftsskyldighet, hvilken säkerligen för dem blefve ganska betungande.

Mom. 2:o) a) motsvaras i gällande bevillningsförordning af 14 § 2:o) a), i hvilket lagrum emellertid vidtagits vissa ändringar af både saklig och redaktionell natur. I sistnämnda afseende anser sig Kammarrätten böra anmärka, att den nu föreslagna affattningen synes kunna gifva anledning till den tolkningen, att uppgifter årligen skulle lämnas rörande försäkringsvärdet å samtliga byggnader, som under nästföregående år varit försäkrade mot brandskada, då likväl i förslaget torde åsyftas allenast de byggnader, för hvilka under nästföregående år ny brandförsäkring tagits. Uppgifterna synas emellertid, såsom af vissa bland Konungens befallningshafvande yrkats, äfven böra afse de byggnader, hvilkas brandförsäkringar under nästföregående år undergått förändring till beloppet eller alldeles upphört; och synes det Kammarrätten tillika önskvärdt, att då uppgift skall lämnas angående viss byggnad, i densamma äfven redogöres för gällande försäkringar å andra byggnader, som äro uppförda å samma fastighet.

Någon skyldighet för lifförsäkrings- eller lifränteanstalter att till ledning vid taxeringen lämna uppgift angående utbetalda lifräntor stadgas icke i gällande bevillningsförordning men väl i inkomstskatteförordningen 25 § a), där likväl uppgiftsskyldigheten begränsas till lifräntor å minst 200 kronor. Enligt 11 § mom. 2:o) b) i förslaget, jämfördt med tredje stycket från slutet i samma paragraf, är denna begränsning bibehållen, dock med undantag beträffande personer, för hvilka annan inkomst tillika skall af anstalten uppgifvas. Kammarrätten anser sig icke kunna tillstyrka, att genom en sådan undantagsbestämmelse, hvilken måste anses vara af synnerligen obetydlig vikt, normerna för de ifrågavarande anstalternas uppgiftsskyldighet kompliceras; utan synas antingen, såsom nu är fallet, alla lifräntor, som ej uppgå till 200 kronor, böra undantagas från uppgiftsskyldigheten, eller ock alla lifräntor, oafsedt deras belopp, uppgifvas till beskattning.

Den uppgiftsskyldighet, hvarom förmäles i 11 § mom. 2:o a), åligger enligt gällande bevillningsförordning 14 § mom. 2:o a) styrelse öfver brandförsäkringsinrättning eller dess agenter eller vederbörande brandstodskommitté. Ansvarigheten för uppgifternas fullständighet och riktighet har nu ålagts vederbörande styrelse för inländsk brandförsäkringsanstalt och syssloman för utländsk sådan anstalt. Då något hinder för styrelsen för inländsk brandförsäkringsinrättning att för uppgiftsskyldighetens fullgörande anlita sina agenter tydligen ej kan möta, lära några olägenheter af den föreslagna ändringen icke behöfva befaras.

Då de i mom. 2:o) c) förekommande orden »under nästföregående år uppburna» böra hänföra sig äfven till ordet »pension», synes det närmast före sistnämnda ord inskjutna ordet »angående» böra utgå.

Af åtskilliga bland Konungens befallningshafvande har anmärkts det olämpliga däruti, att arbetsgifvare, som icke äro bolag eller rederier och ej heller nästföregående år varit taxerade till bevillning för inkomst af rörelse eller yrke till belopp af minst 5,000 kronor, enligt bestämmelserna i mom. 2:o) g) skulle under alla omständigheter vara fritagna från skyldighet att lämna uppgift angående arbetares aflöningsförmåner m. m. I anslutning till dessa anmärkningar anser sig Kammarrätten böra förorda en förändring af ifrågavarande moment i syfte att uppgiftsskyldighet i nämnda afseende skulle åläggas alla de arbetsgifvare, som på ett stadigvarande sätt sysselsätta visst antal arbetare, exempelvis minst fem.

Då enligt de två moment af 11 §, hvilka föreskrifva uppgiftsskyldighet beträffande aflöningsförmåner, eller momenten 2:o) c) och 2:o) g), dylika förmåner, »af hvad slag de vara må», förklaras skola af vederbörande uppgifvas, synes andra stycket från slutet af 11 § böra, såsom innehållande allenast en upprepning af bestämmelserna i förstnämnda båda moment, uteslutas.

I sista stycket af 11 § har föreslagits, att vid fullgörandet af uppgiftsskyldighet enligt mom. 2:o) b)—g) skall iakttagas, att särskild uppgift upprättas för enhvar person, hvarom fråga är, under det att enligt gällande bevillningsförordning motsvarande uppgifter skola upprättas särskildt för hvarje kommun på landet och hvarje territoriell församling i stad. I vissa af de inkomna utlåtandena har detta förslag tillstyrkts, därvid emellertid Öfverståthållarämbetet och Konungens befallningshafvande i Malmöhus län uttalat, att det tillika borde åläggas vederbörande att aflämna uppgifterna ordnade kommun- eller församlingsvis och att medelst särskilda omslag, förteckningar eller annorledes tydligt utmärka, till hvilken kommun eller församling hvarje grupp af uppgifter hör, enär det eljest särskildt i städerna blefve svårt att hålla reda på den stora mäng-

den af uppgifter. Å andra sidan hafva åtskilliga af Konungens befallningshafvande ansett ifrågavarande förändring snarare vara ägnad att försvåra än att underlätta taxeringsarbetet.

Kammarrätten tilltror sig icke att bedöma, huruvida i förevarande fall den nuvarande eller den föreslagna ordningen är för taxeringsarbetet att föredraga. Med afseende å behandlingen af taxeringsmålen hos Kammarrätten torde en viss fördel kunna förväntas af den ändrade uppställningen af ifrågavarande uppgifter; men å andra sidan synes vid bedömandet af ändringsförslaget böra beaktas, att genom detsamma en ökad tunga för arbetsgifvare och öfriga uppgiftspliktiga måste uppstå samt att ordnandet och förvarandet af de inkomna uppgifterna, hvilka skulle utgöra bilagor till taxeringslängderna, måhända skulle inom ett stort antal taxeringsdistrikt på grund af den stora mängden af dylika bilagor vålla svårigheter. Därest förändringen emellerid genomföres, synes det Kammarrätten, att sådana kompletterande föreskrifter, som af Öfverståthållarämbetet och Konungens befallningshafvande i Malmöhus län föreslagits, tillika borde meddelas.

13 §.

Konungens befallningshafvande i Stockholms län har anmärkt, att, då en kommun kan vara indelad i flera taxeringsdistrikt, orden »till ordföranden i taxeringsnämnden för den kommun» borde utbytas mot »till ordföranden i taxeringsnämnden för det taxeringsdistrikt». Denna anmärkning synes Kammarrätten vara förtjänt af beaktande.

14 §.

Enligt gällande inkomstskatteförordning 29 § andra stycket är skattskyldig, som enligt lag är pliktig föra handelsböcker eller är delägare i vanligt handelsbolag eller kommanditbolag, berättigad att, om hinder för honom möter att aflämna deklaration före den 1 mars och om före samma dag skriftlig anmälan *därom* göres hos ordföranden i taxeringsnämnden, åtnjuta anstånd med deklarationens afgifvande enligt närmare angifna regler. Samma rättighet tillkommer enligt andra stycket af nu ifrågavarande paragraf i förslaget uppgiftspliktig, under förutsättning dels att hinder möter för deklarationens aflämnande före den 1 mars dels ock att före samma dag anmälan *om hindret* göres hos ordföranden i taxeringsnämnden. Utbytandet af det här ofvan kursiverade ordet »därom» mot orden »om hindret» måste enligt Kammarrättens förmenande anses innebära, att medan enligt nu gällande bestämmelse det endast behöfver anmälas, *att* hinder möter för deklarationens aflämnande före den 1 mars, förslaget skulle

medföra skyldighet att anmäla, *hvilket* hinder som föranleder uppskofvet. Med framhållande häraf har Kammarrätten allenast velat uttala, att därest en dylik ändring i sak icke varit med förslaget åsyftad, den nuvarande lydelsen af ifrågavarande stadgande synes böra bibehållas.

Det synes Kammarrätten önskvärdt, att senare delen af sista stycket i denna paragraf erhåller en förenklad affattning, så att de personer, som där afses, förklaras berättigade att efter anmälan åtnjuta anstånd med aflämnande af infordrad uppgift till april månads utgång, därest den tid, inom hvilken uppgiften enligt stadgandet i 15 § 1 mom. skolat aflämnas, därförinnan går till ända.

15 §.

I åtskilliga paragrafer i förslaget göres en skillnad emellan *deklarationer, andra uppgifter* och *upplysningar*. Det synes vid sådant förhållande och med afseende å önskvärdheten af en likformig terminologi som om denna paragraf, hvari talas endast om afgifvande af »uppgifter», borde fullständigas, så att äfven den komme att handla om anmaningar att afgifva deklarationer, andra uppgifter och upplysningar.

I sista stycket af 1 mom. förklaras, att anmaning i regel skall tillsändas den uppgiftspliktige i rekommenderadt bref med allmänna posten, men att, »där så finnes nödigt», för anmaningens delgifvande må anlitas vederbörande myndighet eller tjänsteman.

Konungens befallningshafvande i Stockholms län har, med erinran att enligt nu gällande bestämmelser för taxeringen erforderliga uppgifter alltid skola infordras genom vederbörande magistrat eller länsman, uttalat det antagande, att förslaget skulle afse att, där anmaning medelst bref ej efterkommes, anmaningen skall tillställas vederbörande genom magistrat eller länsman, enär i annat fall svårighet skulle uppstå att emot den skattskyldiges bestridande styrka, att han mottagit anmaning och således är förfallen till påföljderna för försummelser i fråga om deklarationsplikten. I anledning af detta uttalande får Kammarrätten erinra, att enligt gällande bevillningsförordning 53 § 1 mom. sista stycket rättigheten för skattskyldig, hvilkens uppgift angående hans inkomst icke blifvit af taxeringsnämnden följd och hvilken icke på grund af försummad uppgiftsskyldighet förlorat sin talan, att med förbigående af pröfningsnämnden anföra besvär angående sin inkomsttaxering direkt hos Kammarrätten är beroende allenast däraf, huruvida underrättelse i hvad mån afvikelse från uppgiften skett och om skälen härför blifvit inom behörig tid i rekommenderadt bref med allmänna posten den skattskyldige kostnadsfritt tillsänd under i deklarationen angifven adress. Ett från postanstalt utfärdadt kvitto å mottagandet af ett till ve-

derbörande skattskyldige adresseradt rekommenderadt bref anses följaktligen i detta fall utgöra fullt bevis därom, att brefvet mottagits af adressaten. Kammarrätten, som i afgifvet utlåtande angående 1906 års förut omförmälda förslag till bevillningsförordning tillstyrkt berörda, numera gällande föreskrifter, anser sig böra framhålla, att införande af likartade bestämmelser för delgifning af nu ifrågavarande anmaningar måhända skulle möta betänkligheter särskildt med afseende å de fall, där någon af vederbörande skattskyldige lämnad adressuppgift ej förefinnes.

Då försummelse att hörsamma mottagen anmaning att afgifva eller fullständiga deklaration eller annan uppgift enligt 18 § medför förlust af rättighet att i högre instans föra talan angående taxering, för hvilken deklarationen eller upgiften skolat ligga till grund, är det emellertid af vikt, att det i förordningen klargöres, på hvad sätt delgifning af anmaning skall vara styrkt, för att nämnda påföljd skall kunna mot den skattskyldige tillämpas.

16 §.

I första stycket synes å tredje raden ordet »för» böra utbytas mot »å» och å sjunde raden ordet »inkomstskatt» utbytas mot »inkomst- och förmögenhetsskatt».

Bestämmelserna i andra stycket angående vissa skyldigheter för verk och bolag, som idkat järnvägsdrift eller drifvit företag, hvilket afser att med hjälp af ledning tillhandahålla vatten eller elektrisk energi, torde böra utsträckas äfven till enskilda personer, som drifvit liknande verksamhet.

Då det synes opåkalladt att under alla förhållanden ålägga den, som idkat rörelse å ort, där han icke är skyldig erlägga inkomst- och förmögenhetsskatt, att vid hörsammande af anmaning, hvarom förmäles i tredje stycket, beledsaga uppgiften med räkenskapshandlingar, synes skyldigheten i berörda afseende kunna begränsas till de fall, då vederbörande i anmaningen infordrat sådana handlingar.

17 §.

I denna paragraf synes böra, likasom i motsvarande paragrafer af gällande bevillnings- och inkomstskatteförordningar, framhållas, att insändande med allmänna posten af deklarationer m. m. sker på den uppgiftspliktiges eget äfventyr.

18 §.

Genom underlåtenhet att inom behörig tid afgifva föreskrifna uppgifter till ledning vid taxeringen förloras enligt 31 § gällande inkomstskatteför-

ordning och 24 § gällande bevillningsförordning rätten att fullfölja talan i fråga om beloppet af den inkomst uppgiften skolat afse. Genom motsvarande försummelse skulle enligt 18 § 1 mom. i förslaget den skattskyldige förlora rätten att öfverklaga »taxering, för hvilken deklarationen skolat ligga till grund». Under förutsättning att, såsom ordalagen synas gifva vid handen, denna förändring bör uppfattas såsom innebärande en skärpning af påföljden för försummelse i nämnda afseende, anser sig Kammarrätten böra uttala, att denna påföljd redan enligt gällande lagstiftning ofta drabbar de skattskyldiga synnerligen hårdt och att någon skärpning af densamma icke billigtvis bör ifrågakomma.

På sätt af Konungens befallningshafvande i Östergötlands och Jönköpings län yrkats, synes ett minimum af exempelvis 5 kronor böra fastställas för beloppet af de böter, hvarom stadgas i 4 och 5 mom.

I likhet med Konungens befallningshafvande i Älfsborgs län anser Kammarrätten en förenklad affattning af andra stycket i 4 mom. vara önskvärd.

Det synes kunna ifrågasättas, huruvida icke ägare eller innehafvare af fastighet, som trots upprepad anmaning underlåtit afgifva uppgift eller lämna meddelande, hvarom förmäles i 6 mom., bör vara förfallen till bötesstraff, i likhet med hvad som stadgas i 4 och 5 mom.

Mom. 7 synes böra omredigeras till närmare öfverensstämmelse med nu gällande motsvarande bestämmelser i bevillnings- och inkomstskatteförordningarna.

20 §.

Motsvarande stadganden i gällande inkomstskatteförordning återfinnas i 33 §, som emellertid ej oväsentligen omarbetats.

Kammarrätten har icke något att erinra mot ändringen i straffskalan, hvarigenom denna blifvit oberoende af det skattebelopp, som genom den oriktiga deklarationen må hafva undandragits statsverket, och ej heller mot den förändringen, att straffbarhet skulle kunna anses vara för handen, utan att det oriktiga meddelandet föranledt, att inkomst icke eller endast till någon del blifvit taxerad. Däremot anser sig Kammarrätten böra hemställa om sådan ändring i paragrafen, att straffpåföljd icke må ifrågakomma utan att det oriktiga meddelandet dels lämnats i afsikt att vilseleda taxeringsmyndigheterna och därigenom helt eller delvis undgå taxering dels ock varit af sådan beskaffenhet, att oriktig taxering kunnat däraf föranledas.

21 §.

Då här afses både inkomst- och fastighetstaxeringar och bland de senare äfven taxeringar af sådana fastigheter, som skola upptagas i den s. k. bevillningsfria längden, synes ordet »skattskyldigs» böra utgå.

23 §.

Konungens befallningshafvande i Östergötlands och Jönköpings län hafva anmärkt, att äfven andra ämbets- och tjänstemän än de, som hafva befattning med taxeringar, understundom behöfva å tjänstens vägnar hafva hand om deklarationerna. Med afseende å dessa anmärkningar och då äfven hos Kammarrätten tjänstemän, hvilka icke hafva någon befattning med taxeringen men äro skyldiga biträda vid de af taxeringsmålens handläggning och expedition föranledda arbetena, för att kunna fullgöra sina åliggganden böra hafva tillgång till deklarationerna, synes en förändring i första punkten af tredje stycket af 1 mom. till närmare öfverensstämmelse med motsvarande nu gällande bestämmelse vara behöflig.

Den i samma punkt förekommande föreskriften, att deklaration skall, där besvär fullföljas, biläggas besvärshandlingarna, synes innebära, att i besvärsmål deklarationen skall anses utgöra en del af besvärsakten och följaktligen åtfölja akten vid alla kommunikationer. Detta synes icke heller möta betänkligheter, då fråga är om kommunikation med taxeringsnämndens ordförande, kronans ombud hos pröfningsnämnden eller den skattskyldige själf. Annorlunda ställer det sig, där exempelvis vid tvist emellan kommuner angående fördelning af bevillningstaxering kommunikation med kommun behöfver äga rum. I dessa fall anser Kammarrätten det böra blifva föremål för särskild pröfning af den kommunicerande myndigheten, om det för målets behöriga utredning är behöfligt, att den förklarande kommunen får taga del af deklarationen, hvilken, om så ej är fallet, synes böra vid kommunikationen uttagas ur akten och förvaras hos den kommunicerande myndigheten.

Med afseende å föreskriften i 4 mom., att de i enlighet med 7 § till ledning vid de allmänna fastighetstaxeringarna aflämnade uppgifterna skola förvaras hos taxeringsnämndens ordförande, synes det kunna ifrågasättas, huruvida icke dessa uppgifter, hvilka uppenbarligen komma att vara af betydelse för fastighetstaxeringarna under lång tid efter det de afgifvits, borde förvaras hos Konungens befallningshafvande eller hos kronofogdarna för att i händelse af behof tillhandahållas taxeringsnämndernas ordförande.

2 KAP.

Rubriken.

Det i motsvarande rubriker i gällande bevillnings- och inkomstskatteförordningar använda ordet taxeringsmyndigheter har här utbytts mot ordet beskattningsnämnder. Tillräckliga skäl härtill synes Kammarrätten ej föreligga.

Då i detta kapitel äfven innefattas bestämmelser angående besvär i taxeringsmål hos Kammarrätten och Kungl Maj:t m. m., synes för öfrigt rubriken böra fullständigas, exempelvis genom tilläggande af orden »med mera».

25 §.

Förslaget om ökning af såväl minimi- som maximiantalet ledamöter i taxeringsnämnden afser att utan minskning af antalet *valda* ledamöter där bereda utrymme äfven för en af Konungens befallningshafvande utsedd ledamot, hvarjämte minimiantalet valda ledamöter på landet och maximiantalet valda ledamöter i stad ytterligare skulle ökas med en. Härigenom skulle på landet de valda ledamöterna tillförsäkras rättighet att fortfarande inom hvarje taxeringsnämnd utgöra majoritet och äfven i stad minskning af de valda ledamöternas inflytande på taxeringsärendenas afgörande förebyggas. Frågan om ökning af ledamöternas i taxeringsnämnden antal torde sålunda få anses vara beroende af frågan, huruvida Konungens befallningshafvande skall i hvarje taxeringsnämnd insätta, jämte ordföranden, äfven en ledamot. Meningarna härom hafva bland Konungens befallningshafvande varit delade.

Å ena sidan har framhållits den ökade säkerhet i tillämpningen af hithörande författningar, som vore att förvänta, därest taxeringsnämndens ordförande finge vid sin sida inom nämnden en ledamot med hufvudsakligen samma kompetens i fråga om författningskännedom och med särskildt åliggande att äfven vid det förberedande taxeringsarbetet lämna ordföranden nödigt biträde. Och en sådan förstärkning af sakkunnigelementet inom taxeringsnämden har ansetts vara så mycket mera behöflig, som genom afskaffandet af kronoombudsinstitutionen hos taxeringsnämnderna sakkunskapen inom dessa nämnder afsevärdt försvagats.

Å andra sidan har det nu ifrågavarande förslaget afstyrkts af åtskilliga bland Konungens befallningshafvande, hvilka därvid anfört hufvudsakligen

följande skäl. Ehuru magistratspersoner, kronofogdar, häradsskrifvare och länsmän i största möjliga utsträckning tagits i anspråk såsom ordförande i taxeringsnämnderna, hade ordförandeplatserna i ett stort antal taxeringsdistrikt måst besättas med personer, hvilka icke på grund af tjänsteställning varit skyldiga åtaga sig ordförandeskapet. Det hade för Konungens befallningshafvande varit förenadt med afsevärda svårigheter att anskaffa personer med erforderliga kvalifikationer till att vara ordförande i dessa senare distrikt, och därest det skulle åläggas Konungens befallningshafvande att utse jämte ordföranden äfven en ledamot af taxeringsnämnden med hufvudsakligen samma kompetensfordringar, som ansetts böra gälla för ordförandena, skulle utseendet af dessa ledamöter möta de största svårigheter. Dessa skulle ökas därigenom att den af Konungens befallningshafvande förordnade ledamoten skulle med afseende å omfattningen och beskaffenheten af sina göromål blifva i alltför hög grad beroende af taxeringsnämndens ordförande, hvilken skulle kunna efter sitt godtfinnande antingen underlåta att påkalla biträde af den förordnade ledamoten eller på denne öfverflytta alltför stor del af sin arbetsbörda eller använda honom såsom skrifbiträde eller i andra göromål af underordnad vikt. I de flesta taxeringsdistrikten vore det dessutom obehöfligt att bereda ordföranden biträde i hans arbete, och i de fall, där detta verkligen vore behöfligt, borde det lämpligen öfverlåtas åt ordföranden att själf utse den person, med hvilken han önskade samarbeta. Det kunde därför med skäl ifrågasättas, huruvida gagnet af de föreslagna, af Konungens befallningshafvande förordnade ledamöterna skulle motsvara de kostnader, som för deras ersättande skulle uppkomma. Slutligen hade ett förslag af ungefär samma innehåll år 1907 afslagits af Riksdagen och det vore vid sådant förhållande ej lämpligt att utan synnerligen tungt vägande skäl ånyo upptaga ett förslag i detta syfte, hvarigenom de folkvalda ledamöternas i taxeringsnämnden inflytande vid taxeringsärendenas afgörande skulle minskas.

I afgifvet underdånigt utlåtande öfver det sedermera af 1907 års riksdag pröfvade, år 1906 inom finansdepartementet utarbetade förslaget till bevillningsförordning m. m. förklarade sig Kammarrätten finna det högeligen befogadt, att i taxeringsnämnden bereddes plats, utom för en af Konungens befallningshafvande förordnad ordförande, hvilken skulle fullgöra de åligganden, som förut tillhört såväl bevillningsberedningsordföranden som kronans ombud hos taxeringsnämnden, för ytterligare en af Konungens befallningshafvande förordnad ledamot i nämnden, hvilken jämväl skulle biträda ordföranden vid taxeringsarbetet.

Äfven om, såsom det sagts, i åtskilliga fall stora svårigheter skulle möta för Konungens befallningshafvande att finna någon med taxeringsnämndens

ordförande i kompetens jämnställd person att ställa vid hans sida såsom ledamot i nämnden, synes det dock böra vara möjligt att för detta senare uppdrag förvärfva personer med sådana förutsättningar, att de, efter att hafva vunnit någon erfarenhet i taxeringsarbetet, skulle blifva ordförandena till verklig hjälp; och då det efter Kammarrättens mening ligger synnerlig vikt uppå, att taxeringsnämnden äger tillgång till lämplig person att vid inträffande förfall för ordföranden handhafva hans åligganden, finner Kammarrätten icke anledning frångå sitt föregående uttalande i ämnet. I syfte att bereda trygghet för att den särskildt förordnade ledamoten icke erhåller den underordnade ställningen af ett ordförandens skrifbiträde utan af denne anlitas på sådant sätt, att hans kompetens i möjligaste mån tillgodogöres vid det egentliga taxeringsarbetet, samt med tagen hänsyn jämväl till den af Kammarrätten nyss framhållna lämpligheten af att ledamoten må vid förfall för ordföranden inträda i hans funktioner, anser sig Kammarrätten emellertid tillika böra förorda, att den af Konungens befallningshafvande förordnade ledamoten må inom taxeringsnämnden erhålla ställningen af självskrifven vice ordförande.

26 §.

Den kungörelse, hvarom stadgas i denna paragraf, skall enligt gällande bevillningsförordning, 31 §, utfärdas i början af kalenderåret men enligt förslaget redan före november månads utgång. Med förändringen torde närmast åsyftas, att valen af ledamöter och suppleanter i taxeringsnämnderna skola kunna försiggå och eventuella besvär öfver dessa val vara afgjorda, innan taxeringsnämndernas sammanträden skola börjas; och sammanhänger alltså det nu ifrågavarande ändringsförslaget i 26 § 1 mom. med de föreslagna förändringarna i 26 § 2 mom. angående tiden för val af ledamöter och suppleanter i taxeringsnämnderna och för anförande hos Konungens befallningshafvande af besvär öfver dylikt val. Från denna synpunkt synes ock förslaget vara välgrundadt; men då kungörelsen äfven skall innehålla erinran till dem, som äro skyldiga att till ledning vid den förestående taxeringen aflämna deklarationer och andra uppgifter, om hvad de hafva att i afseende härå iakttaga, och det icke synes lämpligt, att denna erinran lämnas så tidigt, som här föreslagits, anser sig Kammarrätten böra hemställa, huruvida icke berörda erinran borde uteslutas ur nu ifrågavarande kungörelse och i stället meddelas i särskild, efter årsskiftet utfärdad kungörelse.

30 §.

Enligt Kammarrättens mening bör taxeringsnämnd på landet vara berättigad att, därest kommunikationsförhållandena eller andra omständigheter göra sådant önskvärdt, sammanträda äfven å annan utom distriktet belägen ort än stad, såsom t. ex. köping, municipal- eller stationssamhälle.

31 §.

Innehållet i *1 mom. b)* är hämtadt från gällande bevillningsförordning 34 § a). I sistnämnda lagrum angifves emellertid såsom ordförandens skyldighet ej allenast att från sådana skattskyldiga, hvilka icke äro pliktiga att utan särskild anmaning aflämna uppgifter, enligt förordningens bestämmelser infordra »upplysningar» till ledning vid deras taxering utan äfven att »i öfrigt söka att inhämta upplysningar till ledning för en noggrann och tillförlitlig taxering». Sistnämnda bestämmelse, hvilken synes naturligt ansluta sig till 8 § 1 mom. i förslaget, har emellertid i förslaget uteslutits, hvilket Kammarrätten ansett sig böra anmärka, under erinran tillika om sina under 9 § här ofvan gjorda uttalanden angående önskvärdheten af en konsekvent genomförd terminologi med afseende å användningen af orden »uppgifter» och »upplysningar».

Med afseende å *1 mom. c)* har af Konungens befallningshafvande i Kronobergs län förordats en kompletterande föreskrift af innehåll att taxeringsnämndens ordförande skulle vara skyldig att beträffande ägare af fastigheter inom taxeringsdistriktet, hvilka äro mantalsskrifna utom distriktet, äfvensom angående fastigheternas taxeringsvärden lämna uppgift till ordföranden i det taxeringsdistrikt, där fastighetsägarne äro mantalsskrifna. Att dylika uppgifter skulle medföra nytta för taxeringen till inkomst- och förmögenhetsskatt, synes påtagligt, men Kammarrätten anser det vara tvifvel underkastadt, huruvida taxeringsnämndernas ordförande böra åläggas att lämna uppgifterna, hvilka måhända snarare borde kunna uppsättas och expedieras af häradsskrifvarne.

I *1 mom. h)* synes böra vidtagas sådan ändring, att så snart uppgift, som afgifvits af annan skattskyldig än i 2 § 1 mom. a) omförmäldt verk eller bolag, utvisar, att skattskyldig idkat rörelse jämväl å annan ort än inom distriktet, uppgiften eller transumt af densamma i erforderliga delar skall afsändas till vederbörande taxeringsnämnds ordförande. Denna åtgärd bör sålunda åligga ordförande, som mottagit dylik uppgift, oberoende däraf, huruvida uppgiften visat, att rörelsen medfört vinst, som skall blifva föremål för taxering utom distriktet, då ju tydligen äfven en uppgift af innehåll att ingen vinst uppstått bör komma till vederbörande taxeringsnämnds kännedom.

I *1 mom. i)* synes, på sätt af Konungens befallningshafvande i Östergötlands och Kronobergs län påyrkats, böra intagas föreskrift om skyldighet för taxeringsnämndens ordförande att å deklaration, som icke följes vid taxeringen, verkställa den anteckning, hvarom förmäles i 23 § 2 mom.

Med afseende å innehållet i *1 mom. k)* vill Kammarrätten allenast erinra om sina under 23 § 4 mom. här ofvan gjorda uttalanden.

I enlighet med hvad i gällande inkomstskatteförordning 38 § e) är föreskrifvet, synes i slutet af *1 mom. l)* böra tilläggas orden »eller upplysning».

Beträffande 31 § 2 mom. får Kammarrätten hänvisa till sina uttalanden här ofvan under 25 §.

36 §.

I 5 mom. synes böra hänvisas till de särskilda bestämmelser, som för Stockholms stad äro gällande i de afseenden, hvarom föreskrifter i 36 § meddelas för öfriga delar af landet.

37 §.

Bestämmelsen om ansvar för taxeringsnämndens ordförande för underlåtenhet att infinna sig å den af honom för taxeringsnämndens sammanträde utsatta ort och tid synes böra göras beroende däraf, att ordföranden ej varit af laga förfall hindrad.

38 §.

I öfverensstämmelse med affattningen af 41 § i förevarande författningsförslag synes här böra föreskrifvas, att den ene af de till ledamöter i pröfningsnämnden föreslagna personerna skall vara »näringsidkare eller annan inkomsttagare».

På skäl, som anförts af Öfverståthållarämbetet, synes det kunna ifrågasättas, huruvida icke i Stockholm hvarje taxeringsnämnd borde till ledamöter i pröfningsnämnden föreslå tre personer, däraf en fastighetsägare samt två näringsidkare eller andra inkomsttagare.

39 §.

Rättighet att hos pröfningsnämnden, liksom ock i högre instanser, föra talan i fråga om fast egendoms taxeringsvärde synes böra tillerkännas egendomens ägare, äfven om han icke är för taxeringsåret skattskyldig för egendomen. Då såväl enligt nu gällande som enligt den föreslagna bevillningsförordningen bevillning för fast egendom skall erläggas af den,

som för nästföregående året författningsenligt mantalsskrifvits eller bort mantalsskrifvas såsom ägare eller innehafvare af fastigheten, har ny ägare af fast egendom såväl under det år förvärfvet af egendomen skett som därpå följande året ansetts vara förhindrad att föra talan om egendomens taxering. Att detta, särskildt då allmän fastighetstaxering äger rum något af dessa båda år, icke är med billighet öfverensstämmande, synes Kammarrätten uppenbart.

Det synes tvifvelaktigt, huruvida tillräckliga skäl föreligga att under de de i sista stycket af 39 § angifna förutsättningar tillerkänna territoriella församlingar i stad besvärsrätt i taxeringsmål. Därest emellertid sådan rättighet medgifves dem, kan ifrågasättas, om ej på enahanda grunder dylik besvärsrätt bör tillerkännas äfven icke-territoriella stadsförsamlingar, som af sina medlemmar uttaga särskilda på bevillningen grundade afgifter.

40 §.

Innehållet i denna paragraf återfinnes i 43 § af nu gällande bevillningsförordning, hvars senare afdelning emellertid uteslutits i förslaget. Kammarrätten, som visserligen anser det uteslutna stycket icke lämpligen böra i oförändrad affattning upptagas i den nya förordningen, har likväl funnit önskvärdt, att i denna förordning blefve på bättre och tydligare sätt än hittills framhållet, att pröfningsnämnderna hafva till uppgift ej allenast att afgöra anförda besvär utan äfven att på eget initiativ vidtaga erforderliga rättelser i taxeringarna. Visserligen torde första stycket af den föreslagna 40 § vara afsedt att innefatta föreskrift om denna pröfningsnämndernas dubbla bestämmelse; men den erfarenhet, som vunnits rörande pröfningsnämndernas uppfattning i fråga om deras skyldighet att oberoende af anförda besvär pröfva förekommande taxeringsfrågor, synes Kammarrätten snarare böra gifva anledning till ett kraftigare inskärpande af denna skyldighet än till en förändring i motsatt riktning af bestämmelserna i ämnet.

45 §.

Därest, på sätt under 25 § här ofvan af Kammarrätten föreslagits, den af Konungens befallningshafvande förordnade ledamoten af taxeringsnämnden skulle blifva taxeringsnämndens självskrifne vice ordförande, synes Konungens befallningshafvande böra äga att, vid förfall för taxeringsnämndens ordförande, i hans ställe kalla vice ordföranden att för upplysningars meddelande infinna sig å pröfningsnämndens sammanträdesort.

47 §.

Med afseende å andra stycket af 2 mom. har Konungens befallningshafvande i Malmöhus län föreslagit den ändring, att de afskrifter af taxeringslängder och pröfningsnämndens särskilda längder för föregående året, hvilka i nämnda lagrum omförmälas, skulle, i stället för att kvarstanna hos Konungens befallningshafvande, där de mycket sällan behöfde användas, öfversändas till vederbörande häradsskrifvare och magistrater för att hos dem förvaras; en anordning, hvarigenom häradsskrifvarne och vederbörande tjänstemän i städerna skulle besparas besväret att för eget bruk göra en särskild afskrift af längderna. Detta förslag synes Kammarrätten förtjäna afseende.

48 §.

Därest en sådan bestämmelse, som innefattas i första stycket af denna paragraf, skulle anses erforderlig, synes densamma likväl icke lämpligen böra upptagas bland bestämmelserna rörande pröfningsnämnden utan hellre inordnas bland de i slutet af förordningen innefattade »allmänna föreskrifterna».

49 §.

Skattskyldig, som hos pröfningsnämnden öfverklagat taxeringsnämndens beslut och hvilkens talan icke hos pröfningsnämnden bifallits, är enligt gällande praxis icke berättigad att hos Kammarrätten anföra besvär med annat yrkande än sådant, som faller inom ramen för det hos pröfningsnämnden gjorda yrkandet. Med den förändrade uppställning 1 mom. i nu förevarande paragraf erhållit, anser Kammarrätten, som förutsätter, att förslaget ej afser att göra någon ändring i nämnda skattskyldigas besvärsrätt, det vara nödvändigt, att den angifna begränsningen af besvärsrätten för det fall, som afses i 1 mom. a), kommer till uttryck.

I öfverensstämmelse med hvad under 39 § här ofvan yttrats, anser Kammarrätten, att äfven i nu förevarande paragraf besvärsrätt i fråga om taxeringsvärdet å fast egendom bör tillerkännas ägare af egendomen, äfven om han icke varit för nästföregående år mantalsskrifven för densamma.

Enligt 2 mom., hvars innehåll i detta afseende oförändradt upptagits från 53 § 1 mom. gällande bevillningsförordning, skola öfver inkomna besvär förklaringar infordras från vederbörande och därefter besvären jämte inkomna förklaringar äfvensom utdrag af taxeringslängd och beskattningsnämndernas protokoll, såvidt den öfverklagade taxeringsfrågan angår, och de till nämnderna ingifna handlingarna af Konungens befallningshafvande

insändas till Kammarrätten. Då det för förklarings afgifvande tydligen är af vikt att erhålla kännedom om hvad i taxeringsärendet hos nämnderna förekommit, torde Konungens befallningshafvande i allmänhet iakttaga, att förklarandena erhålla del af ej allenast besvären utan äfven de handlingar i öfrigt, som skola åtfölja besvären till Kammarrätten; men då ej alltid så förfares och skilda meningar angående riktiga tillvägagångssättet i detta afseende äfven lära förekommit, torde uttryckligt stadgande härom böra införas i 2 mom.

50 §.

I formellt afseende anser sig Kammarrätten böra hemställa, huruvida icke första stycket, som i sin nuvarande affattning synes vara tämligen svårläst, borde uppdelas på två stycken, det ena angående besvärsrätt med afseende å taxering till inkomst- och förmögenhetsskatt och det andra angående besvärsrätt i fråga om bevillningstaxering.

Det skulle dessutom enligt Kammarrättens uppfattning innebära ett önskvärdt förtydligande af bestämmelserna angående besvär i fråga om bevillningstaxering, om i satsen »där han icke varit i sådant afseende skattskyldig» o. s. v. inrycktes en hänvisning till stadgandena i bevillningsförordningen angående beskattningsort.

Vidare anser sig Kammarrätten böra här upprepa sin i utlåtande öfver 1906 års förut omförmälda författningsförslag uttalade mening, att det borde i detta sammanhang angifvas, att där taxering skett å mer än en ort, tiden för besvärs anförande bör räknas från det bevillning på grund af endera taxeringen *sist* affordrades skattskyldig, äfven om besvären gå ut på upphäfvande af taxering, för hvilken bevillning redan mer än ett år före besvärens ingifvande affordrats den skattskyldige.

Enligt Kammarrättens uppfattning torde första stycket i denna paragraf icke vara afsedt att beträffande rätten till klagan öfver bevillningstaxering innebära någon ändring i sak i förhållande till nu gällande bestämmelser i ämnet, och det torde böra tillskrifvas den invecklade och svårlästa affattningen, att Konungens befallningshafvande i Älfsborgs län tolkat detsamma såsom innebärande en saklig ändring.

Det vore önskligt, om den i andra stycket af förevarande paragraf förekommande bestämmelsen, hvilken är lika lydande med senare punkten af 54 § i gällande bevillningsförordning, kunde erhålla en mindre snäf affattning och otvetydigt komme att afse alla de fall, där någon obehörigen taxerats för fast egendom. Med nuvarande affattning kan det vara tvifvelaktigt, om besvär i här afsedd extra ordinär väg må få anföras t. ex. för det fall att vissa å en jordbruksfastighet befintliga byggnader, hvilka bort inbegripas i jord-

bruksfastighetens värde, obehörigen särskildt taxeras såsom annan fastighet än jordbruksfastighet. För dessa och andra fall, där obehörig fastighetstaxering skett, bör den här afsedda besvärsrätten kunna vinna tillämpning.

54 §.

Den kritik, som af Konungens vederbörande befallningshafvande riktats mot de under denna paragraf föreslagna nya bestämmelserna, hvarigenom ersättningen till enhvar af de i taxeringsarbetet deltagande och härför ersättningsberättigade personer blifvit till beräkningsgrunderna noggrannt angifven i författningen, synes gifva vid handen, att dessa bestämmelser icke kunna förväntas medföra något rättvist eller ens någorlunda tillfredsställande resultat med afseende å fördelningen mellan de ersättningsberättigade inom hvarje särskildt län. Talrika bevis härpå förefinnas i de sifferuppgifter, hvarmed Konungens befallningshafvande på grund af särskild nådig föreskrift beledsagat sina underdåniga utlåtanden, och Kammarrätten tillåter sig i detta afseende endast hänvisa till de exempel på verkningarna af ifrågavarande bestämmelser, såvidt de afse taxeringsnämndsordförandenas ersättningar, som anförts af Konungens befallningshafvande i Göteborgs och Bohus län samt i Västerbottens län.

De nuvarande bestämmelserna i ämnet återfinnas i 57 § gällande bevillningsförordning och 41 § gällande inkomstskatteförordning. I saknad af motivering till förslaget är Kammarrätten icke i tillfälle att redogöra för de anmärkningar mot dessa bestämmelser, hvilka ansetts böra föranleda ett principiellt frångående af desamma; men Kammarrätten torde icke misstaga sig i det antagandet, att hufvudsakliga anledningen är att söka däruti, att det nuvarande fördelningssättet befunnits icke leda till rättvist resultat med afseende å fördelningen *emellan de särskilda länen*. Detta missförhållande synes emellertid kunna afhjälpas, äfven med bibehållande åtminstone i det hufvudsakliga af den pröfningsnämnden för närvarande tillkommande rättigheten att efter förslag af Konungens befallningshafvande bestämma de ersättningar, som böra tillkomma hvarje i taxeringsarbetet deltagande ersättningsberättigad person.

Till följd af bevillningens inskränkning till en tiondedel af sitt nuvarande belopp samt inkomstskattens utvidning till en inkomst- och förmögenhetsskatt att utgå efter nya progressionsgrunder synas nu gällande bestämmelser i förevarande ämne med nödvändighet behöfva undergå vissa ändringar. Åtminstone torde de nuvarande bestämmelserna om procentberäkningen å olika belopp af bevillnings- och inkomstskattesummorna för länen icke kunna bibehållas. Enligt Kammarrättens förmenande skulle den nu behöfliga förändrin-

gen lämpligen kunna gå i den riktningen, att den s. k. bevillningsprocenten helt och hållet bortfölle och en viss procent å inkomst- och förmögenhetskattesummorna för de särskilda länen finge, efter förslag af Konungens befallningshafvande, disponeras af pröfningsnämnderna till ersättning åt vederbörande, i den mån de tillgängliga medlen det medgåfve, för det med taxeringarna förenade arbetet. På detta sätt skulle endast en del af ersättningarna utgå och procentsatserna borde också med hänsyn härtill bestämmas tämligen lågt. Den behöfliga fyllnaden skulle erhållas på det sätt, att ett antingen till viss procent af hela rikets inkomst- och förmögenhetsskattesumma bestämdt eller i författningen till siffran angifvet belopp ställdes till Kungl. Maj:ts förfogande för att efter framställning af hvarje pröfningsnämnd för sig och vederbörande myndigheters hörande fördelas mellan länen och eventuellt äfven Stockholms stad. Angående grunden för fördelningen af ersättningarna inom hvarje län torde närmare bestämmelser i sammanhang med fördelningen mellan länen kunna meddelas af Kungl. Maj:t.

57 §.

Då, på sätt af Öfverståthållarämbetet och Konungens befallningshafvande i Västerbottens län blifvit anmärkt, åtal för försummelse, som i 20 § omförmäles, synes böra anhängiggöras vid allmän domstol, lärer föreskrift härom böra intagas i första stycket af 1 mom.

58 §.

Orden »till följd af gjord anmärkning eller anförda besvär eller af annan anledning» synas, såsom öfverflödiga, kunna utgå.

59 §.

I anledning af innehållet i 1 mom. har Konungens befallningshafvande i Göteborgs och Bohus län framhållit, att det enligt förslagets 32 § skall tillkomma taxeringsnämnden att i taxeringslängden införa, bland annat, dels i afseende å bevillningen beloppet af medgifvet afdrag och den beskattningsbara inkomsten, dels ock i fråga om inkomst- eller förmögenhetsskatten taxeradt belopp, sammanlagda beloppet af medgifven nedsättning och det belopp, efter hvilket skatt utgår. Med afseende härå har Konungens befallningshafvande ansett den i denna paragraf, liksom förut i bevillningsförordningens 60 § och inkomstskatteförordningens 43 §, Kammarrätten tillerkända rätt att, efter anmärkning, föreskrifva rättelse i afseende å verkställd taxering, såvidt den afser frihet från eller lindring i skatt, icke böra bibehållas; åtminstone borde

enligt Konungens befallningshafvandes mening anmärkning i detta afseende icke med fog kunna riktas mot kronofogde och häradsskrifvare eller magistrat, såsom nu ägde rum.

I anledning af detta yttrande anser sig Kammarrätten böra erinra, att på grund af anmärkningar af omförmälda slag ersättningsskyldighet af Kammarrätten ådömes magistrat, kronofogde och häradsskrifvare endast under förutsättning, att vederbörande tjänsteman försummat honom åliggande skyldighet att hos den skattskyldige anställa reservationskraf och att i sådana fall berörda försummelse och icke det vid taxeringen begångna felet utgör den rättsgrund, hvarpå ersättningsskyldigheten stöder sig.

60 §.

Det synes Kammarrätten önskvärdt, att, i likhet med hvad genom lagen den 14 juni 1901 ägt rum med afseende å fullföljd af talan mot hofrätts beslut, bestämmelser här meddelas angående skyldighet för den, som vill hos Konungen söka ändring i Kammarrättens utslag i taxeringsmål, att vid sina besvär foga det öfverklagade utslaget äfvensom angående det äfventyr underlåtenhet härutinnan medför.

Förslag

till

Förordning om inkomst- och förmögenhetsskatt.

Förslaget öfverensstämmer i väsentliga delar med ett af särskildt tillkallade sakkunnige år 1904 inom Finansdepartementet utarbetadt förslag till förordning om skatt af inkomst och förmögenhet, öfver hvilket förslag Kammarrätten den 31 december 1904 afgifvit infordradt underdånigt utlåtande. Vid den omarbetning, 1904 års förslag sedermera undergått hafva åtskilliga af de erinringar, Kammarrätten i berörda utlåtande framställde, vunnit beaktande.

2 §.

I anledning af bestämmelserna i 1 mom. angående beräkningen af skattskyldigheten för inkomst i de fall, då räkenskapsår icke sammanfaller med kalenderår, får Kammarrätten erinra om sina uttalanden här ofvan rörande sista stycket af 3 § i förslaget till förordning om taxeringsmyndigheter och förfarandet vid taxering.

3 §.

Då i 5 § 2 mom. uppräknas åtskilliga juridiska personer, som icke skola erlägga inkomstskatt, anser sig Kammarrrätten böra ifrågasätta, huruvida icke — i likhet med hvad i 13 § gällande inkomstskatteförordning och 10 § i förslaget till bevillningsförordning ägt rum — slutorden i 2 mom. a) »andra inländska juridiska personer» borde till sitt innehåll begränsas genom till-

lägget »i den mån de icke äro i denna förordning från skattskyldighet frikallade».

Kammarrätten har fäst sin uppmärksamhet vid, att under det i 1 mom. c) utlänning förklaras vara skyldig erlägga inkomstskatt för utdelning å lotter i solidariska bankbolag, sådan skyldighet icke i 2 mom. b) stadgas för utländska aktiebolag och andra utländska bolag. Enligt lagen om solidariska bankbolag den 18 september 1903 skola hufvudlottägare i sådant bolag vara svenska medborgare; och skulle på grund häraf kunna ifrågasättas, att nu förevarande paragraf borde utgå från den förutsättningen, att hvarken utlänning eller utländskt bolag kunde uppbära utdelning från svenska solidariska bankbolag. Men å andra sidan lärer hinder icke möta för utlänning att vara komanditlottägare i solidariskt bankbolag och ej heller torde det kunna undvikas, att enskild utländsk man eller utländskt bolag af en eller annan anledning blifver tillfällgtvis ägare af banklotter och berättigad att uppbära å dem belöpande utdelning, hvilka förhållanden torde utgöra grunden till omförmälda stadganden i 1 mom. c). I hvarje fall synes det Kammarrätten, som om i förevarande afseende samma bestämmelser borde, såsom hittills varit fallet, gälla för utlänningar och för utländska bolag.

6 §.

Denna paragraf, hvilken afser att definiera begreppet af den inkomst, för hvilken inkomstskatt skall utgå, öfverensstämmer i det hufvudsakliga med 5 § i 1904 års förslag. På sätt Kammarrätten i sitt utlåtande öfver detta förslag anmärkt, torde ökning i värde af skattskyldigs tillgångar samt intäkter, som erhållas genom realisation utan vinst af skattskyldigs tillhörigheter eller genom lån, icke vara afsedda att inbegripas under den beskattningsbara inkomsten. Påtagligen kan ej heller ersättning af brandförsäkringsbolag för liden brandskada hit hänföras.

7 §.

Inkomst af jordbruk rubricerades i 6 § af 1904 års förslag såsom inkomst af arbete men har här upptagits såsom inkomst af fast egendom. Med denna förändring, mot hvilken Kammarrätten anser sig icke böra göra någon erinran, sammanhänger äfven, att i mom. 1:o a) af nu förevarande paragraf brukares af fast egendom bostadsförmån, likasom fastighetsägarens, hänförts till inkomst af fast egendom.

Hvad i mom. 1:o b) skall förstås med jordbrukets binäringar utvecklas

närmare i punkten 1:o mom. II af de vid författningsförslaget fogade särskilda anvisningarna till ledning vid taxeringen, där såsom exempel anföres mejerihandtering samt i öfrigt förklaras, att annan handtering, därest den skall kunna hit hänföras, skall uteslutande eller hufvudsakligen afse förädling af det egna jordbrukets eller egendomens *produkter*. Det synes Kammarrätten som om äfven handtering, hvilken afser förädling af fast egendoms *beståndsdelar*, såsom beredning af torfströ, borde anses såsom binäring till jordbruket, under förutsättning att verksamhetens omfattning ej är större än att jordbruket å egendomen måste anses såsom hufvudnäringen.

I enlighet med hvad af Kammarrätten anmärkts i utlåtandet rörande 1904 års förslag till förordning om skatt af inkomst och förmögenhet, anser Kammarrätten det böra i mom. 2:o b) uttryckligen angifvas, att äfven utdelning från ekonomisk förening är beskattningsbar, såvida icke afsikten skulle vara att från beskattning fritaga sådan utdelning, i hvilket fall detta bör i 8 § angifvas.

8 §.

I öfverensstämmelse med föreskrifterna i gällande inkomstskatteförordning 7 § d) föreslogs i 7 § af 1904 års förslag, att »hvad som anvisats till bestridande af de med erhållna tjänster eller uppdrag förenade särskilda kostnader» icke skulle taxeras såsom inkomst; och anfördes till närmare belysning af hvad härunder borde inbegripas samma exempel som i den nuvarande inkomstskatteförordningen. I sitt utlåtande öfver förslaget yttrade Kammarrätten, att ifrågavarande bestämmelser syntes böra uttryckligen begränsas till hvad med dem från början åsyftats och jämväl i praxis allmänneligen gjordes gällande, eller till *allmänna* tjänster och uppdrag.

Berörda föreskrifter hafva alldeles uteslutits i det nu remitterade förslaget, hvilket synes åsyfta, att exempelvis resekostnadsersättning, traktamente för förrättning å annat ställe än tjänstemans eller i förrättningen deltagande persons vanliga boningsort, arfvode eller traktamente för riksdag eller revision å annan ort än där arfvodes- eller traktamentstagaren är bosatt principiellt skall anses såsom beskattningsbar inkomst, med rätt likväl att från inkomstens bruttobelopp göra afdrag för »alla utgifter för inkomstens förvärfvande och bibehållande», hvartill väl i detta fall skulle hänföras de kostnader, som utöfver inkomsttagarens vanliga lefnadskostnader för honom uppkommit genom den resa, för hvilken ersättning åtnjutes, eller genom vistelsen utom hans vanliga boningsort.

Kammarrätten vill härvid till en början i formellt afseende anmärka, att tydligt stadgande angående berörda afdragsrätt, hvilken måste antagas

vara i förslaget afsedd, icke synes vara meddeladt vare sig i förordningen eller i punkten 5:o af anvisningarna, då ifrågavarande afdrag väl näppeligen torde enligt vanligt språkbruk hänföras under »driftkostnader».

Beträffande själfva saken anser Kammarrätten den nu gällande skattefriheten för ifrågavarande ersättningar böra bibehållas med afseende å *allmänna* tjänster och uppdrag, då ju det sätt, hvarpå ersättningen för dessa bestämmes, lämnar nödig garanti för att densamma ej tilltages högre än behofvet i allmänhet kräfver.

Genom den föreslagna ändringen lärer för öfrigt någon afsevärd ökning i statens skatteintäkter icke kunna förväntas, men däremot skulle tvifvelsutan både för de skattskyldige och för taxeringsmyndigheterna mången gång uppkomma betydande svårigheter vid beräkningen af afdragens och den beskattningsbara återstodens belopp. I all synnerhet måste dylika olägenheter befaras, därest reglerna för beskattning af ifrågavarande ersättningar på föreslaget sätt ändras i förordningen om inkomst- och förmögenhetsskatt men däremot bibehållas oförändrade i bevillningsförordningen. Då enligt den föreslagna lagstiftningen deklarationerna skola äga samma betydelse för bevillningstaxeringen och taxeringen till inkomst- och förmögenhetsskatt, lärer det icke kunna undvikas, att genom den angifna olikheten mellan de båda förordningarna deklarationsformuläret kompliceras och deklarationspliktens behöriga fullgörande för de skattskyldige försvåras.

Med afseende å möjligheten af framtida förändringar i lagstiftningen angående ersättning för skada till följd af olycksfall i arbete synes datum för den nu gällande lagen i ämnet icke böra här angifvas.

9 §.

Då i förevarande paragraf medgifves, att vid uppskattningen af inkomst af fast egendom afdrag må ske för fastighetens underhåll, synes det möta betänkligheter att, på sätt tillika föreslagits, medgifva afdrag för värdeminskning å byggnader, utan att ens någon inskränkning göres till vissa slag af byggnader. Därest dylikt afdrag skulle medgifvas, lärer det visserligen vara från teoretisk synpunkt själffallet, att afdraget bör till sitt belopp bestämmas med hänsyn till den tidslängd, hvarunder byggnaden kan antagas komma att bestå, därest den väl underhålles, men i praxis torde det komma att möta synnerligen stora svårigheter att på rättvist sätt bestämma afskrifningsprocenten, helst som »lifslängden» för byggnader med olika byggnadssätt och användning företer mycket stora växlingar och för vissa slag af byggnader kan mätas i århundraden.

Kammarrätten kan sålunda icke förorda förslaget om rätt till afdrag

för värdeminskning å byggnader; men om sådan rättighet likväl anses böra införas i lagstiftningen, synes densamma böra inskränkas till byggnader, som användas i industriell eller därmed jämförlig verksamhet af sådan beskaffenhet, att de äro utsatta för jämförelsevis hastig förstöring. Under inga omständigheter böra enligt Kammarrättens mening dylika afdrag få ske för boningshus.

Enligt den föreslagna ordalydelsen af sista delen af första stycket skulle vid uppskattning af inkomst af tjänst afdrag få ske för afgifter till kassor af alla slag, i hvilka det ålegat någon på grund af tjänsten att vara delägare, under det att enligt 7 § gällande inkomstskatteförordning rätten till afdrag afser allenast afgifter till understödskassor. Någon anledning till den sålunda föreslagna utsträckningen af afdragsrätten synes Kammarrätten icke förefinnas.

10 §.

I 9 § innefattas bestämmelserna om de afdrag, som äro medgifna vid uppskattningen af inkomst ur inkomstkälla, som i 7 § omförmäles. Dessa afdrag kunna sålunda enligt förslaget allenast hänföra sig till inkomst, som skall upptagas under visst moment af deklarationsformuläret, och deras belopp hafva sin naturliga begränsning däruti, att i händelse utgifterna för förvärfvande af viss inkomst öfverstigit inkomstens belopp och sålunda viss »inkomstkälla» i själfva verket medfört förlust, resultatet af denna »inkomstkälla» likväl skall i deklarationsformuläret upptagas med 0.

I motsats härtill torde 10 § vara afsedd att angifva de afdrag, som få äga rum från den summa, hvilken uppkommer genom sammanräkning af de inkomstbelopp, som upptagas under de särskilda momenten i deklarationsformuläret. En förlust, som framträdt vid beräkningen af resultatet af viss inkomstkälla och hvilken ej är att hänföra till kapitalförlust, får sålunda, i den mån denna paragraf det medgifver, afdragas från hvad öfriga inkomstkällor lämnat i behållen inkomst.

För att markera den nu angifna skillnaden mellan 9 och 10 §§ synes ingressen till sistnämnda paragraf böra lyda: »Vid beräkningen af sammanlagda inkomsten äger skattskyldig rätt till afdrag för:».

I sitt utlåtande öfver 1904 års förslag anmärkte Kammarrätten, att affattningen af 10 § i nämnda förslag skulle medgifva den tolkning, att, såväl i fråga om undantagsförmåner som eljes afdrag finge ske äfven för kapitalafbetalning å skuld, ett afdrag, som förut icke varit vid taxering medgifvet och ej heller syntes böra medgifvas.

Beträffande rätt till afdrag för undantagsförmåner intager 10 § i

det nu föreliggande förslaget samma ståndpunkt som 1904 års förslag, oaktadt i förstnämnda förslag, 11 §, uttalas, att afdrag ej får äga rum för kapitalafbetalning å skuld. Att undantagsförmåner, då de, såsom oftast torde vara fallet, betingats vid försäljning af fast egendom, måste anses åtminstone delvis motsvara kapitalafbetalning å skuld, synes emellertid icke kunna förnekas. Då en fastighet försäljes med förbehåll om undantag, får köpeskillingen anses utgöras af dels det i penningar bestämda beloppet dels ock kapitalvärdet af undantaget, och denna senare del af köpeskillingen atbetalas efter hand som undantaget utgår. Kammarrätten anser sig följaktligen böra vidhålla sin uppfattning, att afdrag för undantagsförmåner icke bör medgifvas.

Enligt förslaget skulle vidare afdrag medgifvas för sådan förlust å skattskyldigs verksamhet, som ej är att hänföra till kapitalförlust.

I de vid förslaget till bevillningsförordning fogade anvisningarna lämnas vissa normer för bedömandet af hvad med kapitalförlust bör förstås. Anvisningar i detta afseende torde emellertid böra meddelas äfven i sammanhang med förordningen om inkomst- och förmögenhetsskatt, hvilken förordning synes böra affattas med tanke på bevillningsförordningens eventuella upphörande.

Då kapitalförvärf i vissa fall, exempelvis de i 7 § 3:o) c) afsedda, beskattas såsom inkomst, synes det kunna ifrågasättas, att i likartade fall afdrag medgåfves för kapitalförluster. Enligt förslaget skulle sådant afdrag ej få ske. Denna bestämmelse får väl dock ej anses utgöra hinder för att, därest t. ex. en person under samma år gjort två tillfälliga fastighetsförsäljningar, af hvilka den ena medfört vinst och den andra förlust, han beskattas allenast för det belopp, hvarmed vinsten må hafva öfverskjutit förlusten.

Förslaget synes icke afse att medgifva afdrag för alla förluster, hvilka icke äro kapitalförluster utan allenast för sådana, som uppstått å »verksamhet». Då denna term icke förut är i skattelagstiftningen använd, kan det möta svårighet att noggrannt angifva dess omfattning. Att den i sig innefattar såväl rörelse och yrke som jordbruk, torde väl få anses otvifvelaktigt; men någon ledning för bedömande, huruvida äfven annat bör därunder inbegripas, har icke lämnats. För öfrigt bör anmärkas, att i anvisningarna den inskränkning, som ligger i det nyss citerade ordet, ej iakttagits.

Då ordet försäkringspremier enligt vanligt språkbruk icke torde afse andra afgifter än dem, som betalas till försäkringsbolag, men afdrag synes böra medgifvas äfven för afgifter, som oberoende af tjänsteförhållande erläggas till pensions, änke- eller pupillkassa, anser Kammarrätten

ett fullständigande af paragrafens affattning i detta hänseende vara af behofvet påkalladt.

11 §.

Upprepade gånger och senast i sitt utlåtande öfver 1904 års förslag har Kammarrätten framhållit det obilliga uti, att vid taxering af inkomst afdrag ej får ske för erlagda utskylder. I praxis hafva vissa slag af skatter, såsom accis och maltskatt, plägat betraktas såsom affärsomkostnader, för hvilka afdrag följaktligen medgifvits. Enligt Kammarrättens mening böra äfven skattskyldigs å krono- och kommunaldebetsedlar upptagna utskylder undantagas från beskattning och stadgande härom införas i 10 §.

Af sista styckets i 11 § affattning framgår, att kooperativa föreningar enligt förslaget principiellt äro skattskyldiga, men att afdrag för lämnade pristillägg, rabatter o. s. v. medgifves, så snart föreningen ej sträckt sin verksamhet utom medlemmarnas krets. I detta fall beskattas sålunda allenast den inkomst, som af föreningen reserverats, under det att föreningar, som sträckt sin verksamhet utom medlemmarnas krets, beskattas äfven för den vinst, som kommit medlemmarna till godo i form af pristillägg, rabatt eller annan utdelning, såvida ej utdelningen skett i omedelbart samband med köp eller försäljning, hvarpå densamma grundats.

12 §.

Skattskyldigheten till förmögenhetsskatt för juridiska personer, hvilka utgöra sammanslutningar af enskilda personer, har reglerats på det sätt, att skattskyldighet ålagts i vissa fall den juridiska personen och i andra fall medlemmarna i densamma, men ej i något fall bådadera. Sålunda skulle delägare i bolag, hvilka ju på grund af delägarskapet äga del i bolagets förmögenhet, vara skyldiga att erlägga förmögenhetsskatt, enhvar för sin andel i bolagets förmögenhet, hvaremot bolagen själfva skulle vara fria från förmögenhetsbeskattning, likasom ock föreningar och samfund skulle erlägga förmögenhetsskatt endast under förutsättning att deras medlemmar icke på grund af medlemskapet äga del i föreningens eller samfundets förmögenhet.

13 §.

Då i senare delen af denna paragraf uppräknas särskilda grupper af lös egendom, hvilka icke skola upptagas vid taxering af förmögenhet, samt

vissa af dessa grupper innefattas i de grupper af lös egendom, som förut i samma paragraf förklarats skola vid ifrågavarande taxering upptagas såsom tillgångar, synes ingressen till andra stycket i paragrafen böra, likasom motsvarande bestämmelse i 1904 års förslag, affattas sålunda: »Vid taxeringen skola, med undantag som här nedan sägs, såsom tillgångar upptagas:».

I 1904 års oftanämnda förslag hade, likasom i det nu föreliggande förslaget, bland tillgångar, som skulle medräknas vid taxering af skattskyldigs förmögenhet, upptagits lifförsäkring samt blandad lif- och kapitalförsäkring, såframt försäkringen besutte återköpsvärde. Emot denna bestämmelse anmärkte Kammarrätten i sitt utlåtande öfver förstnämnda förslag, bland annat, att det såväl för de skattskyldige som för vederbörande försäkringsanstalter måste vålla ej obetydliga besvär och kostnader att årligen utreda och angifva försäkringarnas växlande återköpsvärden samt att en lif- eller kapitalförsäkring så tillvida utgjorde en ganska osäker tillgång, som den genom sedermera inträffad försummelse att i behörig tid erlägga premier kunde blifva helt och hållet värdelös; och afstyrkte Kammarrätten på grund häraf förslaget i denna del.

Hvad sålunda anförts vidhåller Kammarrätten fortfarande. Särskildt synes den sista af anmärkningarna vara af sådan principiell vikt, att förmögenhetsbeskattning af försäkringar, för hvilka premierna ännu ej tillfullo inbetalts, under inga förhållanden bör ifrågakomma.

Att en försäkring å jämförelsevis lågt belopp icke är något lämpligt skatteobjekt, har beaktats i förslaget, som från förmögenhetsbeskattning undantagit försäkringar, hvilkas återköpsvärde vid nästföregående års utgång icke uppgått till 6,000 kronor. Kammarrätten, som anser detta belopp vara för lågt satt, hemställer, att därest förmögenhetsbeskattning af försäkringar anses böra ifrågakomma, undantag göres — utom i afseende å försäkringar, hvilkas premier icke äro tillfullo betalda — äfven för det fall, då sammanlagda värdet af någons försäkringar icke uppgår till 10,000 kronor.

Lifräntor skulle enligt förslaget vara undantagna från förmögenhetsbeskattning allenast om deras årliga belopp understiga 300 kronor, under det att enligt 1904 års förslag lifräntor under 1,000 kronor skulle vara fria från förmögenhetsbeskattning.

Kammarrätten anser det emellertid kunna med fog ifrågasättas, huruvida öfverhufvud taget någon förmögenhetsbeskattning af lifräntor bör ifrågakomma. Då lifräntans årsbelopp, hvilket i sin helhet beskattas såsom inkomst, endast delvis utgör ränta å det kapital, hvarmed rättigheten till lifräntan förvärfvats, men till en annan del måste anses såsom afbetalning

å själfva kapitalet, blifver nämligen detta genom inkomstbeskattningen ej oväsentligt hårdare beskattadt än annat kapital, och en ytterligare beskattning af detsamma synes därför näppeligen kunna anses vara med billigheten öfverensstämmande. Lifränteanstalternas likasom ock försäkringsbolagens verksamhet synes dessutom, såsom i hög grad allmännyttig, böra af staten befrämjas och sådana åtgärder undvikas, som kunna befaras på ett hämmande sätt inverka på densamma.

Äfven kapitalvärdet af pension, hvilken icke grundar sig på ett förutvarande tjänsteförhållande, synes likasom värdet å pension, som härrör af tjänsteförhållande, böra undantagas från förmögenhetsbeskattning och detsamma synes böra gälla i fråga om kapitalvärdet af undantagsförmåner. Dessa båda slag af förmåner åtnjutas vanligen af personer i jämförelsevis blygsamma ekonomiska villkor, och beträffande undantagsförmånerna gäller för öfrigt i de allra flesta fall hvad här ofvan framhållits beträffande genom köp förvärfvade lifräntor, att de delvis hafva karaktär af kapitalafbetalning å skuld.

16 §.

Med afseende å bestämmelsen, att fast egendom, som nästföregående år varit åsatt taxeringsvärde, vid uppskattning af förmögenhet skall, utom i visst undantagsfall, upptagas till detta värde, anser sig Kammarrätten böra, likasom i utlåtandet öfver 1904 års förslag, framhålla, att därest under taxeringsvärdet är inbegripen skogstillgång eller annan jämförlig tillgång eller förmån, som är till annan upplåten, denna tillgång icke bör beräknas vid fastighetsägarens förmögenhetsbeskattning utan vid taxering af dens förmögenhet, som äger upplåtelsen. En föreskrift i detta syfte synes böra meddelas.

I detta sammanhang anser sig Kammarrätten äfven böra, med hänsyn till den ökade betydelse, taxeringsvärdet skulle erhålla genom införandet af förmögenhetsbeskattning, fästa uppmärksamheten på behofvet af en omarbetning af de nu gällande reglerna för ändring under löpande taxeringsperiod i fast egendoms taxeringsvärde. Omarbetningen synes hufvudsakligen böra hafva till syfte att underlätta nedsättning i taxeringsvärdet på grund af sådana förändringar i fastighetens beskaffenhet, som föranleda minskning i dess värde. Enligt hittillsvarande regler, i hvilka ingen ändring föreslagits, kan nedsättning under taxeringsperioden ske, om till följd af inträffad eldsvåda, vattenflöde »eller af annan dylik anledning» fastighetens värde märkligen förminskats i förhållande till dess uppskattade

värde, men däremot icke om sådan värdeminskning inträdt genom skogsafverkning, nedrifning af byggnader e. d. Under taxeringsperioden inträffande konjunkturförändringar böra däremot icke i förevarande afseende få tagas i betraktande.

Beträffande beräkningen af värdet å lifförsäkring samt blandad lif- och kapitalförsäkring hänvisas till hvad Kammarrätten därom yttrat under 13 § här ofvan.

18 §.

I förut afgifna utlåtanden har Kammarrätten framhållit, att om man ville vid inkomstskattetaxering tillbörligen beakta skatteförmågan, en viss del af hvarje taxerad inkomst borde göras skattefri, beroende dels på inkomstens storlek och dels på storleken af den familj skattskyldig hade att underhålla. I sammanhang härmed erinrade Kammarrätten i sitt utlåtande öfver 1904 års förslag, hurusom enligt 1903 års danska inkomstskattelag af all uppskattad inkomst skulle vara skattefria i Köpenhamn 800 kronor, i landsortsstäderna 700 kronor och på landsbygden 600 kronor, hvarjämte skattskyldig skulle äga åtnjuta afdrag för hvarje hemmavarande barn under 15 år med 100 kronor i Köpenhamn, 85 kronor i landsortens städer och 70 kronor å landsbygden.

Enligt det nu föreliggande förslaget skulle här i riket mantalsskrifven svensk medborgare, hvilkens taxerade belopp understiger 800 kronor, vara fri från erläggande af inkomst- och förmögenhetsskatt, hvarjämte skattelindring enligt särskild skala skulle medgifvas för skattskyldiga svenska medborgare, hvilkas taxerade belopp understiga 6,000 kronor och förhöjning i skatten enligt fastställd progression drabba dem, som taxerats till högre belopp. För annan enskild skattskyldig än här i riket mantalsskrifven svensk medborgare samt för andra juridiska personer än inländska aktiebolag och solidariska bankbolag skulle skatteplikt inträda, så snart det taxerade beloppet uppginge till 100 kronor och skatten utgå för inkomstbelopp under 6,000 kronor efter en konstant procentsats af 2,25 procent och för högre inkomster efter samma grund, som skulle gälla för enskilda svenska medborgare.

Huru dessa skattesatser skulle verka i jämförelse med de nu gällande, har Kammarrätten sökt åskådliggöra genom följande tabell:

Taxeradt belopp.	Enskilda personer.								Juridiska personer.							
	Nuvarande.				Enligt förslaget.				Nuvarande.				Enligt förslaget.			
	Inkomst-skatt.	Bevillning.	Summa.	Procent af taxerad inkomst.	Inkomst- och förmögenhets-skatt.	Bevillning.	Summa.	Procent af taxerad inkomst.	Inkomst-skatt.	Bevillning.	Summa.	Procent af taxerad inkomst.	Inkomst- och förmögenhets-skatt.	Bevillning.	Summa.	Procent af taxerad inkomst.
600·—	—	1·50	1·50	0,25	—	0·15	0·15	0,025	6·—	6·—	12·—	2	13·50	0·60	14·10	2,35
800·—	—	3·50	3·50	0,437	3·20	0·35	3·55	0,444	8·—	8·—	16·—	2	18·—	0·80	18·80	2,35
900·—	—	4·50	4·50	0,50	3·60	0·45	4·05	0,45	9·—	9·—	18·—	2	20·25	0·90	21·15	2,35
1,100·—	3·—	6·50	9·50	0,863	6·60	0·65	7·25	0,659	11·—	11·—	22·—	2	24·75	1·10	25·85	2,35
1,400·—	6·—	11·—	17·—	1,214	11·20	1·10	12·30	0,878	14·—	14·—	28·—	2	31·50	1·40	32·90	2,35
1,700·—	9·—	14·—	23·—	1,352	17·—	1·40	18·40	1,082	17·—	17·—	34·—	2	38·25	1·70	39·95	2.35
2,000·—	14·—	20·—	34·—	1,7	24·—	2·—	26·—	1,3	20·—	20·—	40·—	2	45·—	2·—	47·—	2,35
2,500·—	19·—	25·—	44·—	1,76	35·—	2·50	37·50	1,5	25·—	25·—	50·—	2	56·25	2·50	58·75	2,35
3,000·—	26·—	30·—	56·—	1,866	48·—	3·—	51·—	1,7	30·—	30·—	60·—	2	67·50	3·—	70·50	2,35
3,600·—	32·—	36·—	68·—	1,888	64·80	3·60	68·40	1,9	36·—	36·—	72·—	2	81·—	3·60	84·60	2,35
4,500·—	45·—	45·—	90·—	2	90·—	4·50	94·50	2,1	45·—	45·—	90·—	2	101·25	4·50	105·75	2,35
6,000·—	60·—	60·—	120·—	2	135·—	6·—	141·—	2,35								
8,000·—	90·—	80·—	170·—	2,125	195·—	8·—	203·—	2,539								
12,000·—	160·—	120·—	280·—	2,333	335·—	12·—	347·—	2,892								
20,000·—	345·—	200·—	545·—	2,725	655·—	20·—	675·—	3,375								
30,000·—	645·—	300·—	945·—	3,15	1,105·—	30·—	1,135·—	3,783	= för enskilda personer.							
50,000·—	1,345·—	500·—	1,845·—	3,69	2,105·—	50·—	2,155·—	4,31								
80,000·—	2,545·—	800·—	3,345·—	4,181	3,755·—	80·—	3,835·—	4,794								
125,000·—	4,795·—	1,250·—	6,045·—	4,836	6,250·—	125·—	6,375·—	5,1								
200,000·—	8,000·—	2,000·—	10,000·—	5	10,000·—	200·—	10,200·—	5,1								

Enligt tabellen skulle för enskilda personer med inkomst under 800 kronor inträda en mycket betydande lindring, och äfven för skattskyldiga med inkomst öfver 800 men under 3,600 kronor skulle minskning i utskylderna erhållas, hvaremot skattskyldigheten för högre inkomstbelopp skulle ökas. Denna ökning synes emellertid icke vara af beskaffenhet att gifva anledning till betänkligheter mot förslaget.

Vid jämförelse mellan de nuvarande och de föreslagna skattesatserna bör iakttagas, att i de skattebelopp, som enligt förslaget skulle utgå, innefattas äfven förmögenhetsskatt, i den mån sådan skall af den skattskyldige utgöras.

Beträffande progressionsskalan, oafsedt jämförelserna med den nuvarande beskattningen, har Kammarrätten icke funnit anledning till annat uttalande än att i en del fall skillnaden i beskattning mellan hvarandra närliggande taxerade belopp kan blifva väl stor. Detta synes framgå, om exempelvis med de i förestående tabell angifna siffrorna för taxerade belopp af 1,400 kronor, 2,000 kronor, 3,600 kronor och 8,000 kronor sammanställas följande siffror, afseende taxerade belopp, som med 100 kronor öfverstiga hvart och ett af de nämnda beloppen:

Taxeradt belopp.	Enskilda personer.								Juridiska personer.							
	Nuvarande.				Enligt förslaget.				Nuvarande.				Enligt förslaget.			
	Inkomstskatt.	Bevillning.	Summa	Procent af taxerad inkomst.	Inkomst- och förmögenhetsskatt.	Bevillning.	Summa	Procent af taxerad inkomst.	Inkomstskatt.	Bevillning.	Summa	Procent af taxerad inkomst.	Inkomst- och förmögenhetsskatt.	Bevillning.	Summa	Procent af taxerad inkomst.
1,500·—	7·—	12·—	19·—	1,266	15·—	1·20	16·20	1,08	15·—	15·—	30·—	2	33·75	1·50	35·25	2,35
2,100·—	15·—	21·—	36·—	1,714	29·40	2·10	31·50	1,5	21·—	21·—	42·—	2	47·25	2·10	49·35	2,35
3,700·—	33·—	37·—	70·—	1,891	74·—	3·70	77·70	2,1	37·—	37·—	74·—	2	83·25	3·70	86·95	2,35
8,100·—	91·—	81.—	172·—	2,123	198·—	8·10	206·10	2,544	= för enskilda personer.							

Dylika ojämnheter i beskattningen, hvilka med tillämpning af det danska systemet icke behöfva förekomma, lära emellertid näppeligen kunna undvikas med mindre det föreslagna systemet i princip frångås.

Därest emellertid det föreslagna systemet för skattelindring bibehålles, bör efter Kammarrättens mening den gräns, där skattskyldigheten inträder, icke sättas så högt som vid 800 kronor. Särskildt synes detta vara opåkalladt, om den vidsträckta rätt till afdrag å taxerade beloppet, som för olika fall i 19 § föreslagits, varder genomförd. Det bör dessutom icke lämnas oanmärkt, att i många fall unga ogifta arbetare, äfven med inkomst understigande 800 kronor, kunna befinna sig i en så pass bekymmerfri ekonomisk ställning, att de icke äro i behof af fullständig befrielse från ifrågavarande skatt. Kammarrätten anser för sin del, att äfven om den nämnda afdragsrätten i vissa afseenden begränsas, på sätt Kammarrätten här nedan under 19 § kommer att antyda, förhållandena dock icke påkalla, att gränsen för skattskyldighetens inträdande sättes högre än till 600 kronor.

19 §.

Af det förslag till deklarationsformulär, af hvilket Kammarrätten haft del, framgår, att rätten till afdrag enligt 2 mom. i denna paragraf skulle vara beroende på, huruvida den skattskyldige i deklarationen påyrkat sådant afdrag. Detta synes böra tydligare än som skett utmärkas genom momentets formulering.

De i 3 mom. inrymda bestämmelserna synas Kammarrätten lämna rum för vissa betänkligheter. Delade meningar lära sålunda kunna råda därom, huruvida beskattningsnämndernas organisation skulle innebära erforderlig garanti för en rättvis och likformig tillämpning af ifrågavarande ganska tänjbara föreskrifter, hvilkas antagande komme att medföra en ej oväsentlig utvidgning af omförmälda nämnders befogenheter. I allt fall synes det önskligt, att de i mom. angifna grunderna för där afsedd skattelindring eller skattefrihet inskränktes till exempelvis långvarig sjukdom och olyckshändelse eller åtminstone bestämdes närmare än förslaget afser. Äfven lärer kunna ifrågaställas, huruvida det kan anses af verkligt behof påkalladt och lämpligt att i beskattningshänseende bereda vissa grupper af skattskyldige så betydande lättnader som de nu föreslagna, lättnader, från hvilka andra skattskyldiga i tilläfventyrs ogynnsammare ekonomisk ställning, ehuru visserligen innehafvare af något större inkomst eller förmögenhet, skulle vara uteslutna. En begränsning i afseende å de belopp, för hvilka skattefrihet skulle få åtnjutas, synes därför ej sakna fog. Slutligen bör ej heller förbises, att det för vederbörande beskattningsnämnder ofta nog kan blifva förenadt med stora svårigheter att på förhand bedöma, huruvida de särskilda förhållanden, hvilka böra föranleda skattelindring eller frihet från skatt, kunna antagas blifva af den stadigvarande art, att skattskyldigs skatteförmåga vid uppbörden kommer att vara väsentligen nedsatt.

Angående verkningarna af de föreslagna afdragsbestämmelserna må exempelvis anföras, att under det enligt den af Kammarrätten under 18 § intagna tabellen på ett taxeradt belopp af 3,000 kronor skulle belöpa 51 kronor i skatt, men detta skattebelopp för den, som erhölle nedsättning enligt 19 § 1—3 mom., skulle kunna minskas till mindre än hälften, skattskyldig, hvilkens taxerade belopp uppginge till 3,100 kronor, skulle vara utesluten från rätt till nedsättning enligt 1 och 3 mom. af 19 § och skatten, där ej afdrag enligt 2 mom. kunde medgifvas, utgå med 58 kronor 90 öre.

Då enligt bestämmelsen i 4 mom. för det belopp, som återstår, sedan de i 1—3 mom. medgifna afdragen ägt rum, skall utgå inkomst- och

förmögenhetsskatt efter den procent, som enligt 18 § gäller för det taxerade beloppet i dess helhet, synes detta hafva till påföljd, att i de fall, då afdrag enligt 19 § ägt rum, den i slutet af 18 § omförmälda progressionstabellen icke kan blifva användbar vid uträkningen af inkomst- och förmögenhetsskattens belopp. Därest icke särskilda, för nu ifrågavarande fall afsedda hjälptabeller kunna åstadkommas, torde ej obetydliga svårigheter i detta afseende uppstå för vederbörande myndigheter, särskildt i de fall, där antalet af de skattskyldiga, för hvilka afdrag enligt 18 § medgifves, är stort, såsom alltid blir händelsen, då afdragsbestämmelsen i 1 mom. tillämpas.

24 §.

I sitt utlåtande öfver 1904 års förslag uttalade Kammarrätten, att det borde komma under öfvervägande, huruvida icke, på sätt i flera utländska lagar vore fallet, husfadren skulle beskattas såväl till inkomstskatt som till bevillning jämväl för hustrus och hemmavarande barns inkomst, åtminstone såvidt denna härledde sig af kapital eller verksamhet i den rörelse eller näring, som af husfadren bedrefves. Härigenom skulle det nämligen förebyggas, att, såsom ibland skedde, genom kapitalets fördelning bland familjemedlemmarna eller de senares aflönande i familjefadrens affärsrörelse inkomst undandroges från beskattning.

Det syfte, Kammarrätten genom berörda uttalande velat främja, har i det nu föreliggande förslaget icke vunnit beaktande med afseende å vare sig inkomstbevillningen eller inkomstskatten. Vid taxeringen till förmögenhetsskatt skall dock enligt 2 mom. i denna paragraf skattskyldig taxeras för hemmavarande omyndigt barns förmögenhet, såframt icke barnet själf taxeras till inkomst- och förmögenhetsskatt. Kammarrätten, som anser det sålunda föreslagna stadgandet äga principiellt berättigande, vill dock ifrågasätta, om ej följdriktigheten fordrar, att, därest berörda stadgande kommer till stånd, de af Kammarrätten i 1904 års utlåtande förordade bestämmelserna rörande bevillningstaxeringen och taxeringen till inkomstskatt samtidigt blifva gällande.

26 §.

Beträffande omfattningen af den rättighet, Kungl. Maj:t enligt denna paragraf skulle erhålla, torde kunna anmärkas, att i fråga om beskattning af aktieutdelning och tillfälliga affärsvinster utländsk makt näppeligen lärer kunna erbjuda Sverige någon tillfredsställande ersättning för den befrielse från skattskyldighet för nämnda slag af inkomst, som den utländska maktens undersåtar skulle kunna erhålla. Sådana inkomster torde

nämligen i afsevärdt större omfattning tillfalla utländske män, som i Sverige äga aktier eller företaga spekulationer, än svenske män, som i utlandet förvärfva inkomster af samma slag.

I sista stycket synes framför orden »sex månader» böra inskjutas ordet »högst».

Särskilda anvisningar till ledning vid taxeringen.

Punkten 1:o.

Mom. II. Enligt detta moment komma såsom kostnader för jordbruksfastighets brukande och skötsel i betraktande utgifter för, bland annat, nyanskaffning (ej nyuppsättning) af lefvande och döda inventarier, i den mån nyanskaffningen icke ersatts med köpeskillingen för försålda eller värdet af i byte erhållna inventarier. Då emellertid enligt samma moment såsom inkomst af jordbruk med dess binäringar skall upptagas den inkomst, som förvärfvas genom försäljning (ej realisation) af till jordbruksfastigheten hörande kreatur, synes vid beräkningen af nettoinkomsten af jordbruket böra på utgiftssidan upptagas *hela* kostnaden för sådan nyanskaffning af lefvande inventarier, som ej utgör nyuppsättning. Beträffande döda inventarier förutsättes icke i förra delen af momentet, att någon inkomst genom deras försäljning skall finnas att anteckna, och det synes därför riktigt, att kostnaderna bokföras allenast med det belopp, hvarmed de öfverskjuta möjligen inflytande inkomster. Affattningen af den ofvan först återgifna delen af momentet synes därför böra ändras i syfte, att afdrag bör göras för nyanskaffning (ej nyuppsättning) af dels lefvande inventarier dels ock döda inventarier, i den mån nyanskaffningen af dessa ej ersatts o. s. v.

Mom. VI. Då punkten 1:o) i anvisningarna i sin helhet synes vara afsedd att utgöra en kommentar till 7 § i förordningen, torde det få antagas, att mom. VI afser allenast att förklara, hvad i 7 § mom. 1:o) a) bör förstås med orden »med ägare likställd innehafvare». Ett förtydligande i detta afseende vore emellertid önskvärdt.

Punkten 2:o.

I anledning af stadgandet i förevarande punkt, att till inkomst af tjänst eller pension skall hänföras inkomst och förmån af allmän eller enskild tjänst, därunder inbegripet särskildt tjänsteuppdrag, får Kammar-

rätten, under erinran om hvad därom anförts under 3 § i förslaget till förordning om taxeringsmyndigheter och förfarandet vid taxering, förorda, att ordet tjänsteuppdrag äfven här utbytes mot ordet uppdrag.

Hvad här yttras angående periodiska understöd synes böra bringas i öfverensstämmelse med innehållet i 11 § af författningsförslaget, i följd hvaraf undantag bör göras ej allenast för sådana periodiska understöd, hvilka lämnas såsom bidrag till mottagarens undervisning eller uppfostran, utan äfven för dem, som eljest utbetalas på grund af gifvaren lagligen åliggande försörjningsplikt eller utgifvas åt hemmavarande familjemedlemmar.

Punkten 3:o.

Det kan ifrågasättas, om ej slutorden i momentet a) »äfvensom all annan yrkesmässig verksamhet» lämpligen borde uteslutas. Då dessa ord, likasom de förut i momentet uppräknade slagen af rörelse och yrke, anföras endast såsom exempel på hvad med rörelse och yrke skall förstås, synes i allt fall ordet »all» böra utgå.

Syftet med sista stycket kan icke anses vara med erforderlig tydlighet angifvet genom begynnelseorden »Enahanda gäller» o. s. v.

Punkten 4:o.

Då utdelning från aktiebolag eller solidariskt bankbolag här förklaras vara beskattningsbar »utan hänsyn till hvilka bolagets tillgångar som användts till utdelningen», skulle detta kunna tolkas på det sätt, att äfven en vid bolags upphörande eller inskränkning af dess verksamhet företagen utdelning af aktiekapital eller eljest af kapital, som inbetalts af bolagets delägare, skulle blifva föremål för beskattning. Under antagande att en sådan tolkning ej är i förslaget afsedd, hemställer Kammarrätten om sådan omformulering af denna punkt, att berörda tolkning förebygges.

Punkten 5:o.

Mom. 3. Under erinran om hvad Kammarrätten här ofvan anfört i fråga om stadgandet i 10 §, att skattskyldig skulle äga rätt till afdrag för sådan förlust *å sin verksamhet*, som ej är att hänföra till kapitalförlust, anser sig Kammarrätten böra hemställa, att det i förevarande moment förekommande uttrycket »förlust, som ej är att anse såsom kapitalförlust» ändras i öfverensstämmelse med berörda 10 §.

Förslag

till

förordning angående bevillning af fast egendom samt af inkomst.

Vid utarbetandet af detta förslag synes hafva afsetts att i allmänhet inskränka förändringarna till sådana delar af bevillningsförordningen, där de påkallats af ett bestämdt praktiskt syfte. I åtskilliga fall, där full öfverensstämmelse mellan bevillningsförordningen samt förordningen om inkomst- och förmögenhetsskatt varit önskvärd, hafva sålunda skiljaktigheter af både formell och saklig innebörd fått kvarstå.

3 §.

Under 39 och 49 §§ i förslaget till förordning om taxeringsmyndigheter och förfarandet vid taxering har Kammarrätten framhållit det obilliga däruti, att fastighetsägare, hvilken icke är för taxeringsåret skattskyldig för fastigheten, skulle vara obehörig att i högre instans föra talan rörande fastighetens taxeringsvärde, samt påpekat, att denna obillighet väsentligen förvärras genom bestämmelsen, att skattskyldigheten skall åligga den, som för nästföregående året författningsenligt mantalsskrifvits eller bort mantalsskrifvas såsom ägare eller innehafvare af fastigheten.

Äfven i och för sig synes omförmälda bestämmelse rörande skattskyldighet för fast egendom — såsom Kammarrätten i sitt utlåtande öfver 1906 års förslag till ändringar i bevillningsförordningen närmare utvecklat — vara olämplig. De skäl Kammarrätten förut anfört till stöd för denna uppfattning synas ytterligare vinna i styrka, därest i enlighet med nu föreliggande förslag till förordning om inkomst- och förmögenhetsskatt skyldighet att erlägga skatt för inkomst af fastighet ålägges enhvar, som under större eller mindre del af nästföregående år haft sådan inkomst, och om dessutom, såsom Kammarrätten under 4 § här nedan

kommer att föreslå, taxeringsvärdet för fast egendom förklaras skola bestämmas till belopp, motsvarande fastighetens värde den 31 december nästföregående år. Den, som under exempelvis en månad i slutet af nästföregående år dragit inkomst af fast egendom, är enligt förslaget skyldig att härför erlägga inkomstskatt såväl som den, hvilken under lika lång tid i början af året åtnjutit inkomst af samma fastighet. Från synpunkten af önskvärd öfverensstämmelse mellan de båda förordningarna vinnes följaktligen ingen fördel genom att skyldigheten att för fastigheten erlägga bevillning ålägges den senare och icke den förre. Genom ett motsatt tillvägagångssätt ernås åter den afsevärda fördelen, att tiden för bevillningens erläggande flyttas nästan ett år närmare den tid, då inkomsten åtnjutits. Därest vidare nyssberörda, af Kammarrätten under 4 § föreslagna förändring vidtages, men 3 § i nu ifrågavarande afseende lämnas oförändrad, skulle häraf blifva följden, att en person, som exempelvis i början af år 1910 försålt en obebyggd fastighet, blefve skyldig att i slutet af år 1911 erlägga bevillning och under loppet af år 1912 kommunalutskylder för densamma efter det värde fastigheten fått, sedan den under loppet af år 1910 blifvit bebyggd.

4 §.

Enligt 2 § 2 mom. af förslaget till förordning om inkomst- och förmögenhetsskatt skall, utom i visst undantagsfall, för taxering till förmögenhetsskatt fastställas värdet af förmögenheten den 31 december nästföregående år. Då vid dylik taxering fast egendom skall jämlikt 16 § af berörda förslag upptagas med sitt taxeringsvärde, synes jämväl sistnämnda värde böra bestämmas med hänsyn till förhållandena vid nästföregående års utgång. Med afseende härå och då en närmare fixering af den tidpunkt, hvilken bör vara bestämmande med hänsyn till fastighetens värde, visat sig vara jämväl ur andra synpunkter önskvärd, hemställer Kammarrätten om sådan ändring af 1 mom. i denna paragraf, att fast egendom förklaras skola uppskattas till det värde, egendomen haft den 31 december nästföregående år. Detta skulle äfven öfverensstämma med nu i Kammarrätten följd praxis.

5 §.

Den befrielse från erläggande af fastighetsbevillning, hvarom i sista stycket af denna paragraf förmäles, torde i öfverensstämmelse med hvad i sjätte stycket af 12 § 1 mom. föreslagits rörande befrielse från inkomst-

bevillning i motsvarande fall böra förbehållas allenast i riket mantalsskrifna svenska medborgare.

6 §.

Konungens Befallningshafvande i Östergötlands län har i sitt utlåtande öfver förslaget till taxeringsförordning anmärkt, att de många jordtorp, som funnes inom länet, hittills icke åsatts några taxeringsvärden. Då deras innehafvare ej heller taxerats för inkomst af jordbruksarbetet hade jordtorparna i regel varit i saknad af kommunal rösträtt. Om än detta kunnat förklaras af jordtorparnas förutvarande mindre säkra ställning, så hade ett annat förhållande numera inträdt därigenom, att den nya arrendelagen jämnställt jordtorpare med öfriga innehafvare af jordbruksarrenden. Tiden syntes därför nu vara inne att göra alla arrendatorer utan åtskillnad likställda äfven i fråga om rättigheter och skyldigheter i kommunalt afseende, en åtgärd, hvars betydelse Konungens Befallningshafvande skattade mycket högt. För att möjliggöra detta borde enligt Konungens Befallningshafvandes mening jordtorpen åsättas taxeringsvärden med ledning af uppgifter angående deras areal i olika ägoslag samt jordens beskaffenhet, hvilka uppgifter det skulle åligga jordägaren att afgifva.

De önskemål, Konungens Befallningshafvande sålunda uttalat, torde få anses hafva blifvit tillgodosedda därigenom, att i mom. a) af nu förevarande paragraf betydelsen af ordet brukningsdel närmare förklarats genom den efter detta ord inskjutna parentesen med orden »arrendegård, torp m. m.»

9 §.

Enligt 7 § mom. 2:o) c i förslaget till förordning om inkomst- och förmögenhetsskatt skall till inkomst af kapital hänföras, bland annat, inkomst af utdelning å aktier i utländska aktiebolag, under det att dylik inkomst enligt 2 mom. f) i nu förevarande paragraf skall vid bevillningstaxeringen hänföras till inkomst af arbete, i likhet med hvad nu gäller med afseende å både bevillningstaxeringen och inkomstskattetaxeringen.

Giltig anledning till en sådan skillnad i grunderna för de båda taxeringarna torde, på sätt Kammarrätten i sitt utlåtande öfver 1904 års förslag framhållit, icke förefinnas. Därest bevillningsförordningen ändrades i likhet med hvad som föreslagits med afseende å förordningen om inkomst- och förmögenhetsskatt, skulle detta hafva till följd, att från utdelning af aktier i utländska aktiebolag afdrag finge äfven vid bevillningstaxeringen ske för ränta å upplånadt kapital. Då emellertid en sådan

afdragsrätt synes Kammarrätten vara med billighet öfverensstämmande, samt olikheten mellan inkomstberäkningen enligt de båda förordningarna tvifvelsutan skulle medföra, att deklarationsformuläret i förevarande afseende blefve mindre lättfattligt och öfverskådligt och att deklarationspliktens behöriga fullgörande följaktligen för de skattskyldige försvårades, tillstyrker Kammarrätten, att utdelning å aktier i utländska aktiebolag äfven enligt bevillningsförordningen må hänföras till inkomst af kapital.

10 §.

Med afseende å hvad Kammarrätten här ofvan under 11 § i förslaget till förordning om inkomst- och förmögenhetsskatt anfört beträffande principerna i nämnda förslag i fråga om skattskyldigheten för vissa föreningar för ekonomisk verksamhet och då bestämmelser af samma innehåll som sista stycket af 11 § i berörda förslag äfven återfinnas i 11 § förslaget till bevillningsförordning, synas bland de i sista stycket af nu förevarande paragraf uppräknade skattskyldiga juridiska personer böra nämnas äfven föreningar för ekonomisk verksamhet.

12 §.

I tredje stycket af 1 mom. synes ett förtydligande önskvärdt för att klargöra, huruvida bland skattskyldige, hvilka hufvudsakligen försörja mer än tre personer, skola inbegripas äfven de, som försörja, utom sig själfva, ytterligare två personer, eller om den skattskyldige själf skall vid ifrågavarande beräkning lämnas oräknad.

Under den i femte stycket af samma moment angifna förutsättningen, att makar blifvit särskildt taxerade, skall enligt 1 mom. af § 11 i gällande bevillningsförordning »bevillning, beräknad efter den samfällda inkomsten, påföras makarna efter förhållandet emellan denna inkomst och hvarderas taxerade inkomst». Den förändrade form, hvari detta stadgande i förslaget affattats, torde hafva tillkommit i syfte att åvägabringa likhet med motsvarande föreskrift i 24 § förslaget till förordning om inkomst- och förmögenhetsskatt. Därest emellertid den nuvarande formuleringen, hvilken med afseende å bevillningsförordningen synes Kammarrätten böra föredragas, skulle komma att bibehållas, lärer i detta fall någon olägenhet icke kunna föranledas af ifrågavarande formella olikhet mellan de båda förordningarna.

14 §.

De anmärkningar, som här ofvan framställts med afseende å 26 § i förslaget till förordning om inkomst- och förmögenhetsskatt, synas delvis äga tillämplighet äfven å nu ifrågavarande paragraf.

Särskilda anvisningar till ledning vid taxeringen.

1 §.

Kammarrätten anser sig icke böra underlåta att påpeka bristen af särskilda anvisningar för bestämmande af taxeringsvärdet å skogbärande fastighet. Förslaget upptager i detta hänseende ej annan bestämmelse än den, som återfinnes i anvisningarna till nu gällande bevillningsförordning, eller att behörigt afseende skall fästas vid »de särskilda egoslagens och skogens beskaffenhet». I saknad af närmare föreskrifter i detta ämne hafva taxeringsmyndigheterna i olika delar af landet tillämpat sinsemellan stridande principer vid taxering af ifrågavarande fastigheter. Sålunda hafva en del taxeringsmyndigheter bestämt taxeringsvärdet efter den medelafkastning, skogen beräknats lämna, medan åter andra bestämt samma värde med hänsyn till värdet af det förhandenvarande skogsbeståndet, i enlighet hvarmed taxeringsvärdet borde höjas eller sänkas allteftersom skogen tillväxte eller afverkades. På grund af den i 1 § 2:dra punkten lämnade anvisningen, att det vid verkställd värdering för erhållande af lån från hypoteksinrättning antagna värde skall under vissa förutsättningar tjäna till ledning vid taxeringsvärdets bestämmande, och då vid sådana värderingar hänsyn lärer tagas allenast till själfva skogsmarkens värde, har äfven den uppenbart felaktiga åsikten velat göra sig gällande, att vid taxering af skogbärande fastighet icke bör fästas afseende å värdet af den växande skogen utan endast å värdet af marken.

För ernående af mera jämlik taxering af skogsfastigheter — något som för framtiden måste anses så mycket angelägnare som förmögenhetsskatten, i hvad den afser att träffa fast egendom, skall beräknas efter taxeringsvärdet därå — synes det därför Kammarrätten önskligt, att särskilda anvisningar i förevarande afseende meddelades.

6 §.

Arrendatorer af kronoegendom hafva hittills varit skattskyldiga för inkomst af sina arrenden, beräknad till belopp, hvartill inkomsten faktiskt uppgått. Det synes böra anmärkas, att den nu för kronoarrendatorerna föreslagna förändringen går i en riktning, rakt motsatt de principer med afseende å taxeringen af fastighetsinkomst, som ligga till grund för förslaget till förordning om inkomst- och förmögenhetsskatt och som vid taxeringen till sådan skatt torde vara afsedda att tillämpas äfven på kronoarrendatorerna.

7 §.

Därest, såsom Kammarrätten antager, med uttrycket ortens medelpris åsyftas medelpriset för nästföregående år, torde detta böra utsägas.

Bilagda utdrag af Kammarrättens denna dag hållna protokoll innefattar de särskilda yttranden, som vid ärendets föredragning härstädes förekommit.

De remitterade handlingarna varda härmed i underdånighet återställda.

Stockholm den 8 januari 1910.

Underdånigst

L. ÅKERHIELM.

JOHAN ÖSTBERG. C. O. ERICKSON. GUSTAF HERNMARCK. E. LAGERBRING.

JOHN LYBECK. S. WÅHLIN. C. O. SMERLING. E. HALLBERG.

Föredragande.

E. Waldenström.

Stockholm. P. A. Norstedt & Söner 1910.

Utdrag af protokollet, hållet inför Kungl. Maj:ts och Rikets Kammarrätt den 8 januari 1910.

Närvarande:

Presidenten, herr friherre ÅKERHIELM,
kammarrättsrådet ÖSTBERG,
kammarrättsrådet ERICKSON,
kammarrättsrådet HERNMARCK,
kammarrättsrådet LAGERBRING,
kammarrättsrådet LYBECK,
kammarrättsrådet WÅHLIN,
adjungerade ledamöterna
advokatfiskalen SMERLING,
amanuensen HALLBERG.

S. D. Kammarrättsrådet *Wåhlin* fortsatte och afslutade föredragningen af Kungl. Maj:ts remisser den 18 september samt den 23 och den 29 oktober 1909 å de inom Kungl. Finansdepartementet af tillkallade sakkunnige utarbetade förslag till förordningar dels om taxeringsmyndigheter och förfarandet vid taxering, dels om inkomst- och förmögenhetsskatt, dels ock angående bevillning af fast egendom samt af inkomst; och beslöts underdånigt utlåtande af innehåll, registraturet utvisar.

Följande särskilda yttranden afgåfvos.

Kammarrättsråden *Östberg*, *Hernmarck* och *Lagerbring* samt advokatfiskalen *Smerling* förenade sig om följande yttrande:

I fråga om *självdeklarationsuppgifter och dithörande handlingar* finna vi det obilligt att, på sätt förslaget stadgar, ovillkorligen fordra, att såväl verk och bolag som andra, hvilka äro pliktiga föra handelsböcker, skola

vid sina deklarationer foga vissa räkenskapsutdrag vid äfventyr att, om detta försummas, de skola vara sin besvärsrätt förlustiga.

Då ett vidlyftigt och specificeradt deklarationsformulär skall af den skattskyldige ifyllas och vederbörande taxeringsnämdsordförande samt kronoombud äga infordra upplysningar utöfver hvad i deklarationen finnes angifvet, synes det vara tillräckligt att i fråga om räkenskapsutdrag införa samma föreskrift som för särskilda fall finnes beträffande revisionsberättelser eller att de böra, *där så kan ske*, bifogas deklarationerna. Deras uteblifvande skulle följaktligen icke ovillkorligen betaga den uppgiftspliktige rätt att föra vidare talan öfver honom åsatt taxering, som han finner vara oriktig.

Kammarrättsrådet *Lybeck*, med hvilken kammarrättsrådet *Östberg* instämde, yttrade:

Det remitterade förslaget synes icke afse att i fråga om *rätt att hos Kammarrätten anföra besvär i taxeringsmål* göra ändring i hittills gällande bestämmelser. Därest ej särskilda, i förslaget angifna fall föreligga, måste således skattskyldig för att få sin taxering pröfvad af Kammarrätten dessförinnan hafva klagat hos vederbörande pröfningsnämnd. För min del anser jag de skattskyldige, hvilka icke på grund af försummad uppgiftsskyldighet förlorat rätt till klagan öfver sin taxering, kunna hafva berättigadt anspråk på att befrias från denna begränsning af besvärsrätten. Någon annan anledning till att på angifvet sätt binda besvärsrätten lärer ej kunna påvisas än farhåga för ökning af det antal beskattningsmål, som komma under Kammarrättens handläggning. Men härvid är att märka, att för skattskyldig, som är missnöjd med sin taxering, intresset bjuder att icke förbigå pröfningsnämnden, då han i sådant fall tidigare kan få ändring i taxeringen och ej behöfver erlägga för högt skattebelopp, hvaremot, om han först i Kammarrätten öfverklagar sin taxering, tiden för utskyldernas erläggande utgått innan rättelse i taxeringen vinnes och han således måste vidtaga särskilda åtgärder för utskyldernas återfående. Det kan därför antagas, att i regel skulle besvär af skattskyldige anföras direkt hos Kammarrätten endast i de fall, då förbiseende eller dylik anledning föranledt underlåtenhet att klaga hos pröfningsnämnden. I hvilket fall som helst synes frågan om Kammarrättens arbetsbörda böra underordnas vikten af, att de skattskyldige i största möjliga mån bevaras vid rätten att kunna söka rättelse i oriktiga taxeringar.

På detta sätt skulle dessutom större enkelhet och minskning i omgång vinnas samt det »underrättelseförfarande», som i förslaget stadgas, kunna till afsevärd lättnad undvaras eller inskränkas.

Kammarrättsrådet *Östberg* anförde ytterligare:

Uti vissa af de utaf Kammarrättens pluralitet yttrade meningar vid granskningen af föreliggande skatteförslag kan jag för min del icke instämma.

Jag har emellertid ansett allenast nedanstående afvikelser vara af den vikt, att jag om dem funnit mig föranlåten göra följande särskilda uttalanden.

Hvad *taxering af inkomst utaf jordbruk* angår, synes det mig, på sätt jag äfven framhöll vid granskning i Kammarrätten af 1904 års skatteförslag, vara önskligt, att densamma, likasom äfven annan jämförlig inkomst af rörelse, finge taxeras till det belopp, som den i medeltal utgjort för de tre sistförflutna åren.

Beträffande *beskattning af aktiebolag och solidariska bankbolag* kan jag icke biträda förslaget att göra progressionen beroende af vinstens förhållande till storleken af bolagets eget kapital. En sådan anordning, hvilken, såvidt kändt är, icke förekommer i utländsk skattelagstiftning, synes mig icke kunna motiveras för ifrågavarande skattskyldiga mera än för *andra* skattskyldiga, de må nu vara enskilda eller andra juridiska personer än bolag.

Påtagligt är dessutom, att ett aktiebolag lätt undandrager sig den ökade skatteprogressionen genom förhöjning af aktiekapitalet till sådant belopp, att aktierna därefter gifva allenast sådan afkastning, som motsvarar vanlig ränta.

Slutligen är det ju gifvet, att, om man vill se aktiebolagens förevarande beskattning ur den synpunkten, att det är aktieägarna själfva, som i sista hand drabbas af den, man icke får förbise, att en aktie, därå uppbäres en, efter procenten räknadt, stor utdelning, också därmed har, samt äfven i allmänna marknaden får ett i motsvarande mån förhöjdt kapitalvärde.

De olika synpunkter, som i fråga om aktiebolags beskattning kunna göras gällande, blefvo äfven framlagda, då år 1902 den progressiva inkomstskatten af riksdagen antogs. I den kungl. propositionen, som låg till grund för riksdagens beslut, motiverades den föreslagna progressiva skatteformen för aktiebolag hufvudsakligen med en hänvisning till den ökade skattekraft, som kan uppstå hos det kapital, hvilket sammanslutes under aktiebolagets form, en skattekraft, som ökas i samma mån bolagets ekonomiska styrka växer.

Den erfarenhet, som sedan dess vunnits, synes mig icke motivera att nu införa en särskild, i och för sig dessutom svårtillämplig progressionsskala för aktiebolag och solidariska bankbolag.

Det synes mig ligga i sakens natur, att, på sätt flere Konungens Befallningshafvande i de afgifna utlåtandena erinrat, *särskilda taxeringsnämnder* lämpligen böra anordnas för fastighetstaxeringarna, om dessa nu vid de framtida skattereformerna skola komma att bibehållas.

In fidem

Knut Kinberg.

Stockholm 1910. **Kungl. Boktryckeriet,** P. A. Norstedt & Söner.